Fantastic Club

LEONARD OPREA

DOMENII INTERZISE

EDITURA ALBATROS

LEONARD OPREA

DOMENII INTERZISE

Desenul copertei de ALEXANDRU ANDRIEȘ

Fantastic Club

LEONARD OPREA

DOMENII INTERZISE

EDITURA ALBATROS ● BUCUREȘTI
1984

„Calea asta ți-o alegi singur, dar începutul ei înșelător și abrupt nu-l poți străbate fără ajutorul unui maestru și al prietenilor adevărați."

„Totul era alb ca o pagină nescrisă, dar mai ciudat era faptul că nu-și amintea unde se află, nici cum ajunsese în peisajul echivoc. Nu era iarnă. Nu era nimic, sau atît de puțin: în depărtare, abia ghicite, cîteva coloane putînd fi tot atît de bine trunchiurile unor copaci, iar pretutindeni, copleșitoare tăcerea. Abdicînd deopotrivă în fața culorilor, pămîntul și cerul constituiau o imensă absență, locul unde încă nimic nu se petrecuse."

(Vladimir Colin — *Capcanele timpului)*

ÎNTÎLNIREA

În valea de aramă înconjurată de semețe dealuri de argint, Hydra se trezea cu greu din somnul ei îndelungat. Sosise o nouă noapte și, în căutarea viseronilor care aveau să-i potolească setea și foamea, trebuia să colinde timp de zeci de ani văile și dealurile pustii, pădurile de safir, nesfîrșitele cîmpii acoperite cu flori de magneziu și ucigătoarele mlaștini de plasmă.

Hydra se întinse și privi cerul întunecat. I se păru că mai zărește în depărtare o rază din lumina zilei zvîcnind agonic sub apăsarea neîndurătoare a nopții. Pentru întîia oară se simți obosită de scurgerea monotonă a veacurilor ce-i lustruiseră ramificațiile pînă la semitransparență.

Desfășurîndu-și spre bolta tăcută ghearele de fildeș, își ridică încet brațele aurii și, legănîndu-și capetele negre, ușor irizate de fîșii subțiri de platină, cîntă ruga în ritmul discontinuu al vechii muzici:

„Bun venit, Întunecime! / Bun venit, lumina ne ucide! / Apără-mă, apără-mă, apără-mă! / Mă închin. Bun venit! / Dă-mi viseroni, dă-mi pui!"

Unul dintre bulbii verzui i se aprinse iluminînd valea, apoi, pocnind asurzitor, plesni ivind un mănunchi de ramificații violete ce se înălțară șerpuind.

Mulțumită, Hydra tăcu, recunoscînd în sinea ei că ar fi trebuit să se chinuie pentru a-și reaminti restul rugii. Se relaxă timp de cîteva minute. Apoi, ca întotdeauna la începutul sutelor de nopți pe care le trăise, din sunete molcome însoțite de curcubee, alcătui povestea *creației*.

Niciodată nu înțelesese de ce o mai fascina istoria asta, care provoca acum rîsul Hydrelor mai tinere. Da, era cea mai bătrînă Hydră de pe planetă, își păstra încă intacte puterile, iar *creația* nu putea fi o simplă născocire. Hotărît lucru, nu! *Stăpînul* și *Prima Hydră* existaseră într-adevăr: „...așa cum mă aflu aici, în fața ta...", îi povestea mama ei și, ca să nu uite, o punea de fiecare dată să-i carbonizeze cîte un bulb abia răsărit.

Povestea începea cu sosirea *Stăpînului*.

Venit din întuneric, poate fiind chiar întunericul, *Stăpînul* fusese neînchipuit de mic. Trupul lui nu întrecuse în mărime gingașa floare de alabastru. Melopeea halucinantă răsucea trupul Hydrei în spirale gigantice. Aruncînd lumini orbitoare, ramificațiile se împleteau în desene — imagini palide, abia schițate, ale *Stăpînului*. În pustietatea planetei, bîntuită doar de vînturi ale căror șuierături aprindeau florile de magneziu, chemau furtuni magnetice sau avalanșe de fulgere care spintecau solul fărîmițîndu-i cărbunele în nestemate. El, firavul *Stăpîn*, își construise copacul de diamant în trunchiul căruia se adăpostise și visase. Copacul împrăștiase pe planetă fructele viselor *Stăpînului*...

Hydra trecu destul de repede peste nașterea *Primei Hydre*. Era geloasă pe frumusețea primitivă a acesteia. Schiță în grabă apariția viseronilor și a celorlalte creaturi făurite de puterea ciudată izvorîtă din capul *Stăpînului* și, în sfîrșit, ajunse la punctul fierbinte al poveștii: dragostea *Stăpînului* pentru *Prima Hydră*.

Ramificațiile îi aruncară jerbe de lumini. Marea vale de aramă vui străbătută de un sunet profund ca un dangăt. Hydra se proiectă în trecut, închipuindu-se *Prima Hydră*. Astfel, se văzu iubită de *Stăpîn*, apoi mamă a poporului Hydrelor. Pentru cumplita zi a dispariției *Stăpînului* se retrase însă din rol, lăsînd-o pe *Prima Hydră* să sufere în locul ei. Moartea celei care se bucurase de dragostea *Stăpînului* încheia po-

vestea. *Prima Hydră* se aruncase într-o mlaştină de plasmă şi, înainte de a se dezintegra, îngînase o rugă enigmatică. Hydra îşi reaminti sunetele aspre şi triste:

„Sîntem nişte biete maşini create fără scop...

Înţeleg blestemul care ne apasă pentru că *Stăpînul* m-a iubit şi sînt acum o parte din făptura şi suferinţa lui. Dar tot El m-a programat să nu transmit decît ştiinţa de a trăi. Vă veţi prăbuşi şi veţi pieri fiindcă, deşi sînteţi stăpînele planetei, nu vă ameninţă nimic în afară de foame.

Am încălcat poruncile Lui şi v-am dat puterea de a-L recunoaşte cu mult înainte de a reapărea, dacă se va întoarce. Puterea asta o să se stingă însă treptat şi, după sute de nopţi, doar o singură Hydră va presimţi înapoierea *Stăpînului*. O să-l iubească înainte de a-L vedea cu adevărat; cînd îi va atinge trupul gingaş, Hydra o să înalţe sunetele vechiului cînt de iubire dintre mine şi El. Poate că astfel veţi fi salvate..."

Odată stins ecoul ultimelor note, Hydra se prăbuşi istovită. Rămase nemişcată un timp, imaginîndu-şi poporul Hydrelor ascultînd-o într-o tăcere sfielnică pe cea care fusese născută şi iubită de *Stăpîn*. Căută apoi în van să înţeleagă ciudata rugă. Se gîndi imediat că ar putea fi singura Hydră căreia îi va fi dat să iubească şi trupul uriaş i se înfioră de plăcere.

Visînd la lumea începutului, descrisă în poveste, ar mai fi rămas tolănită pe metalul roşiatic, dar foamea o sili să se urnească. După cîteva sute de metri se gîndea doar la turmele de viseroni din ce în ce mai rare şi la Hydrele pe care va trebui să le înfrunte cînd vor încerca să-i răpească prada.

*

* *

Înghiţind lacomi planctonul ionic care plutea în derivă prin pădure, viseronii se tîrau printre safirii înalţi şi stufoşi. Hydra se ascunse îndărătul unui safir bătrîn şi aşteptă cu răbdare apropierea vreunui viseron

rătăcit de turmă. Trebuia să fie abilă și să ucidă pe nesimțite. Nu voia să sperie prada. De multe nopți nu mai întîlnise atîția viseroni la un loc și-și spuse că, dacă nu vor prinde de veste, avea hrana asigurată doar ținîndu-se pe urmele turmei.

Deasupra pădurii se ivi un cîrd de erincride. Zburau foarte încet, abia fluturîndu-și membranele de siliciu. Curioase, își roteau unicul ochi care le acoperea aproape toată suprafața corpului ovoidal, palpînd uneori safirii cu pupila lui conică, albăstruie. Pălăvrăgeau tulburînd liniștea cu țipete ascuțite.

Urau puterea și singurătatea Hydrelor și, ori de cîte ori le întîlneau, căutau să le scoată din tăcerea lor disprețuitoare pînă cînd, plictisite de zădărnicia încercărilor, le lăsau în pace. Pentru bătrîna Hydră aveau predilecție specială și o împinseseră ades pînă la limita răbdării, însă imensa ei putere de stăpînire lipsea de fiecare dată erincridele de satisfacția pe care le-ar fi dat-o izbucnirea ei mînioasă.

Zărindu-le, Hydra fu cuprinsă de o ușoară neliniște, cu toate că *Legea Primei Hydre* interzicea oricui să-i amenințe întîia vînătoare din noua noapte. Erincridele respectară tradiția. Își încetară larma și, zburînd în volute largi, se depărtară înciudate.

Hydra mulțumi în gînd legii. Brusc, trupul uriaș i se încordă. Viseronul ajunsese lîngă un safir apropiat de locul de pîndă. Era tînăr. Vîslind stîngaci cu sinapodele proaspăt înmugurite, nepăsător, hăpăia planctonul ionic. Nu atinsese încă transparența totală și forme nedefinite se mișcau fără încetare înăuntrul masei sale gelatinoase. Hydra ezită, preț de cîteva clipe, nedumerită de senzația care o oprise să sară. Fusese presimțirea unei primejdii îndepărtate.

Concentrîndu-se, se calmă și, străbătînd dintr-un salt zeci de metri, apăru în fața viseronului. Ramificațiile ei îl înconjurară, ghearele țîșniră din tecile brațelor, bulbii îl împroșcară cu jeturi de radiații penetrante și, paralizat, viseronul fu supt în pîlniile capetelor.

De cînd își asimilase substanța tînărului viseron se scurseseră mulți ani din noapte.

Pentru prima oară în lunga ei existență, Hydra începu să fie alarmată de imaginile pe care visero-nul i le sugera. De obicei, acestea o liniștea și-i pro-vocau o stare de beatitudine, de extaz chiar. Uneori îi anticipau vînătorile sau împerecherea și se bucura că putea astfel să-și aleagă dinainte locul de pîndă, turma de viseroni sau Hydra-mascul, dar prevestirile din imagini nu depășeau nicicînd granițele lumii care o înconjura. Apoi, nici un viseron nu secreta o sin-gură plăsmuire, ci sute, nesfîrșită fiind puterea lor de obiectivare a obscurelor temeri instinctuale ale Hydrelor. Subiectele poveștilor întrețesute din ima-gini erau adeseori banale și semănau între ele, dar succesiunea lor mereu inedită o fermeca și Hydra nu reușea să se satur niciodată, foamea devenindu-i tot mai aprigă după ce devora ultimii atomi ai visero-nului. Acum însă totul se petrecea altminteri : viziunile alcătuiau cicluri identice istorisind o necunoscută și înspăimîntătoare poveste ce se repeta obsedant.

Un adevărat șoc energetic îi provocase imaginea în care apărea alături de o ființă nemaiîntîlnită. Hydra se recunoscuse imediat, deși înfățișarea îi era schim-bată : părea mult mai frumoasă. Un imens spațiu, în-tunecat ca lunga noapte, o despărțea de necunoscut. Hydra rătăcea printre smîrcuri de plasmă, iar el se plimba pe o suprafață asemănătoare cu întinsele pla-touri de mică ale munților de nisip verde, unde, to-lănit și strălucitor, se afla un animal gigantic amin-tind de platinii singuratici de pe cîmpiile de lavă ro-șie, translucidă.

Hydra simțea apoi cum distanța dintre ei se mic-șora treptat. Necunoscutul se afla acum înăuntrul animalului gigantic care zbura săgetînd întunericul cu miriade de puncte sclipitoare, în timp ce ea cutreiera

țărmurile pustii spălate de valurile indigo ale oceanului.

Ultimele imagini păreau de-a dreptul incredibile.

Ascunsă de pereții înalți ai văii de aramă, mai tulburătoare în frumusețe decît cea născută și iubită de *Stăpîn*, Hydra își încolăcea tandră ramificațiile în jurul necunoscutului. Apoi, totul se repeta din nou, imaginile depănînd neobosit tulburătoarea poveste.

În scurtă vreme, Hydra observă cu spaimă că nu avea decît o singură dorință: ca prevestirea viseronului să se împlinească. Obsedanta poveste o răpi pînă într-atît, încît și foamea de viseroni îi dispăru, treptat. Tînjea după necunoscut așa cum, în legenda *creației*, tînjea după rolul *Primei Hydre*. Cînd înțelese asta, începu să se întrebe dacă prorocirea *Primei Hydre* nu vestise chiar sosirea acestui necunoscut. Era firesc, deci, ca ea, bătrîna Hydră, să fie singura căreia îi va fi fost dat să iubească... și să-l implore pe *Stăpîn*... Ideea o paralizâ. Capetele i se prăbușiră fără vlagă pe florile de magneziu care umplură cîmpia cu flăcări albe. Ramificațiile îi păliră și se răsfirară pe pragurile cristaline ale solului. Abia îngînate, sunetele urcară spre ceruri:

„Bun venit, Întunecime! / Apără-mă, apără-mă, apără-mă!", dar înecată brusc de o bucurie neînțeleasă înlocui vechea rugă cu: „Dă-mi-l! Te rog, dă-mi-l!"

•

• •

Hydra ajunsese o umbră disprețuită de semenele ei. Își băteau joc de ea pînă și locuitorii oceanului, nevolnicii aneugleni. Din măreția, puterea, frumusețea și înțelepciunea vîrstei ei seculare rămăseseră doar zdrențe ce fluturau în vîntul aducerilor aminte. Hydra trăia numai pentru întîlnirea cu necunoscutul.

Rătăcea printre contorsionatele cupride ale pustiurilor din sudul planetei cînd, mînată de un instinct

pe care-l urmă orbește, se îndreptă către vechiul ei lăcaș, marea vale de aramă.

Se rostogolea cu toată iuțeala de care mai era în stare. Efortul făcut ar fi răpus oricare altă Hydră aflată în starea ei de decădere.

Într-un tîrziu, de pe creasta dealului de argint, zări lucind stins în fundul văii corpul gigantic al animalului atît de asemănător cu un platin uriaș. Sunetele explodară în ea răspîndind în capete, ramificații și bulbi o muzică pe care n-o mai cîntase niciodată. Parcă o plasmă binecuvîntată îi topea întreaga ființă.

Hydra își adună ultimele puteri și se repezi spre navă.

•

• •

— ...înțelegi?! Trebuie să fiu tîmpit să dau cu piciorul la bogăția asta! Munți de metale pure... sau, în sfîrșit, aproape pure, atmosferă alcătuită numai din cîmpuri energetice, plasmă la discreție... Am impresia că nu prea realizezi încă... Ia ascultă! Pînă acum n-am putut să devin *cineva!* Poate că nici norocul, nici bogăția...

— N-ai...

— Lasă-mă să termin! Nu uita că am adunat solar cu solar ca să putem închiria sicriul ăsta zburător pentru un concediu nenorocit — escale pe planete pustii, sterile și reci. Planetele desfătării cer prea mulți solari.

— Herc! răcni Iolaos și reuși să-l facă pe celălalt atent. Știi bine că roboții au detectat aici corpuri curios structurate care se deplasează pe traiectorii anormale; le-am studiat superficial mișcarea. Îndrăznesc să afirm că nu au structuri exclusiv minerale, deși analizele indică mult siliciu...

— Stai! Ființe rationale, civilizații, legile galactice care interzic... Bun. Pînă la sosirea unei expediții oficiale special pregătită pentru contactul cu creaturile astea, eventual inteligente, nu ne vom atinge

deci de nimic și vom intra în analele istoriei cuceririi cosmosului. Medalii, apariții la televizor, interviuri, apoi lumea se plictisește și uită. Iar noi o să strîngem din nou cureaua pentru a închiria o navă hodorogită...

— Dacă am dreptate, totuși? îl întrerupse Iolaos. Dacă vei ucide niște creaturi inofensive?

— Puțin îmi pasă! Planeta asta va fi mina noastră de aur și, pentru orice comisie sau oricine ar veni aici, trebuie să fie o planetă moartă. Moar-tă! Nu putem risca. E mult prea aproape de marele drum galactic. Numai cine știe în ce caz... vom încheia un compromis.

— Ai să faci apel la dreptul primului venit?

— E inclus în legile galactice, nu?

— Auzi?...

— ...?!

— Hei, privește!

Iolaos îi arătă speriat ecranul. Nedumerit încă de șuierăturile pe care le auzise adineauri, Herc văzu imensele capete negre lipindu-se de picioarele navei; văzu brațele aurii cu gheare de fildeș întinse spre capsula în care se aflau el și Iolaos; privi încremenit bulbii verzui plesnind unul după altul pentru a elibera ramificații albastre și violete aureolate de o lumină nefiresc de albă și, livid, cu mîini ce tremurau, declanșă sistemul de apărare. Din corpul navei țîșni o rază galben-roșiatică care izbi Hydra, destrămînd-o.

Înspăimîntat și scîrbit de vederea monstrului, Herc se întoarse spre Iolaos și mîrîi printre dinți:

— Inofensive, hai?

Fusul argintiu fulgeră spațiile întunecate și se depărtă pînă deveni un punct strălucitor, asemeni miilor de stele care îl înconjurau.

— Begon, spune-i lui Newton să revină la bază și să alcătuiască un raport amănunțit.

Asiral se încruntă, apoi își răsuci trupul mătăhălos spre Gedon și adăugă rar, ușor ironic:

— Urmează plăcerea supremă, Consiliul Militar Solar!

Gedon zîmbi răutăcios, răsfrîngîndu-și buzele groase:

— ...C.M.S.-ul va reteza niște capete. Bine că nu sîntem amestecați în afacerea asta. Prototipul supernavei furat de propriul ei creator... Hm! Ce părere ai despre traiectoria prevăzută de calculator?

— Nu știu... Dacă se îndreaptă spre o „S.C.-X", e nebun! Nebun de legat! Spre o gaură neagră?!...

— Sinucidere?

— Nu exagera! Poate că e o traiectorie falsă, adoptată pentru a scăpa de noi... Oricum, nu-l putem intercepta. Să întocmim raportul.

•

: :

Arihuna verifică încă o dată traiectoria navei, după care se întinse în fotoliul alb ce se mulă cu mișcări unduitoare în jurul trupului său uscățiv. Conectă videoastralul și ecranul din fața lui deveni transparent.

Rotindu-şi ochii căprui, injectaţi de nesomn, privi unica imagine pe care Cosmosul i-o înfăţişa neobosit: întunericul rece şi de nepătruns al nesfîrşitelor spaţii tăcute, giganticele arabescuri alcătuite din nenumărate stele sclipind îngheţat. Ura monotonia imenselor creuzete pregătite pentru nebănuite geneze. Le iubea doar tăcerea calmă şi înţeleaptă. Luă mnemonotesul, îl aşeză pe măsuţa de lîngă fotoliu şi începu să dicteze: „16 februarie 1016, era Sistemului. Continui însemnările. Am calculat distanţa folosind formulele lui Nietensein. Mă aflu la aproape $2'10^6$ kilometri de Cyg-X-214. Încă aproximativ trei ore pînă la prăbuşire... Ultimul şi cel mai lung monolog... Vis sau simplă soluţie?... Aş vrea să pot înălţa un eşafodaj coerent. Mai bine zis, voi încerca să-l construiesc... Îmi vine foarte greu. Zeci de argumente şi contraargumente... Voi căuta să fiu totuşi cinstit cu mine însumi, pentru a nu fi bănuit de vanităţi pe care nu le-am cunoscut niciodată. Da, s-ar putea ca totul să nu fie considerat decît iluzia unui refulat sau a unui nebun, dar mă simt dator cu o explicaţie, încredinţat fiind că universul nostru... Nu, nu vreau să par naiv, dar există în acest univers o instanţă. Poate chiar noi sîntem eternii judecători... Nu caut o ex... o dezvinovăţire, pentru simplul motiv că nu m-am considerat niciodată vinovat. Vreau să fiu bine înţeles. Nu-i vorba despre posibilitatea vinovăţiei, omisă cu bună ştiinţă sau uitată. Nu! Problema care se pune este doar cea a existenţei reale a soluţiei pe care am ales-o... Dacă înregistrările anterioare vor fi urmărite cu atenţie, se va putea observa că nu mi-am povestit viaţa în mod obişnuit, aşa cum şi-o istorisesc unii bătrîni care vegetează prin barurile insulelor Liniştii. Chiar şi pe aceşti mici asteroizi, departe de zbuciumul lumii, aproape fericit, împăcat cu tine însuţi, vidul incertitudinilor te aspiră cu fiecare clipă care te apropie de moarte... În mod deliberat mi-am povestit viaţa în aşa fel încît, ascultîndu-mi autobiografia, să nu puteţi ajunge decît la o singură concluzie. Nu teoretizez şi

nici nu caut să conving. Mărturisesc... Am descoperit un adevăr... Ce banal sună! Veți găsi, cu mulți ani în urmă, acolo, printre oameni, fapte și vorbe, ziua amară a revelației, deși nu cred că asta are vreo importanță; totul a pornit din mine... Adevărul descoperit atunci era o întrebare, ca de altfel toate adevărurile. Nu sînt primul care și-a pus-o, dar nu am preluat-o, am formulat-o singur. Voi încerca să mă explic cît mai concis, cu riscul de a fi confuz. Întrebarea s-a născut cînd m-am transformat într-un fel de contabil al sufletului și mi-am alcătuit o listă cuprinzînd momentele din viață în care m-am simțit fericit. Fără a fi emfatic, aș numi acele momente clipe supreme. Pornind de la ideea că trebuie să existe o clipă de excepție, am început să-mi disec momentele vieții în căutarea momentului fericirii... Patetism desuet?... Cînd terminam cu evaluarea unuia, îl bifam și treceam mai departe, torturat de spaima cumplită că-l înlăturasem tocmai pe cel care constituia clipa unică... Nici acum nu sînt pe deplin convins că nu m-am lăsat înșelat de forțele obscure pe care le adăpostim în catacombele sufletului... E posibil să fi atins în mai multe momente un maximum de intensitate emoțională — ce formulare stereotipă — dar aparatul în stare să măsoare așa ceva nu s-a inventat încă, deși nu-i prea tîrziu. Clipele supreme nu pot fi totuși identice... Iar suma lor nu constituie decît golul imens creat prin inevitabila și monstruoasa lor dispariție definitivă. E concluzia la care m-a condus pe nesimțite disecția momentelor... «Și ultimii mei ani nu vor fi decît prăbușirea într-un asemenea gol nesfîrșit?...» Da, asta a fost întrebarea. Simplă. Se poate pune problema lașității sau a ratării... Nu generalizez. Există oameni care nu vor avea niciodată conștiința acestui hău. Puțini... Aproape toți ceilalți sînt salvați de un instinct tainic, care-i determină să refuze cu îndîrjire evocarea abisului. Am fost unul dintre ei și, cînd mi-am înfrînt refuzul instinctual, m-am trezit în fața unui lung șir de fapte absurde, dureroase, incapabil de a mă simți, fie și pentru o microsecundă, răs-

colit de o bucurie adevărată. Am înțeles că va trebui să caut și să păstrez clipa trecută și unică... Mă simt puțin ridicol. Tonul ăsta! În sfîrșit, acum ar trebui să fiu indiferent. S-ar putea să nu fi ales nici clipa unică și nici adevărata cale... Nu m-ar mira.

Voi introduce în caseta jurnalului și algoritmul necesar unei traduceri a mărturisirilor mele în mai multe limbi galactice. Penibilă, dorința asta de autoeternizare... Am verificat pentru ultima oară Temposfera. Sper să reușesc dizolvarea structurilor, conform calculului. În laborator a mers perfect, dar laboratorul nu era decît o copie palidă a Cosmosului. Mă duc să pregătesc Temposfera pentru colaps. Mi-au mai rămas opt mii de secunde..."

*

* *

O sferă alb-verzuie se rostogoli din trupul imens al navei. Temposfera pluti pentru cîteva secunde alături de pîntecul ei roșu, apoi, balansîndu-se, acceleră. Nava se depărtă lent în direcție opusă.

Uriaș, în combinezonul alb antigravitic, avînd capul acoperit de casca violetă, Arihuna urmărea, prin vizorul transparent, cadranele de la bordul Temposferei: „Am ajuns la accelerația maximă. Încă cincisprezece secunde..." Cu mișcări precise și rapide, introduse în dispozitivul romboidal, aflat în partea frontală a căștii, un fir galben care pornea din peretele cabinei. Se întinse în fotoliul bioamortizor la care se conectă prin intermediul unui alt fir, căruia îi înșurubă borna în discul argintiu de pe abdomen. Încercă să se relaxeze, dar nu mai avu timp. Respirația i se transformă într-o horcăială discontinuă. Coastele îi zvîcneau spasmodic, tîmplele i se zbăteau. Ochii: două sfere albe prinse într-un păienjeniș sîngeriu. Lipite de gingii, buzele nu mai erau decît niște șuvițe alb-vineții, încremenite în rînjetul agoniei. Totul nu dură decît o fracțiune de secundă, după care, aproape instantaneu,

fotoliul bioamortizor preluă apăsarea colosalei forțe de gravitație a stelei. Se liniști cît să inspire o dată și să întrezărească cifrele de pe ecran schimbîndu-se amețitor de repede. „Am intrat în norul de gaz. Acum...", și se prăpuși în steaua ce se aduna în ea însăși, sorbind nesățioasă pînă și propria-i lumină. O învălmășeală fulgerătoare de imagini. Își pierdu cunoștința. Se îndrepta spre o veche și nouă realitate, pentru că Moartea devenea acum Naștere.

În prima imagine se văzu manevrînd claviatura Temposferei, în timp ce se apropia de stea. Apoi se află în cabina spațioasă a navei pe care o părăsise. Stătea în fotoliul alb, dictîndu-și încă o dată însemnările.

Dispăruse din prezent pentru a se prăbuși în propriul său trecut. Trupul rămas în cabina Temposferei se destinse cînd se integră în noua dimensiune temporală.

*

* *

Arihuna intră în laborator. Avea buzele uscate și privirea obosită. Fusese convocat de C.M.S. Se certase violent cu membrii consiliului pentru cele cîteva mii de solargenți necesari perfecționării instalațiilor gravitaționale. Reușise cu greu să-i convingă că Temposfera nu era decît o capsulă indestructibilă, așa cum o doriseră cînd încheiaseră contractul. Se simțea extenuat de efortul permanent cerut de nevoia camuflării adevăratei meniri a Temposferei. Și avea de făcut față, inevitabil, unui nou și istovitor efort, pentru a motiva plauzibil construirea navei transportoare: „Nu, nu construcția propriu-zisă, ci neobișnuitele ei calități..." Va lansa ideea supernavei. Închise ochii. Strînse cu putere pleoapele. Își masă tîmplele. Încercă să-și închipuie ziua, clipa în care va ucide toate chinurile visului său îndoielnic. Nu reuși. Deschise ochii. Se apropie de sfera uriașă: „...Un vis nesigur... Dar, împlinit sau nu, un vis mortal..." Mîngîie tandru suprafața zgrunțuroasă, alb-verzuie, și zîmbi stins.

* *

Se afla la prima lui călătorie intergalactică și comanda o navă proiectată și construită de el. Plecase mînat de dorința de a zbura printre stele și de a verifica personal însușirile navei.

Trecuseră mai bine de trei luni de cînd trupul metalic al *Galateei* aterizase pe solul Morganei. Mica planetă ovoidală era înconjurată de o atmosferă compusă din particule înzestrate cu proprietăți neobișnuite. Dacă se apropia de planetă, orice obiect cosmic se pomenea în fața unei dubluri perfecte. Chiar și spațiul din jurul lui era reprodus fidel. Funcția de oglindă a învelișului se păstra pînă la o anumită distanță. Dacă eventualii vizitatori o depășeau, atmosfera apăra planeta înfățișînd imaginea tridimensională a unei îmbinări contorsionate de sfere, de prisme triunghiulare și hexagonale, violent colorate. Proprietățile atmosferei l-au determinat de altfel pe Xelom, biologul șef al expediției, să dea planetei numele de Morgana.

Prin hubloul navetei, Arihuna privea desfășurarea nesfîrșită a Formelor. Din cauza gravitației reduse a Morganei, zbura încet, evitînd să accelereze. Urmărea calm liniile sinuoase ale straniei arhitecturi deasupra căreia naviga. Încremenitele Forme nu-l mai fascinau ca în primele zile. Atunci, nu numai el, ci toți membrii expediției fuseseră fermecați de frumusețea lor desăvîrșită. Zile întregi rătăciseră printre magnificele alcătuiri, în stare doar să le venereze printr-o bolboroseală, punctată din cînd în cînd de exclamații de încîntare. Cînd datorită intervenției androizilor — cîteva ore nu părăsiseră nava, supunîndu-se unor tratamente intensive de refacere psihică — reușiseră să-și revină din extazul colectiv, începuseră obișnuita muncă de explorare. Însă Morgana rămăsese la fel de enigmatică și de tăcută. Căutaseră în zadar feericelor corpuri o asemănare cu obiecte sau vietăți de pe pămînt ori din alte lumi întîlnite în lunga lor călătorie. Neputincioși în a le găsi o denumire mai potrivită, le numi-

seră Forme. Participase cu însufleţire la disputa dintre biologi, care susţineau că Formele erau organisme vii, şi geologi, care afirmau că nu erau decît simple minerale. Cum însă nici unii, nici alţii nu găsiseră dovezi concludente în sprijinul teoriilor formulate, dezamăgit, renunţase curînd să mai participe la discuţii şi se dedicase verificării *Galateei*. Îşi petrecea aproape toată ziua controlînd şi reglînd ansamblurile şi subansamblurile navei. Uneori, mai ales după orele de cart, se deprinsese să facă scurte plimbări cu naveta survolînd suprafaţa planetei şi visînd noi peregrinări printre stele. Se obişnuise cu noua lume şi începuse s-o considere banală. Frumuseţea ei, ori prea pură, ori prea ciudată, exista fără termen de comparaţie real, iar el fusese învăţat să gîndească, să simtă într-un mod în care nu putea accepta o întruchipare a frumosului fără riscul de a banaliza. Altminteri Formele ar fi trebuit să ţină de domeniul visului.

Îşi plimbă încet privirile peste peisajul ce i se părea acum monoton, amintindu-şi fără voie de cuvintele lui Xelom: „...În lumile întîlnite printre aştrii atîtor galaxii am văzut organisme vegetale şi animale, fiinţe raţionale şi structuri minerale înzestrate cu înfăţişări neobişnuite, surprinzătoare. De fiecare dată am găsit cuvintele prin care puteau fi evocate. Peste tot am fost în stare să deslușesc cel puţin stilizările unor imagini cunoscute, izbutind să sugerez, dacă nu să descriu aproape exact lumile respective. Dar Formele nu pot fi măcar imaginate, fiindcă a imagina înseamnă a combina elemente cunoscute, aparţinînd realităţii tale. Pare incredibil, însă nu putem obţine imaginea Formelor prin nici o metodă ştiută. Am încercat să le desenăm, dar nu vom putea desena niciciînd corpuri a căror configuraţie exterioară şi interioară se află într-o continuă metamorfoză, chiar dacă sînt, aparent, nemişcate. Nu le poţi recepta vizual, ci numai le simţi, ca şi cum ai poseda un nou gen de percepţie. În fiecare clipă ai în faţa ta altă Formă. Pot afirma, fără să greşesc prea mult, că sîntem înşelaţi de imagini, pentru simplul motiv că nu le putem înregistra şi conserva în totalitate. Creierul nostru refuză per-

cepția vizuală... Mai degrabă încercăm simultan, prin toate simțurile, o senzație de plăcere cvasitotală. Utilizînd coordonate fizico-matematice, am furniza asemenea cifre și formule încît, pentru cei care n-au văzut cu ochii lor Formele, rapoartele ar părea false. Știți bine că în interiorul Formelor se află formațiunile celulare sau moleculare care au dat naștere disputei dintre noi și geologi. Iar dacă adaug și faptul că probele recoltate se autodistrug..."

„...Ce-ar fi să cobor?" își spuse Arihuna, îmboldit pe neașteptate de dorința de a se afla acolo, în mijlocul Formelor. Își opri naveta asupra unui grup de Forme și aterizâ lin în apropiere. După ce își etanșeizâ combinezonul, își fixă pe spate rezerva de oxigen, deschise trapa și coborî cu mișcări lente pe solul portocaliu al Morganei. Formele îl așteptau. „Nemișcate și sobre", murmură Arihuna, încercînd să le definească atitudinea. Se apropie. „De ce afirmăm că sînt frumoase, uluitor de frumoase, dacă nu sîntem în stare să le descriem? De unde știm că există cu adevărat? Dacă... ar putea fi sunete împietrite... Piatră?!... Ce m-o fi apucat?!" Rămase cîteva clipe descumpănit de propria-i izbucnire lirică, dar îi plăcu ideea sunetelor de piatră și-și continuă gîndul. „Ca și cum o muzică bizară ar fi plutit miriade de ani prin spațiile galactice..." Avu din nou un moment de luciditate și rîse puțin, ironizîndu-se: „Adolescență întîrziată!", dar nu rezistă mult și se lăsă tîrît de șuvoiul ciudatelor gînduri: „... un... fel de spor al unei arte pure, căutîndu-și... cu nesfîrșită... răbdare... mormîntul... Și, după ce a înfiorat toate lumile întîlnite cu sunetele ei ireale, muzica, sporul acesta de artă, a găsit o planetă în care s-a îngropat, înflorind în Ele..." Arihuna se apropie de una dintre Forme, se aplecă și o atinse ușor, cu duioșie. Vru să-și retragă mîna, dar simți nevoia de a mîngîia suprafața fină, care se aureolă iradiind o lumină caldă, tremurătoare, ondulînd în curbe line sub degetele lui. Forma crescu dintr-o dată înconjurîndu-l și zăvorîndu-l apoi în trupul ei, pătrunzînd în ființa lui, făcîndu-se simțită ca o entitate psihică, fără a-i anula conștiința. Avu astfel posibilitatea să se observe

lucid, fără spaimă, presimțind transfigurat apropierea răspunsului. Înțelese într-o străfulgerare că nebunească lui ipoteză despre originea Formelor era un adevăr pe care nu el îl gîndise, ci care îi fusese dictat. Sunetele explodară în el într-o inimaginabilă împletire de tristețe și bucurie. Universuri sonore îi invadară fiecare celulă. Muzica îl transformă, asimilîndu-l. Avu senzația că i se desprinde carnea de pe oase; oasele i se topiră desfăcîndu-se din încheieturi și, puțin cîte puțin, se împrăștie în timp și spațiu, într-o supremă regăsire.

*

* *

Conform programării, una dintre legăturile structurii de rezistență a Temposferei ar fi trebuit să se rupă, steaua strivind cu forța ei gigantică trupul lui Arihuna și sfera care-l adăpostea pentru a-i împlini visul de a străbate îndărăt drumul vieții și îngăduindu-i să moară retrăind clipa unică a contactului cu Forma. Din cauza unei infime greșeli de calcul sau, poate, a unei mărunte dereglări neprevăzute, Temposfera fu însă mistuită în pîntecul nevăzut al găurii negre *după* clipa cînd Forma îl expulza din trupul ei.

Și astfel, înlăturat, cu sufletul țipînd după paradisul pierdut, vlăguit și împleticindu-se, Arihuna murea întorcîndu-se la navetă.

PĂDUREA

„Luminișul acesta verde va fi scena,
iar înapoia mărăcinilor de colo,
culisele."

(W. Shakespeare)

Ridică încet capul. În fereastră, albastrul pur al cerului îl orbi. Închise ochii strîngînd cu putere pleoapele. După cîteva secunde de întuneric fulgerat de curcubee îi redeschise și privi scrisul ce se lăbărța pe foaia de hîrtie din fața lui. Neliniștit, ridică din nou capul, căutînd trunchiurile care uneau cerul cu pămîntul. În depărtare, urcînd spinările deaiurilor înalte, pădurea se întindea pe toată linia orizontului. Părea gigantica blană galben-arămie cu reflexe aurii a unor animale uriașe, întinse leneș la soare.

Pentru o zi de toamnă era neobișnuit de cald.

Se aplecă asupra foii și, aproape silabisind, cu glas aspru, fără inflexiuni, începu să citească: „Au trecut trei zile de cînd mă aflu..." Obosit de efort, se opri: „Ce caut de fapt aici? Pe cine?... Cunoașterea universului... Universul identic cu sine însuși pînă și în cea mai infimă diviziune a sa... M-am săturat! O moarte glorioasă, sigur... *Ei* știu prea bine că pe planeta asta nu e posibil un contact rațional, sau că nu va fi posibil încă foarte mult timp... dar dispun de mine... Dacă aparține altora, planeta ar putea fi și a lor, nu?..."

Împinse cu degetul stiloul negru, rostogolindu-l pe lemnul neșlefuit al mesei. Cu o grimasă de dezgust, își continuă gîndurile: „Nu sînt decît un sclav, ca atîția alții. *Ei, stăpînii,* ultimii descendenți ai unei dinastii care agonizează, savanți impotenți, cred că vor reuși să-și reîmprospăteze puterea aducînd încă o lume sub jugul lor... Sigur, riscăm totul pentru cunoaștere! Ce nu face corpul de elită al siriuparilor — cei care trăiesc prin voința și mila divină a *stăpînilor*

— singurul corp expeditionar specializat în stabilirea contactelor extrasiriusiene... Uneori mă întreb, uimit, cum de reușim, suta asta de siriupari prăpădiți, să nu înnebunim covîrșiți de importanța misiunii noastre... Nu. Ne-au trimis aici pentru că le e frică. Nu de noi, sclavii, bineînțeles: sîntem prea lași ca să devenim cu adevărat periculoși, deși nu e printre noi unul care să nu ascundă gînduri de răzbunare... Adevărul e că *stăpînilor* le e teamă de cele trei expediții dispărute în zona asta galactică. Zvonul bizar despre descoperirea unor fragmente din navele lor transportoare... Și, dacă, de fapt, cei dispăruți, sclavi ca și noi, i-au înfruntat fățiș și au evadat?... Să fie oare copacii foștii răsculați? Poate că asta ar explica teoria oficială a existenței aici a unor reprezentanți primitivi ai speciei noastre...

Adevăratul scop al misiunii de acum să nu fie așadar decît găsirea răzvrătiților? Pentru mine, așa cum stau înfipți acolo, în pămînt, sînt morți. Nemișcarea specifică morții... Nu s-a dat totuși nici o dispoziție privind cercetarea copacilor... Ce plăcut e să poți gîndi în limba ta. Pînă una alta, va trebui însă să mă chinuiesc cu limba greoaie a oamenilor, pe care mă tem că nu o voi stăpîni niciodată. Cînd sînt eu însumi, de abia pot lega două vorbe în fața omului din ucib... casa asta. Cînd vreau să-l rog ceva mă privește bănuitor. *Pentru noi, unica soluție e substituția totală!...*

Idioată concluzie! Să fii la discreția destinului unui om numai fiindcă așa, prin intermediul psihicului tău, se pot face înregistrări fidele ale... cum i se spune aici?... ale sufletului său. Îmi voi deconecta deci conștiința, instinctele, rațiunea, pentru a deveni un înregistrator fidel și atît de fragil... Ca de obicei, *stăpînii* au căutat un om mort de curînd și... Simplu și ingenios, nu? Ce contează riscul *meu* de a muri reeditînd destinul necunoscut al bipedului mort? Înainte, sclavule!"

Își cuplă transformatorii și trupul său deveni copia desăvîrșită a bipedului. Copie exterioară deocamdată, așezată la o obișnuită masă de lemn.

Timp de o săptămînă, siriuparul studiase și exersase modul de viață imprimat pe structura de bază a nucleului psihic al omului dispărut, nucleu reconstruit identic cu originalul după diagrama radiațiilor remanente aflate în jurul cadavrului, cu două zile în urmă asimilase nucleul artificial și acum îi mai rămînea de executat doar un simplu exercițiu de concentrare prin care devenea dublura desăvîrșită a omului mort, ființă inconștientă de adevărata ei natură, de renașterea ei.

„Mi-e teamă... Noul destin al falsului biped va fi imprevizibil... Nu am dreptul să mă împotrivesc... Urmează, deci, ultimul pas spre necunoscutul care mă poate ucide. Fantoma va părăsi groapa lăsînd viermilor trecutul și declanșînd experimentul propriu-zis, iar eu, neputincios în fața *lor*, voi urma un drum deja străbătut spre moarte...

Pînă acum, au murit zece siriupari ai corpului nostru expediționar. Uciși, se pare... Cadavrele se aflau întotdeauna în apropierea copacilor. Nu, degeaba, nu pot să cred că arborii aștia sînt răzvrătiții de odinioară. De altfel, au trecut trei yuga-milioane de ani... Ce repede aleargă timpul pe planeta asta! Să fie tocmai motivul metamorfozării evadaților, adaptarea la mediu? Atunci trunchiurile... Curioasă, monstruoasă asemănare..."

Se răsuci pe scaun în așa fel încît să-și poată vedea chipul în oglinda ovală de pe perete: „Oribilă metamorfoză, dar noul experiment poate începe! *Să cunoaștem destinul unui om!*" Se mai privi în oglindă timp de două-trei clipe, încruntîndu-se la arătarea ce se încăpățîna să-l cerceteze mișcîndu-și lent ochii însîngerați. În cele din urmă, plictisit de confruntarea inutilă, se sculă de pe scaun și se întinse pe patul de campanie de lîngă masă. Închise ochii și trase aer în piept.

Pielea feței și a mîinilor începu să radieze o lumină slabă, liliachie. Expiră încet. Trupul i se contractă ușor și rămase un timp așa, aproape fără să respire. Pe urmă se ridică greoi, întinzîndu-și brațele și căscînd, ca după un somn terminat înainte de vreme.

Părea neschimbat, doar privirea îl trăda: „Uite! Am aţipit şi mîine începe goana." Zîmbi: „Poate am noroc!" Îşi imagină o pereche de colţi strălucitori de albi, imenşi: „De ce nu?! Jir şi ghindă ca niciodată..." Pe ecranul minţii se perindară turme de mistreţi uriaşi: „Sper că pădurarul nu m-a amăgit... Dacă nu-mi dă cel mai bun loc de pîndă, nu vede un sfanţ!" Privirea i se opri asupra unei puşti cu două ţevi, agăţată de curea într-un cui ruginit înfipt în peretele din faţa lui: „Armă veche şi credincioasă!" Se repezi spre puşcă. O smulse din cui, o duse la ochi şi ţinti un animal imaginar aflat la marginea pădurii: „Bum! Bummmm!" Vocea îi umplu spaţiul încăperii. Îl străbătu un tremur abia perceptibil. Faţa îi luci de plăcere.

Trecuse de ora prînzului. Soarele scuipa căldura — venin amar, invizibil. Doar un puiandru de nor alb mai înfrunta pîrjolul. În rest, cît cuprindeai cu ochii, austeră şi pustie, se întindea bolta al cărei azur avea transparenţa apelor de lagună.

„Ce zăpuşeală! De unde naiba atîta căldură? Ieri parcă nu..." Stropi de sudoare i se prelingeau de-a lungul tîmplelor. Privi carafa goală. Ieşi din cameră şi coborî scările îndreptîndu-se către bucătărie, unde se opri în dreptul găleţii, aşezată pe un scăunel verde. Înjură scurt. Pe fundul găleţii, o peliculă de apă stătută: „...neîndoielnic caldă, iar fîntîna e tocmai la marginea pădurii!" Îşi tamponă fruntea cu batista.

Imaginea ochiului de apă limpede, tulburat doar de bulele de gaz ţîşnind spre suprafaţă, îi spori setea. Luă găleata şi porni spre ieşire, dar se opri brusc. Puse găleata la loc şi o luă la fugă înapoi pe scări, urcînd cîte două-trei trepte deodată.

Coborî din nou, dar cu puşca pe umăr, cuţitul cu mîner din corn de cerb şi cartuşiera prinse de centură. Luă puşca de pe umăr, îi trase piedica şi, apucînd ţevile cu o mînă, le împinse spre podea. Apoi îşi puse arma sub braţ, scoase două cartuşe şi o încărcă. Înhăţă găleata şi ieşi. După cîţiva paşi fluieră cîinele pădurarului. Dulăul alb, pătat cu negru, lăţos, sosi în goană, lătrînd şi mişcîndu-şi ciotul de coadă în semn de bucurie şi îndemn la joacă. Se aplecă să-l mîngîie.

Dulăul începu să latre furios. Blana de pe ceafă i se zbîrli, iar pielea botului, încreţită, dezveli gingiile roşii şi colţii albi, uşor curbaţi.

Reacţia violentă a cîinelui îl făcu să se tragă cu un pas înapoi. Dar, chelălăind, dulăul o luă la fugă. După cîţiva zeci de metri se opri şi izbucni într-un urlet jalnic. Alb la faţă, vînătorul continuă să-l privească: „...Ce dracu! A turbat?" Instinctiv îşi pipăi arma: „Nu-mi stric eu gloanţele. Mă mai cert şi cu stăpînu-său tocmai acum, cînd mîine... Să-l împuşte el, lua-o-ar naiba de javră! Uite, domnule, ce spaimă!" Se răsuci pe călcîie şi plecă.

Cabana rămăsese în urmă. Mai avea vreo sută de metri pînă la fîntînă. Ziua scăzuse şi zăpuşeala devenise de nesuportat. Pete mari de sudoare i se iviseră pe cămaşă.

Ajunse lîngă fîntînă. Lăsă găleata în iarbă şi puse puşca alături. Ochiul de apă străvezie se afla doar la cîteva palme de ghizdurile de lemn ale fîntînii. Prinzînd bine cu mîinile bîrnele lustruite, se aplecă şi, sorbind cu înghiţituri lungi şi zgomotoase, îşi potoli setea. Se ridică icnind. Îşi şterse buzele cu dosul mîinii. Apoi umplu găleata şi o aşeză deoparte. Trase cuţitul din teacă. Lama luci albăstrui în bătaia soarelui.

Mişcă fulgerător braţul spintecînd aerul. Ochii îi sclipiră. Alese un copac aflat la vreo şase-şapte metri de liziera pădurii. Cu cîteva frunze ruginii împodobindu-i vîrful, nu prea înalt, dar de grosime potrivită, copacul părea uscat. Singura lui ciudăţenie era trunchiul: îndoit cam la un sfert din înălţime, rupea cu brutalitate continuitatea verticalei făcînd un unghi drept pe o porţiune de aproape optzeci de centimetri, după care se răsucea înălţîndu-se din nou. Scurtă, noduroasă şi despicată la capăt, o cracă crescuse chiar sub malformaţia orizontală. Văzut de lîngă fîntînă, copacul părea o spînzurătoare.

Se apropie de arbore şi, la înălţimea la care ar fi ajuns pieptul unui mistreţ, scrijeli pe trunchiul aspru trei cercuri concentrice. Apoi se depărtă numărînd treizeci de paşi şi se opri. Duse arma la ochi. Propti

cu putere patul în umăr. Ţinti îndelung. Trase amîndouă cartuşele.

Cînd fumul împuşcăturii se destrămă, zările erau sîngerii pe coamele dealurilor, ca şi cum, aprins de mîini nevăzute, văzduhul ar fi luat foc. Flăcările care cuprinseseră cerul se unire căutînd să îngrădească năvala răzvrătitelor turme de nori. Fulgeră. Căzură stropi mărunţi.

Încremenit, vînătorul privea bolta. Nu, ploaia adevărată nu începuse încă. Se duse să cerceteze copacul.

Un glonte nimerise în centru, celălalt mai jos. Cu imensii lui colţi îmbălaţi de furie neputincioasă, mistreţul împuşcat zgîriase ţărîna neagră, însetată de sînge cald. Îşi umflă semeţ cuşca îngustă a pieptului. Se retrase cu pas apăsat. Reîncărcă puşca. Ţinti din nou.

Tresări. Undeva, în adîncurile pădurii, izbucnise un ţipăt de durere. I se păruse? Imaginar sau real, sunetul nu era produs de o vietate cunoscută. Gîndul rămase însă în străfundurile fiinţei. „... Ecou al împuşcăturii. Sau vîntul, printre frunze... Nu, nici urmă de vînt..." Trase grăbit.

Împuşcătura vui prelung. Alergă spre copac. În depărtare, limba roşiatic-gălbuie a fulgerului despică norii. Ferindu-se instinctiv, vînătorul făcu faţă pădurii bătrîne. Îl copleşi, binefăcătoare, încrederea. Privi trunchiul: „Atins!" Scoase un cartuş şi vru să-şi reîncarce arma. Nu apucă însă să-l bage pe ţeavă, îl scăpă în iarbă.

Puternic, prelung, venit de nicăieri şi parcă de pretutindeni, vaierul izbucnise iar: plin de toate spaimele pămîntului, glas al tuturor glasurilor, crescînd mereu în intensitate, în stare să trezească nefiinţe şi să ucidă fiinţe.

Vînătorul încercă să fugă, dar nu reuşi să-şi dezlipească de pămînt picioarele crăcănate şi butucănoase, dintr-o dată prea grele. Nu-şi putea stăpîni nici tremurul fălcilor. Bulbucaţi, ochii păreau gata să-i ţîşnească din orbite. Crestîndu-l, paralizîndu-i voinţa, vaierul deveni urlet.

O ultimă zvîcnire a instinctului de conservare îl făcu să-şi lipească spatele de trunchiul copacului. Puşca îi scăpă din mîini. Vru s-o ridice şi observă că era înconjurat. În faţă, un pîlc de stafii albe... Nu, erau mesteceni. De o parte şi de alta, în spate, se înălţau brazi şi pini, fagi şi stejari. Copacul pe care-l împuşcase se afla totuşi la marginea pădurii: „... singur. De unde... stejarii, tocmai în partea cealaltă a păd... braz..." Atît reuşi să mai închege.

Rămase lucid cît să perceapă groaza izvorîtă din faptul că, acolo unde nu se aflaseră decît tufişuri rare, sfidînd acum orice raţiune, înalţi, semeţi şi tăcuţi, existau copacii. Urletul continua să se înalţe, schimbat însă într-un fel de tînguire constantă, ca un bocet.

Copacii înaintau micşorînd cercul. Ajunşi la cîţiva paşi de vînătorul încremenit, se opriră şi îşi săltară simultan ramurile, scuturîndu-şi frunzele. După ce se odihniră pentru o clipă printre crăcile copacului împuşcat, zecile de fluturi argintii zburară în rotocoale largi şi acoperiră încet iarba uscată. Vînătorul îşi duse mîinile la spate cuprinzînd trunchiul aspru chiar sub malformaţia orizontală. Burta i se ţuguie. Începu să respire scurt şi des.

Centimetru cu centimetru, copacul îşi aplecă braţul scurt şi despicat. Potrivi cu grijă gîtul vînătorului în v-ul îngust al celor două cioturi noduroase. Urletul încetă. Copacul ridică trupul. În marea tăcere veşmintele pîrîiră, sfîşiate de cioatele ascuţite ale trunchiului. Crăcile se auziră scîrţîind.

Marionetă trasă de aţe nevăzute, corpul diform zvîcni şi se legănă. Încet, rămase nemişcat. Pe urmă începu să se legene din nou, clătinat de vîntul care pornise să bată. Mirosul morţii se răspîndi în preajmă. Talerul lunii palide lumina limba vînătă a spînzuratului.

După un timp hainele verzi ale vănătorului ucis îşi diluară contururile pătrunzînd în carnea albă a trupului şi alcătuind împreună cu ea o crustă ca un mucegai, care uni capul cu trunchiul, mîinile şi picioarele, contopindu-le. Cadavrul era acum un fus de

culoarea lutului. Centura lunecă și căzu cu zgomot înfundat în iarbă, alături de pușcă.

Fusul își pierdu consistența și, în bătaia vîntului, deveni o gelatină tremurătoare care, pîlpîind roșiatic, se topi apoi într-un lichid verzui ce lunecă un timp, înfășurînd corpul cilindric agățat în v-ul cioturilor lemnoase. În cele din urmă lichidul se volatiliză. În jurul spînzurătorii pluti un abur subțire, ce dispăru și el în larga inspirație a nopții. Lăsînd între crăcile noduroase adevăratul trup al condamnatului, copacii încetară priveghiul și se îndepărtară tăcuți.

*

* *

A doua zi, dis-de-dimineață, căutîndu-și oaspetele, pădurarul ajunse lîngă fîntînă. Văzu găleata plină: „Aha, a venit după apă...", dar nu-și termină gîndul, pentru că, privind în jur, observă un obiect ciudat agățat între ramurile copacului cu trunchiul deformat.

Nedumerit, se apropie. Zări cele trei cercuri concentrice crestate în scoarță și urmele întunecate ale gloanțelor, dar nu se opri la ele. O bucată mare de lemn spînzura între crăcile scurte și pline de noduri. Alb-gălbuie, străbătută de vene negre și albăstrii, părea un buștean de mărime potrivită, nu prea bine curățat, fiindcă mai avea cioturi aducînd cu niște brațe boante. Din loc în loc era acoperit de pete maronii, dispuse oarecum simetric.

„L-o fi lovit trăsnetul...", își spuse pădurarul dînd ocol bușteanului pentru a-l privi mai bine din toate părțile. Intrigat, îl pipăi. Degetele i se afundară ca într-o mîzgă. Scîrbit, își trase mîna. Materia verzuie ce se prelingea din găurile făcute de degetele lui mirosea a hoit. Încruntat, își șterse mîna de turul pantalonilor: „Cum dracu' o fi ajuns aici?! Ce scîrboșenie! E putred..." Scuipă. „Și prăpăditul ăla — nu e-n stare să lege două vorbe ca lumea — pe unde-o fi umblînd cu noaptea-n cap?!" Descoperi pușca, centura, cuțitul și cartușiera lăsate în iarba înaltă și

umedă: „Halal vînător! Uite unde și-a lăsat arma... Domnu' e din ăia de nu-și dau jos nădragii decît în mijlocul pădurii...“ Batjocoritor, clătină din cap și se îndreptă cu pași mari spre cabană: „Cînd o afla că s-a amînat goana, turbează.“

*

* *

Lîngă copacul împușcat se materializară trei *bușteni* aidoma celui ucis în menghina brațelor de lemn. Cel mai înalt dintre ei fluieră atonal:

— Încă unul de-ai noștri ucis de copaci... Nu cred că mai trăiește, dar să-l testăm...

Fulgerător, ridică un ciot spre arborele malformat. Copacul și bușteanul dintre crăcile lui deveniră cenușii.

— Morți amîndoi. Crezi că într-adevăr ei...? cîntă la fel de atonal, dar ceva mai strident, bușteanul din dreapta.

— Nu fi mai siriupar decît e nevoie! *Stăpînii* sînt dincolo de atmosfera planetei. Nu te aud. Știm cu toții că-i vorba de cei evadați. Ei, fie, nu chiar toți. Cîțiva se mai îndoiesc. Stupid.

Se întoarse către un pîlc m ai des de copaci.

— Ne ucid. E firesc. Își apără libertatea. Ne lipsește curajul lor.

— Așa e, țiui trist al treilea. Profită de teama *stăpînilor* că oamenii i-ar putea descoperi și, cum ne prind în ipostaza de „experiment“, cînd sîntem neputincioși, ne căsăpesc nestingheriți. Dacă i-am putea convinge că vrem să-i ajutăm să nu fie găsiți...

— De fiecare dată au preferat sinuciderea, în loc să stabilească un contact cu noi, îl întrerupse înciudat primul buștean. Uită-te la schilodul ăsta, și făcu un semn către arborele diform, s-a sacrificat probabil de bunăvoie. Nu din cauza infirmității... Oricare dintre ei ar fi făcut la fel. Sînt liberi și văd în noi doar niște sclavi care le amenință libertatea. Hei, fluieră el ascuțit, vine un om, și arătă spre un vînător care se

apropia. Să nu lăsăm urme. Voi doi supravegheați copacii. Vom transmite *stăpînilor* un raport fals.

Acoperite de arabescuri albăstrii, corpurile alb-gălbui ale celor trei siriupari vibrară intens, răspîndind o lumină violacee. Soarele scînteie parcă mai viu cînd forța lor prefăcu în cenușă călăul și condamnatul. În fața brațelor boante îndreptate spre ea, pădurea fremătă prelung.

EVADAREA

„Zeu — absent;
Frunze moarte — grămadă.
Pustiu."

(Bashô)

Îi era teamă și simțea totuși fericirea ca un țipăt prelins pe dune nesfîrșite, lăsînd dîre adînci în nisipul roșu

Înalte, clădirile stacojii tremurau ușor, bătute de o adiere ce pornea dinăuntrul lor, căci pe străzile albastre aerul părea încremenit.

Maldorb se privi în oglinda apei din bazinul de cleștar și văzu că nu e decît o limbă de lumină albă în care se deslușeau intermitent o mînă, un picior, un umăr sau o parte din față. Realiză că noul și, poate, adevăratul Maldorb nu-l miră deloc; întoarse capul, deși avusese timpul să înțeleagă că privirea lui cercetă spațiul înconjurător fără ca el să se miște, și zări apropiindu-se de parcă s-ar fi depărtat, venind totuși spre el, un bărbat și o femeie. Știa sigur că sînt două ființe umane de sex opus, dar privea — tot fără uimire — două lumini albe dinspre care, înfiorîndu-se, auzi gîndul bărbatului, „Bine ai venit!", fără sunet, dar cald și pătrunzător, urmat imediat de gîndul susurat al femeii, „Ce lumină frumoasă ai!", împletit în tonuri necunoscute lui.

*

* *

„Tristețea — o picătură de apă într-un ocean de nisip, iar bucuria ne înconjoară inundînd deșertul sufletului... Poate că asta e într-adevăr condiția umană... Aiurea! Sînt un idiot."

Cu arătătorul atinse rombul auriu de pe fîşia neagră de sub cadrul în care plutea tridimensional o picătură de apă. O licărire, şi cadrul deveni doar o ramă ovală, goală.

„Sînt un idiot!" îşi repetă Maldorb, apoi se sculă din fotoliu. Începu să se plimbe prin cameră.

„Există cineva dincolo de mine, prin mine, care... Nu, n-am dreptul să gîndesc aşa. Inapt, inepţie. Oricum, s-a terminat mult prea repede. N-am avut timpul să-i întreb cine sînt, de ce mă iubesc... Mă iubeau?!... Am ştiut asta de cum i-am văzut. Am simţit chiar că dragostea e unicul lor limbaj... M-am întors, fără să fiu sigur că voi mai reuşi a doua oară să pătrund în lumea lor. Comentariile care însoţesc experienţele de trecere aparentă spre moarte nu garantează reuşita tuturor pătrunderilor. Dar trebuie să repet încercarea pînă voi izbîndi."

Se opri în mijlocul camerei. Privi atent panta peretelui din faţa lui. Apoi se răsuci şi, ridicînd încet capul, urmări linia care unea marginile pereţilor. Foarte înaltă, încăperea avea forma unui trunchi de piramidă, aşezat cu baza în sus. „Cam înaltă, dar e a mea: cuşca mea, caverna."

— Hedona, ce-ţi sugerează spaţiul ăsta?

Fără să-şi întoarcă privirile de la ecranul pe care se ivise o nouă pagină, femeia întrebă absentă:

— Care spaţiu?

— Camera.

— Ştiu eu? De ce?

— „De ce"! Lasă cartea aia şi uită-te!

Plictisită, dar intrigată, Hedona întoarse capul şi privi în jur. Maldorb o urmărea încordat. Hedona zîmbi; reliefîndu-şi puternic pometii, îşi mişcă încet buzele cărnoase:

— Sînt sigură că nu te-ai gîndit la asta: am senzaţia că mă aflu undeva, sub pămînt, într-o galerie care dă la un moment dat într-un puţ şi sus, departe, zăresc lumina tremurătoare a zilei.

— Frumos... Aşadar, ca să intru în rezonanţă — o gaură de evacuare a reziduurilor.

— Maldorb...

— Iartă-mă, Hedona, am glumit.

— Am impresia că azi simți nevoia să bei ceva mai mult decît de obicei.

— Nu.

„... ba da. Simt nevoia să beau și să plec, dar voi citi, conspecta..."

— Maldorb, mă uimești.

— Hai să încetăm...

„... să fim bufonii propriei noastre uscăciuni, deși mi-am impus să nu gîndesc niciciînd așa; nu pot sau nu vreau să fiu liric... Dar celălalt?"

*

* *

„Trebuie să fiu absolut lucid. *Un autoportret e întotdeauna un fals*, așa începe orice exercițiu TAM: trecerea aparentă spre moarte... Un portret e însă o greșeală fatală, asta o spun eu. Se poate *imagina* un chip, un spirit. Hedona, de exemplu..."

Melodioasă, vocea robocrainicului îi întrerupse gîndurile:

— Funcționarul 32 este chemat la boxa mesajelor.

„32 de scurtcircuite să te facă scrum! Cine naiba o fi?... Mușchii ochiului acționează imperceptibil, iar în cazul ăsta înseamnă că, stînd nemișcat în fața oglinzii, nu te privești decît pe tine. Atunci TAM-ul? Eu însumi?!"

Deschise ușa neagră a boxei. Fotonsimulacrul lui Aldan îl aștepta înăuntru.

— Salut, îi zîmbi imaginea lui Aldan.

— Te-ai îngrășat. Trai bun, rînji Maldorb.

— Iar merge aiurea transmițătorul. Abia am reușit să te contactez.

— Lasă-lasă...

— Maldorb, vreau să trec după-amiază pe la tine.

— Bine. Salut.

Ieşi din boxă, făcu un pas, dar se opri săgetat sub claviculă de o durere violentă. Trase aer în piept şi porni gînditor spre biroul lui.

În sala galbenă, sunetele stimulatoare îşi încolăceau trupurile nevăzute.

Aplecate deasupra birourilor, spinările nemişcate păreau pătrate de scîndură, fragmente dintr-un ecran pe care nu s-au mai putut proiecta imagini cu oameni.

Un ţiuit pătrunzător destrămă armonia muzicii stimulatoare. Pătratele albe rupseră alinierea perfectă. Maldorb pivotă scurt. Trupul subţire i se încordă. Un tip mic de statură, cu umeri înguşti şi şolduri late, îl apucase de braţ:

— Ce mai face domnul profesor?

Maldorb îl fulgeră cu privirea pe „...funcţionarul cretin, faţă tipică de mutant..." şi rîse amabil.

— Şoarece obsedat de ideea că e pisică.

— Nu înţeleg.

— Dar nu e greu, Balefil. Aşa se nasc mutanţii, iar eu, mai nou, vorbesc extragalactica, de asta nu mă înţelegi. Total cosmopolit, ce zici?

— ...?!

Balefil se îndepărtă nedumerit, dar convins că Maldorb continuă să rămînă un nebun nesuferit.

Maldorb îşi aprinse o ţigară şi ieşi în hol. „Cît de mult seamănă uneori cu mine inconştientul ăsta. În fond, de ce-i disprețuiesc?... Dacă în următoarea pauză aş urla: Sînt Maldorb! Încerc TAM-ul! Da, da! Trecerea aparentă spre moarte, aşa-zisa sinucidere interzisă..., nimeni, bineînţeles, nu m-ar întreba de ce, adică: Ce dracu vrei să afli dincolo de moarte sau pe cine cauţi... Nu. N-ar reacţiona nimeni, dar a doua zi aş auzi: Maldorb, n-ar strica să recunoşti că nu prea respecţi legile şi doreşti o mică spălătură a neuronilor tăi înfierbîntaţi..."

Reintră încet în sală. „Durerea de sub claviculă — doze prea mari de cataletar... Nu pot trăi firesc numai pentru simplul motiv că îmi impun asta, mă constrîng deci să-mi proclam modest neputinţa, dar eu, eu mă cunosc prea bine... Oare? Cine ascunde atunci adevărul? Eu, celălalt Maldorb sau amîndoi?"

* * *

Nu putea să rămînă la nesfîrșit în fața oglinzii, fiindcă ar fi însemnat să moară, iar despărțirea de trup nu era acum pragul pe care l-ar fi putut trece cu ușurință, așa că Maldorb, uluit și îndurerat, trebui să se înapoieze ca un străin suspect din lumea-dublurii-lui, de fapt, a adevăratului el însuși, spațiul și timpul de acolo, oamenii-lumini orbitoare, dar calde, nefiind decît o reflectare inversă, sau mai bine spus, reală, a tot ce învățase și știa sau simțea — pînă la aceste treceri spre moarte — că sînt oamenii, timpul și spațiul. Se înapoie din lumea îngrozitor de frumoasă și, chiar dacă era pe deplin conștient de nonsensul unei asemenea caracterizări, era la fel de conștient de faptul că nu putea găsi o definiție mai bună:

Se întoarse, deci, în lumea lui — nici îngrozitoare, nici frumoasă.

* * *

— Hedona, ia-mă de aici... Hedona!

Femeia intră în baie, se apropie de Maldorb, dar văzîndu-i chipul se trase cu un pas înapoi:

— Ce-ai pățit?

— Ia-mă din fața oglinzii, șuieră el.

— Nu înțeleg! țipă Hedona.

— Ia-mă de aici, reuși să rostească clar Maldorb.

Hedona se apropie temătoare. Îi prinse brațul descărnat. Maldorb se prăbuși peste ea. Femeia îl tîrî pînă la pat, apoi îl întinse cu grijă pe salteaua roșie, transparentă. Corpul bărbatului era țeapăn.

Hedona se repezi spre videofon. Maldorb deschise încet ochii:

— Lasă, lasă. N-are rost, îmi trece... Am băut prea mult

Nehotărîtă, Hedona rămase lîngă videofon. După cîteva secunde ridică mîna de pe claviatura metalică, îl privi lung pe Maldorb și se așeză în fotoliu.

Maldorb respira din ce în ce mai liniștit. Nările largi i se arcuiau ușor adulmecînd liniștea.

Hedona sări din fotoliu:

— Explică-mi!

„Ce naiba pot să-i spun?... Cum se numește asta la animale? Distanța de fugă. Trebuie să păstrez distanța de fugă... Ca să intru în TAM am nevoie de o moarte aparentă. Drogul cataletar: letargie și catalepsie... Și-a dat oare seama? Dacă mă denunță?..."

— Am băut prea mult!

— Nu miroși a alcool.

— Te-ai speriat și nu-ți dai seama... De fapt, băutura era aproape fără miros.

— Din cîte mi-aduc aminte, pînă acum nu ai mai încercat...

— Nu. Înțelegi, efecte secundare...

— Nu pari beat.

— Zău?!

— Asta era! Extract de catal...

— N-am dreptul?

— E un drog. Și e interzis!

— Da, sînt un prohibit. Denunță-mă!

— Nu vorbi prostii. Dar nu înțeleg, de ce?

— Curiozitatea.

— Tu, curios?

— Eu.

„Are dreptate. E unul dintre nenumăratele motive pentru care îl caut pe adevăratul Maldorb. Ia te uită, are dreptate. Pot să-i explic?"

— Am devenit curios peste noapte.

„Dar cum să înțeleagă? O cunosc atît de bine. O cunosc? Greșeala fatală de a-i face portretul: imposibilitatea de a te cunoaște pînă și pe tine însuți cînd refularea a devenit o a doua natură..."

— Maldorb, nu pot să cred. Spune-mi...

— Trebuie să mă crezi.

„Da, custile impun reguli de conviețuire, și eu, pot oare eu să rup gratiile?"

•

• •

Fulgerînd întunericul, Maldorb se întoarse din abis. Limbă orbitoare de lumină, se odihnea pe iarba care creștea, murind în același timp. Nu putea să-și înțeleagă încă adevărata înfățișare, pentru că nu era trup ci numai spirit, sau așa credea el că e după această nouă trecere spre moarte, de fapt căutata punte-cale spre ființa pe care o bănuise, mai precis o știuse dintotdeauna tolănită în el ca un judecător ironic, crud chiar, dar nu într-atît încît să nu-l ajute în ciuda faptului că lumea unui alter ego e un uriaș parc de distracții plin de tombole și scrînciobur, de bărăci cu tir unde premiile sînt uneori două-trei suflete cusute între ele numai ca să poată fi deșirate.

Maldorb privi cerul întins peste cîmpie, plin de peștii iuți ai speranțelor veșnic nemărturisite, vreme de o clipă limba de lumină îngădui să i se ghicească fața ascuțită și tuciurie, răsuflă larg și strălucirea i se înteți, apoi își dădu pe spate capul — vîrful limbii de lumină — admirînd apele de deasupra lui, valurile lor supte neîncetat spre hăul nevăzut al unei înțelepciuni tăcute, simțite doar, dar nesățioase, își privi degetele dezvăluite pentru o clipă de fisura apărută în trupu-i de lumină și înțelese că trebuie să se întoarcă *definitiv* la starea lui de marionetă bine sau prost mînuită fiindcă îi e frică de moarte, deși înțelesese cu mult înainte, încă de la primele experiențe TAM, că *acum* întoarcerea asta cu sens unic ar putea să însemne luciditatea în fața adevăratului autoportret: NEBUNIA.

•

• •

Prăbușit în fotoliu, Maldorb ațintea tavanul fluorescent:

— Așa spui, deci. Crezi că lumea aceea e o absurditate?

— Nu, Maldorb. N-am spus asta, căci ar însemna să simt că-mi crapă sufletul ca un geam lovit cu furie, așa ceva se cheamă durere, dar tu nu poți sau nu vrei să mai înțelegi fiindcă e ciudat amestecul tău de spaime...

— Aldan, devii incoerent și am impresia că habar n-ai ce vrei să spui, îi ghilotină fraza Hedona.

— Are dreptate, interveni sec Maldorb. Hedona, are dreptate...

„... Ar însemna că am fost incapabil să echilibrez balanța dintre cele două lumi sau, mai precis, că n-o să am niciodată puterea de a fi eu-însumi..."

În clipa următoare fu frînt în două de o durere violentă sub clavicula stîngă și trecerea aparentă spre moarte deveni o *trecere adevărată*, transformîndu-l în el-însuși.

EXERCIȚIU ANORMAL

Marea cetate violetă a Crisipterei trimise spre cardeltplan o platformă romboidală.

La cîteva sute de metri deasupra cetății, aproape de pătura de nori sferici, platforma se opri din zbor. Apoi, aruncînd către capsula cosmică un snop luminos de semnale liniare, rămase în așteptare pînă ce, coborînd pe podul de raze, cardeltplanul se așeză lin pe suprafața ei poroasă.

Simultan cu aterizarea, biroul de informații al cetății luă legătura cu Mafoll. Cînd auzi vocea stridentă a androidului de serviciu care îi zîmbea amabil pe ecranul de control, Mafoil se încruntă. Își frecă fruntea umedă și pleșuvă: „La naiba, puteau să găsească unul cu vocea mai plăcută!"

Androidul crisipterian îi descria cu lux de amănunte principalele zone turistice ale cetății, răspunzînd astfel raportului făcut de vameșii de la punctul de control al stației orbitale a planetei, cărora Mafoll le declarase că dorea să-și petreacă vacanța în Crisiptera.

După ce-l ascultă, Mafoll își ridică nehotărît umerii înguști și ascuțiți, apoi alese parcul de distracții: „... probabil identic cu alte sute de mii de pe zeci de planete. Dacă m-aș lua după prezentare parcul ăstora ar trebui să fie uluitor în materie de relaxare creativă. Reclame!" Căscînd prelung se întinse în fotoliul de comandă al cardeltplanului. Pe ecranul din fața lui, cetatea apăru ca un gigantic păianjen metalic.

*

* *

Explozie de culori și sunete, primirea făcută la intrarea în parc reușea într-adevăr să impresioneze, să încînte chiar. Fusese astfel concepută, încît, purtat de culoarul rulant prin imensa poartă de orhidee, să nu poată trece un singur vizitator care, izolat astfel de grup, recepta din plin revărsarea tumultuoasă de excitanți audio-vizuali.

Dar încîntarea lui Mafoll nu ținuse mai mult de zece secunde. În douăzeci de ani alcătuise sute de rapoarte precise și foarte obiective — gradul înalt al obiectivității era mîndria lui — despre sistemele de distracții-relaxări creative, urmărind eliminarea celor care nu constituiau adevărați factori de civilizare.

După cîțiva pași se opri și privi în jur încercînd să se orienteze. O crisipteriană cu plete portocalii, ten cafeniu și coapse lungi, se apropie. Era ghid și își oferea grațios serviciile. „Hm! Aș prefera să-mi povestească altceva...", dar, zîmbind, refuză ajutorul fetei și, strîngîndu-și ironic buzele subțiri, începu să-și facă loc prin mulțimea gălăgioasă și pestriță ce se înghesuia în fața sferelor, hexagoanelor și conurilor acoperite cu reclame tridimensionale care șopteau insinuant:

Privește-mă! M-ai recunoscut! Te-ai recunoscut, deci! Cîntă cu mine! Hei, oprește-te! Ascultă!

*

* *

Obosit de lunga peregrinare prin labirintul de culoare rulante și alei ale parcului, enervat că nu găsise încă nimic care să merite un experiment analitic și sintetic demn de un inspector interplanetar al sistemelor de distracții, Mafoll hotărî într-un tîrziu să se oprească totuși în dreptul unei clădiri tubulare cu pereții ca de smarald, care afișa la intrare o firmă sobră:

Intră. În hol fu întîmpinat de un ins înalt și uscat, îmbrăcat într-un elegant frac alb.

— Poftiți, poftiți, se înclină respectuos crisipterianul. Vă rog să studiați pliantul nostru explicativ, și îi întinse un dreptunghi portocaliu.

„Pliant: formă arhaică de prezentare! Cine știe ce relicve pomădate îmi mai prezintă." Desfășură pliantul și începu să-l citească.

* * *

Mafoll puse pliantul pe măsuța semănînd cu o meduză moartă. Apoi, intrigat, își aținti privirea cenușie asupra crisipterianului care aștepta impasibil hotărîrea clientului.

— Ești sigur că poți provoca o hipnoză cu ordine de comutare într-o altă dimensiune spațio-temporală?

— Bineînțeles, dar nu v-ați exprimat corect, ori nu ați înțeles bine mecanismul exercițiului.

— Adică?

„Pînă acum mi s-a întîmplat o singură dată să fiu descoperit, însă atunci fuseseră anunțați. Nu, slăbănogul ăsta nu bănuie nimic."

Crisipterianul continua să explice metodic:

— ... deci nu sînt ordine de comutare. Nimeni nu vă ordonă nimic. Vă alegeți singur exercițiul care vi se pare mai interesant, potrivit înclinațiilor dumneavoastră. În camera alăturată se face cuplajul la un ciberhipnotizor care fixează datele exercițiului în straturile profunde ale psihicului. Apoi, tot prin intermediul ciberhipnotizorului, dar numai la comanda dumneavoastră directă, veți realiza autohipnoza. Poate că n-o să reușiți de la primele încercări: metoda necesită o concentrare și mobilizare afectivă totală, însă, nu vă speriați, vă ajută și mașina. Odată terminată autohipnoza, *dedublîndu-vă spiritual în timp și spațiu, veți trăi efectiv exercițiul.*

— Bine, bine. Mulțumesc. Trebuie deci, să mi-l aleg singur.

— Exact.

Mafoll desfăcu din nou pliantul: „N-a spus nimic despre reacția secundară la autohipnoză, riscul unei fisuri în unitatea conștiinței. Luciditate la nivelul inconștientului deci, și dacă apare una ca asta, distracția e ilegală. Concluzia: nu știe cine sînt".

După cîteva minute înapoie crisipterianului pliantul:

— Am ales *Secvență din antrenamentul navigatorilor...*

— Exercițiul 42, îl întrerupse vioi crisipterianul.

— Știți, începu bănuitor Mafoll, îmi place să fiu corect. N-am citit nimic despre conținutul exercițiului. S-ar putea să conțină un grad ilegal de violență și n-aș vrea... să fiu considerat complice.

— Conform codului interplanetar al relaxărilor creative, am dreptul la factorul surpriză stimulator admis legal și autorizația — v-o pot arăta — demonstrează că respect întocmai codul. E posibil ca relaxarea să nu se potrivească tiparului dumneavoastră afectiv și comportamental, dar legea admite acest lucru.

„Cunoaște codul mai bine decît mine! De fapt, astăzi e greu să-l mai prinzi pe vreunul. Sigur, relaxarea creativă indică nivelul civilizației..."

— Mulțumesc. M-ai liniștit. Care e taxa?

— Plătiți la sfîrșit, numai dacă sînteți mulțumit.

*

* *

Lăsîndu-și mîna să atîrne pe bara nichelată dispusă de-a lungul ferestrei, stătea în picioare sprijinindu-se cu umărul de rama geamului. Fuma. Îi privea atent.

Înghesuiți cîte trei pe două locuri, cocoțați unii în brațele celorlalți, se așezaseră cu toții pe scaunele din spate. Nu era prea cald în aerobuz — se defectase automatul de reglare a temperaturii — dar nu frigul provocase înghesuiala. Se distrau.

Pe el nu-l chemaseră. Nu simțiseră nevoia să-l cheme, sau poate că nu-l observaseră, prea absorbiți de glumele lor. Îi privea concentrat, de parcă ar fi vrut să vadă ceva aproape invizibil, ascuns cu grijă înăuntrul trupurilor.

— Mitit va face prima aterizare forțată drept în brațele femeilor-centaur! Pentru Mitit-cuceritorul, de trei ori, uraa!

— Ura! Ura! Ura!

Rîseră împreună cu Mitit, un tip înalt, cu față ascuțită și ochi mici exprimînd o falsă blazare.

— O poantă cu Lip! urlă unul mic și blond. Guraa! răcni apoi, și își agită disperat brațele scurte încercînd să elimine astfel handicapul staturii lui pitice.

— Șșșșt! Liniște!

— Lip pleacă în Amertum...

— Veche, alta!

— Haideți să cîntăm balada navigatoarei candide izbită de cometă.

— Ha, ha, ha... Și candida ce-a făcut?

— Ha, ha, ha, ha... ne-ar trebui un sintetizator, dar oricum, e o baladă pentru cadeți!

— Ahh... Hua, ha-ha, ahh... I-a spus că n-are filet corespunzător!

Rîsul lor îi zgîrie creierul. Uimit, urmări satisfacția întipărită pe chipurile asudate. Hohotind, bărbații se îmbrînceau tăvălindu-se unii peste alții.

— Hei, ia zi și tu ceva. Ia uitați-vă la mutra asta de meteorit ars!

Îl îmbrînci pe cel care îl îndemna să vorbească și făcu un gest larg cu mîna, cerînd tăcere:

— Ascultați!... Navigatori, voi, viitori... și se opri încurcat. Apoi, compunîndu-și o mimică elocventă:... aveți datoria cosmică...

— Care cosmică, terriene?!

— Romanță de pe vremuri!

— Da? Atunci... Păsiți numai pe poante, navigatori! încercă el s-o dreagă.

— Sigur, îi convine, răcni Mitit. Nu mai are nevoie de candide! Are cugetul candid! Altul la rînd.

Izolarea îl făcu să simtă plăcerea dureroasă a unei trăiri superioare și inutile, idioate chiar. Se gîndi că nu mai avea rost să rămînă acolo, dar nu putea pleca. Le întoarse spatele și, prin geamul aburit, privi dealurile mici și pustii despărțite de văi line, țintele îndepărtate — androizi învechiți și inutilizabili.

Fericiți, navigatorii începuseră un cîntec despre planete virgine.

Se răsuci brusc spre ei și cîntă încet, odată cu grupul. Dincolo de geam, mărginit de cușete negre, scorojite, și de o trambulină nu prea înaltă — dreptunghi de fibronil verde legănîndu-se în gol — bazinul piscinei poligonului înghițea fulgii mărunți.

— Ai sări de acolo? îl întrebă pe vlăjganul din fața lui.

— Ce spui? țipă acesta întorcînd capul atît cît să nu piardă din priviri viermuiala de pe fotoliile aerobuzului.

— Ziceam că mă duc să văd dacă nu ne-a sosit rîndul. Nu vii?

— Nici nu mă gîndesc! Vin ei să ne anunțe. Ha, ha! Uită-te la Filiol!

* * *

Tarantula galbenă suspendată în aer, ciberhipnotizorul veghea trupul rigid de al cărui cap se legase printr-un fir subțire și transparent.

Întins în paralelipipedul albastru, pironind cu privirea opacă pîntecul mașinii de deasupra lui, Mafoll fu străbătut de un tremur ușor.

* * *

Comanda „Foc!" îi biciui auzul. Frigul îi amorțise mîna. Cu degete vineții armă laserul urmînd întocmai instrucțiunile primite. Printre glume în doi peri des-

pre navigatori singuratici, comandantul le explicase amănunțit exercițiul. Rîseseră cu hohote, dar aveau emoții: primeau calificative.

Propti în umăr patul laserului. Îl simți lustruit de sutele de mîini care executaseră același ritual. Privi prin dispozitivul optic de ochire. Trase. Țiuitul tăcerii îi înfundă urechile. Văzu o umbră în spatele țintelor și, cu o satisfacție neașteptată, îndreptă arma spre ea. Trase din nou. Se auzi strigat din două locuri. Navigatorul de lîngă el îi spuse ceva, dar nu-l înțelese din cauza strigătelor comandantului care se apropia zîmbind:

— Excelent! Excelent! Ambele ținte atinse...

Fu întrerupt de un instructor care venea în fugă. Palid, încerca să-și stăpînească bîlbîiala:

— La... acolo... în spatele uneia dintre ținte, și-l arătă cu degetul, nu știu cum, un... un tehnician...

Comandantul porni cu pași mari spre țintele fumegînde. După el, toată lumea începu să fugă spre androizii învechiți.

Rămase singur, aparent calm. Dar nările-i fremătau.

* * *

Alb la față, clătinîndu-se, Mafoll ieși din camera ciberhipnotizorului. Ajuns în fața crisipterianului se propti bine pe picioare și rosti cu glas surd:

— Știi bine că autohipnoza implică eliminarea amneziei ulterioară experienței normale...

— Bineînțeles, răspunse calm crisipterianul.

— Bineînțeles pe dracu! izbucni Mafoll și, cu dosul mîinii stîngi, își șterse saliva din colțul buzelor. Gestul păru firesc, dar, pe neașteptate, Mafoll își repezi pumnul spre fața crisipterianului care, speriat, se trase cu iuțeală înapoi.

— Citește ce scrie aici, mîrîi Mafoll.

Pe dreptunghiul de piele, un cerc roșu în care se afla un triunghi echilateral negru.

Crisipterianul se apropie cu teamă.

— Inspector intergalactic. Recunoști emblema, nu? Te des-fiin-țez! Exilul... Surpriză care stimulează, hai?... Răspunde!

— Nu vă supărați, îngăimă crisipterianul, am cartela ciberhipnotizorului. O puteți citi! N-am mințit. Vă rog, verificați memoria mașinii, nu...

— Continui, deci, să susții că ai respectat codul?... Uită-te bine la mine! De douăzeci de ani nu fac decît să vă verific. Am fost ales după testări speciale dovedind că am oroare de violență. Indiferent de forma și gradul ei de manifestare, înțelegi?... Dă-mi legătura cu serviciul de supraveghere a parcului.

*

* *

Androidul îi întinse textul decodificat al exercițiului 42, extras din memoria ciberhipnotizorului. Mafoll îl parcurse grăbit, dar atent. Cînd termină, privi înciudat spre crisipterian:

— Înseamnă că mașina mai are un program.

— Nu, puteți verifica.

— Verifică, îi ordonă Mafoll androidului. Are încă un program camuflat.

După cîteva minute androidul se întoarse și raportă că nu exista un al doilea program camuflat. Furios, Mafoll îl trimise înapoi la sediul serviciului de supraveghere.

Crisipterianul se apropie respectuos:

— V-ați convins?

— Nu.

— Poate că inconștientul dumneavoastră a preluat programul și, prelucrîndu-l, a găsit o rezolvare proprie, mai adecvată...

— Taci, șuieră Mafoll. Te deființez, oricum. N-ai verificat posibilitatea apariției unei reacții secundare la autohipnoză, și scoase un formular. Numele, codul clădirii, codul dosarului de identitate. Repede!

Resemnat, crisipterianul începu să-i dicteze datele.

Mafoll își notă minuțios totul, apoi părăsi în grabă clădirea. Cînd ajunse aproape de ieșirea din parc, scoase formularul din buzunar, îl rupse și-l aruncă în incineratorul de lîngă poartă.

Înalți, mult prea înalți îmi par pereții celulei... albi, vîrstați cu negru și oranj. În fereastra de vibromat, repetate la nesfîrșit, se desfășoară benzi multicolore de portative pline cu armonii clasice, greoaie și rigide. Pe ecranul negru aflat la capătul patului, însoțite de sunetele grave ale chinorgii, apar din cînd în cînd citate din operele adrinobizilor, *superiorii* planetei. Literele gotice, sidefii, se desprind fantomatic din cadrul întunecat al ecranului și-mi dansează în fața ochilor:

„Improvizația e somnul rațiunii! / Logica somnului rațiunii e o insultă adusă legilor biofizice ale existenței! / Menuetul redresează potențialul creator!"

Mă întind pe pat, închid ochii și încerc să-mi închipui cum aș arăta bîțîindu-mă în ritmul unui menuet cîntat la elcvecitron de Cazmbilat-3, celebrul interpret adrinobiz al noului val de muzicieni oficiali. Mă umflă rîsul, dar, aproape simultan, mă înecă sila.

Superiorii ne cred furnici oarbe... Oarbe, dar nu surde.

*

* *

— Swingbop constituie al o sutălea caz de transformare afectivă totală a umanoizilor de tip carbonic. Am fost numit conducător-sintetizator al acestei noi comisii de anchetă: Datorită programelor de analiză cu toleranțe mari, vechea comisie nu a reușit să stabilească ecuațiile reale ale capacității de adaptare a umanoidului-C la acest gen dezechilibrat de muzică.

— Dacă îmi permiteți, aș vrea...

— Da, Tirisdol. Te rog însă, cît mai scurt. Trebuie să începem imediat analiza combinată a vectorilor afectivității lui Swingbop. În funcție de rezultatele ei vom alege procedura judiciară. Nu uitați! A fost totuși unicul umanoid-C prins în flagrant delict. Improviza singur în biocelula lui. Pedeapsa trebuie să fie exemplară! Altfel, prin contaminare riscăm să pierdem o mare parte din forța de muncă de tip umanoid-C.

— Am înțeles. Într-unul dintre primele rapoarte ale vechii comisii elaborasem următoarea ipoteză: Muzica adusă de expedițiile venite din Sistemul-5 a fost unanim acceptată de noi, *superiorii*, ca una dintre posibilitățile de creștere maximă, rapidă și armonioasă a parametrilor creativității. Mă refer, bineînțeles, la adevărata muzică — înlănțuirea de sunete care poate fi algoritmată, și nu la... jazz. Dar, stimați colegi, m-am întrebat de ce umanoizii de tip carbonic au aderat atît de repede și masiv la acest surogat muzical folosit de unii terrieni ca un gen de energie psihică suplimentară, de fapt o formă inutilă de inducere a unor paraziți bioelectrici. În urma cercetărilor, concluzia care s-a impus de la sine a fost aproape relevantă. Spre deosebire de noi, care ne construim creierul din ansambluri bioelectronice, terrienii, specie inferioară dar dominantă în Sistemul-5, se nasc odată cu creierul lor, format din materie vie perisabilă ce evoluează extrem de lent, fără a atinge un înalt grad de funcționalitate. Legile haotice de structurare ale creierului terrian permit crearea și execuția unei muzici iraționale, lipsită de orice finalitate practică. Specie inferioară pe planeta noastră, umanoizii de tip carbonic au creierul foarte asemănător cu al terrienilor...

* * *

Cînd a apărut Parkibird cu altosaxtralul său construit după schițele primite de la terrianul acela galben... Degetele lui lungi alergînd pe clapele ovale,

platinate... Pereții antifonați ai clubului nostru subteran pulverizați de cascada sunetelor nebune...

Găsisem de mult, în versurile anexate unei melodii... găsisem?! ... poate-l căutasem... cuvîntul *iubire*. L-am algoritmat în fel și chip, dar nici un calculator auxiliar nu ne-a putut ajuta să înțelegem termenul *iubire*, deși îl avem în noi. Pentru prima oară în viața mea m-am gîndit la ce simțim adeseori în momentele scurtelor acuplări...

Muzica lui Parkibird ne-a strivit, ne-a prefăcut în sunete. Plîngeam, rîdeam — *iubeam*...

Acum, cînd peste cîteva ore îmi vor extirpa nucleul cerebral specializat în muzică... M-am prostit: folosesc limbajul *superiorilor*. Da, nu voi mai iubi — n-o să mai *im-pro-vi-zez*. Aș vrea să ascult, să plîng cîntînd cu micul meu trompstell, Saint-James Infirmary pentru Swingbop.

OPȚIUNE

Șuierînd, vîntul legăna crăcile lipsite de frunze, împletite în stranii arabescuri negre. Înnoroiate de furtuna din timpul nopții, apele pîrîului se rostogoleau pe sub panglica aurie a autobenzii care ducea spre piața teatrului.

Cu spatele ușor încovoiat, bătrînul se împotrivea anevoie vîntului. Hainele liliachii, ponosite, i se lipeau de trupul uscat.

Traversă cu greu piața și ajunse în fața uriașei piramide așezate cu vîrful în jos și sprijinită pe toate laturile de imense cariatide. Teatrul îl întîmpină tăcut și sumbru. Pe fundalul pereților negri, trupurile cariatidelor păreau nefiresc de albe.

Bătrînul urcă încet treptele sîngerii și intră în piramidă. Străbătu cîteva coridoare laterale și se opri în fața uneia dintre ușile sălilor de repetiție. Își introduse degetele mîinii stîngi în cubul albastru aflat într-o mică nișă galbenă. Ușa glisă lin. Bătrînul își strecură în sală trupul uscățiv. Dintre zidurile înalte, cu relief de stîncă, se năpusti spre el sinistru, prelung ca vaierul unui animal înjunghiat, țipătul unei sirene. Pe scena suspendată în aer, oamenii încremeniră. Erau palizi, cu fețele schimonosite de spaimă. În lumina nefiresc de galbenă care inundase sala păreau cadavre ridicate în picioare. Bătrînul îi privea concentrat, ca și cum ar fi considerat scena reală: „Au luat hipnozină... Vor să simtă adevărata groază... Adevărata, sau mai mult decît atît?" Sala se umplu cu trupurile de ceață ale unor oameni ce agitau frenetic lănci și săbii. Țipătul sirenei încetă. Urmă o scurtă luptă între ființele de fum. Se auziră țipetele răniților.

Apoi o lumină alb-albăstruie, relaxantă, se răspîndi în sală. Cu mișcările lente ale unor oameni abia treziți din somn, actorii reînviară. Podiumul se desfăcu în două și din adînc urcă un șir de fotolii biocalmante. Actorii se așezară în cavitățile scoicilor negre. De bătrîn se apropie un bărbat înalt, cu ochii încercănați:

— Salut! Ți-a plăcut scena? Clătinai din cap...

— Nu-l văd pe Serg. Unde e?

— L-am învoit. Spunea că echilibrul lui psihic e azi cam instabil. Nu era sigur că o să poată suporta proiecțiile interioare declanșate de hipnozină. Dar parcă vroiai să spui ceva...

— A, da. Scena de adineauri. De ce iubiți atît spaima?

Regizorul rămase pentru o clipă descumpănit, apoi ridică din umeri și, tipînd, gesticulînd, se îndreptă spre actori. Bătrînul îi întoarse spatele. Cu pași mari și apăsați, părăsi sala. În urma lui țipătul sirenei se înălță din nou.

Afară ploua mărunt, într-o nesfîrșită și monotonă revărsare lichidă. Purtat de autobanda aurie, întins în capsula ovoidală din lamcristal, bătrînul traversă orașul printre șirurile cenușii ale giganticelor habitaturi sferice, printre cuburile negre ale supercomplexurilor industriale și comerciale. În scurt timp ajunse în cartierul vechi al coloanei. Părăsi autobanda și se plimbă prin ploaie bătînd cu pași șovăielnici străduțele înguste și întortocheate. „N-au îndrăznit încă să se atingă de oaza asta... Și ploaia, ploaia..."

Într-un tîrziu, străpuns pînă la piele de săgețile lichide, se opri în fața portiței din gardul strîmb, de lemn.

„Unii preferă trecutul doar cînd e nespus de frumos, eu...", zîmbi trist în timp ce străbătea grădinița neîngrijită, plină de arbuști, tufe și trandafiri lăsați să crească la întîmplare, încolăciți sălbatic.

Nu prea mare, casa era vopsită în alb. Doar țiglele și girueta erau roșii. Mîngîie tandru peretele umed, învîrti cheia în broască, deschide ușa, intră.

În hol se descălță și deschise încet ușa camerei din dreapta. Serg dormea în hamac. Bătrînul îl apucă de umăr și-l zgîlțîi ușor:

— Serg... Serg, trezește-te! Mi-ai promis doar...

Tînărul căscă, clipi somnoros și, zărindu-l pe tatăl său cu hainele șiroind de apă, sări speriat în picioare:

— Ce-i cu tine?!... Nu, că ești... Schimbă-te! Îți fac un ceai.

Mormăind printre dinți, Serg intră în bucătărie. Bătrînul se apropie de fereastră, trase perdeaua și-și lipi fruntea de geam. Își încleștă cu putere, de pervazul ferestrei, mîinile slabe și osoase. Venele i se umflară trădînd violența gestului. Dincolo de geam, printre infinitele picături de apă, se zăreau contururile voalate ale munților. Păreau să se afle la început de geneză, forme masive și stranii, străpungînd ici-colo vălul gros de ceață, norii negri-cenușii ce li se tîrau pe creștete.

Bătrînul lasă perdeaua să cadă și, împleticindu-se, plecă spre bucătărie. Tremura din tot trupul.

Întinzîndu-și gîtul subțire de pasăre, sorbi ceaiul cu înghițituri lacome. Serg îl privi neliniștit:

— Ți-a intrat frigul în oase! De ce nu te-ai oprit undeva pînă se mai domolea potopul ăsta? Pe unde-ai umblat?

— Serg, rosti stins bătrînul, mi-ai promis că vii cu mine... Te-am rugat de nenumărate ori să mă însoțești... Trebuie, Serg! O să înțelegi mai tîrziu...

— Dar nu vezi ce-i afară? M-ai înnebunit cu rugămintea asta, fir-ar... Nici măcar nu mi-ai spus vreodată unde vrei să mergem. Ce e în locul...?

Se opri pe neașteptate, cu gura deschisă, buzele străbătute de un tremur ușor, privirea ațintită în gol și mîinile încremenite într-un gest neterminat. Părea o statuie vie. Bătrînul părea și el pietrificat, doar coastele i se ridicau și coborau imperceptibil, întinzîndu-i ușor pielea albă.

Cămașa udă îi scăpase din mîini izbind podeaua cu zgomot înfundat. Chipul bătrînului devenise o mască, amestec de bucurie și spaimă.

Făcînd doi pași nesiguri către tatăl său, Serg se mișcă primul, continuîndu-și fraza întreruptă:

— ... locul ăsta al tău? Și, oriunde ar fi, pe o asemenea vreme... Dacă ai descoperit ceva, de ce nu anunți comisia? Ești membru de onoare, nu? Ultimul supraviețuitor al primilor coloni, conducătorul lor, respectat și acum. Ar fi suficiente două-trei cuvinte...

Își turnă puțin cooldrink în pahar, bău în grabă și se așeză greoi pe scaun. Bătrînul tăcea îngîndurat. Privi atent spre Serg:

— Să-ți fac eu cafeaua?

— Dacă vrei.

— Mîncăm o omletă?

— Mîncăm.

Bătrînul se apropie de programatorul culinar și începu să apese pe clape. Întrebarea lui țîșni, scurtă și seacă:

— Vii?

— Ascultă, ridică brusc glasul Serg, renunță însă și continuă cu voce moale și obosită: vin. M-am săturat. Vin, vin, repetă el scrîșnind din dinți. Ești mulțumit? Însă te rog și eu ceva. De fapt, te-am mai rugat. Înțelege odată, acceptă să rămîi singur. Te poți descurca. Mă chinui ținîndu-mă lîngă tine... Profiți de respectul ce ți-l port, dar pricepe că ne incomodăm reciproc...

Programatorul întinse platoul alb pe care se găseau două farfurii cu omletă și ketchup. Încruntat, bătrînul apucă farfuriile și le puse grijuliu pe masă:

— Deci, vii. Să mîncăm. Poftă bună.

* * *

Bătrînul mergea într-un ritm infernal. De cînd începuseră să urce, nu se opriseră deloc. Serg, care răsufla din greu, protestase în van. Stropii mari de sudoare îi acopereau fruntea, i se scurgeau de-a lungul tîmplelor. Nu înceta să blesteme în gînd refuzul încăpățînat al bătrînului de a folosi centurile antigravifice care, reglate numai la intensitate minimă, tot le-ar fi

ușurat considerabil eforturile. Încercase să se oprească, să se trîntească la rădăcina unui brad ca să-și mai domolească zvîcnetul inimii, însă nu cunoștea locurile și bătrînul continuase să urce; temîndu-se să nu se rătăcească, înfricoșat de ivirea nopții, fusese nevoit să-și urmeze tatăl. „Un tată nebun!" gîndise atunci. La un moment dat avusese impresia stranie că bătrînul se afla în transă hipnotică, dar păstrase pentru el gîndul provocat de oboseală și furie. După aproape două ore de marș neîntrerupt, i se făcuse foame și-i ceruse bătrînului o cașetă nutritivă. Fluturîndu-și pelerina scurtă, liliachile, bătrînul se răsucise continuînd să meargă, cotrobăise în raniță atîrnată la șold și-i întinsese un sandviș. „Numai impotenții vor să facă lucruri ieșite din comun. Vreau o cașetă nutritivă!" țipase el furios. Bătrînul nu-l învrednicise cu nici un răspuns, așa că fusese obligat să ia sandvișul. Mușcase de două ori din el, apoi îl aruncase înciudat. Ploaia încetase de mult și primele stele licăreau stins cînd bătrînul se opri. Serg, care mergea ca un automat, fu gata să se izbească de el. La cîțiva pași, în fața lor, se căsca o prăpastie adîncă. „Ce naiba l-a apucat?" se întrebă Serg, „doar n-o fi vrînd s-o treacă fără centură!" Nu avu timp și nici putere să urle cînd îl văzu pe bătrîn că-și face vînt și se aruncă în abis. I se înmuiară picioarele și se prăbuși pe pămîntul ud. Avu senzația că totul se-nvîrte în jurul lui, pierdu noțiunea de spațiu, ameți, iar munții, cerul, stîncile și brazii se transformară în benzi de culoare albă și neagră, violetă și verde-gălbuie, ce i se desfășurau în fața ochilor cu o iuțeală incredibilă. Simptome de vomă îi bîntuiră stomacul.

Cu ochi sticloși se tîrî spre buza prăpastiei. Îi văzu pereții verticali. Trupul i se contractă. Se retrase în mare grabă.

Bătrînul se înapoia plutind încet, parcă purtat de mîini nevăzute. Cînd ajunse la nivelul lui Serg pluti la cîteva palme de pămînt și coborî lin, exact pe locul de pe care se aruncase în hău. Senin, păși către fiul său, dar nu lui i se adresă în gînd: „Ganeca, ce-a fost asta? Iar te porți ca o copilă? Înțelege odată că

trebuie să transmit cuiva secretul nostru și e firesc ca primul om pe care l-am ales să fie fiul meu. Nu cred că m-ai încerc și cu altul. Dacă nu reușesc cu Serg, te las pe tine să-mi alegi urmașul...

Ganeea, mi-ai dat o parte din trupul tău — oamenii pe care i-am adus aici nu puteau trăi fără munții ăștia, fără păduri și mări, orașe eliberate de cupole izolatoare — în schimbul conștiinței pe care ți-am dăruit-o : gîndurile mele, temerile mele, faptul că existam ca stăpîn și creator...

Bun. Am acceptat deci să devii propriul meu judecător nepărtinitor, al meu și-al lumii căreia îi mai aparțin încă... N-ai dreptul la demonstrații inutile!

Tată, n-am vrut să-i fac nici un rău. I-am arătat că te iubesc. Oricum, el și lumea ta, poporul meu acum, nu vor putea nicicînd înțelege că noi...

. Ganeea, n-ai dreptul să-l îngrozești..."

Serg se răsucise pe spate și, ajutîndu-se cu coatele, cu călcîiele, încerca să se depărteze. Bătrînul schiță un zîmbet amar și se aplecă întinzînd brațul. Serg duse fulgerător mîna în dreptul feței.

— Nu, Serg... Sînt eu, tatăl tău, în carne și oase! Hai, ia-mă de mînă!

Serg coborî puțin brațul și privi temător: „Ce dracu! E tata... Dar nu se poate..." Gîndurile i se învălmășiră ca răsucite de un vîrtej orbitor de nisip. Sări în picioare și, nervos, începu să-și curețe hainele de noroi :

— Te-am rugat să lași naibii graba asta! Am crezut c-o să te prăbușești în prăpastie! Uită-te și tu! Astea-s haine? Dacă alunecam? Îmi rupeam gîtul...

— Gata, Serg. Ajunge. Iartă-mă.

— Pentru ce să te iert? Mi s-a părut... am crezut că te-ai aruncat...

— Serg...

— Bineînțeles! Te cred în stare. „V-am salvat din cuștile strîmte ale navelor..." Ca să ne aduci pe planeta asta, pe trei sferturi moartă, nu? Ce te roade e că n-ai avut puterea să ne duci mai departe. N-ai recunoscut asta atunci, taci încăpățînat de ani și ani, nu recunoști nici acum c-ai vrut...

— N-ai dreptate.

— Se putea altfel? Ai părăsit o lume ce se stingea încet, ca să ne aduci aici, unde ne-ai ameţit cu ideea paradisului pierdut... regăsit... Şi ai fost înfrînt...

— Serg!

— Lasă-mă să termin. O mînă de oameni disperaţi acceptă peticul ăsta de pămînt viu, fără să-şi dea seama atunci că, folosind nerăbdarea lor de a prinde rădăcini undeva, erai în măsură să-i conduci impunîndu-le ideile tale despre armonia socială, legile tale care abia mai rezistă azi...

— Destul!

— Da, sînt destui cei convinşi de falsitatea lor!

— Serg, trebuie să ne oprim aici. Pe nave apăruse a treia generaţie. Riscam să degenerăm...

— Aiurea! Roboţii, dependenţa prelungită faţă de creierele neumane... Cum naiba poţi să mai crezi aşa ceva, cînd şi astăzi trăim aproape total dependenţi de ansamblurile astea electronice? Uneori parcă n-ai vrea să judeci!

— ...

— Ai cel puţin curajul să-ţi suporţi demn propriile inepţii. Acceptăm încă o parte din prohibiţiile imaginate de tine, n-avem dreptul să învăţăm cum să ne apărăm de alţii... Sigur, violenţa... Dar să crezi că aşa te sinucizi...

„Ganeea, lasă-l în pace! *Tată, sînt adevăratele lui gînduri şi nu numai el...* Lasă-l în pace! Trebuie să încercăm."

— Hai să mergem, Serg.

— Să mergem.

* * *

Luna apăruse rotundă şi palidă în aureola ei gălbuie. Asemeni unui gigantic ou de piatră albă, abia împădurit pînă la mijloc şi atingînd cu creştetul tăriile, unul dintre vîrfurile muntelui se înălţa în faţa lor. Încercuită de brazi, poiana din care priveau piscul era acoperită de

iarbă scurtă și deasă. Către coasta muntelui, nici o potecă. Între bolta întunecată și muntele cu pădurea sumbră, cu piscul alb, imensă, apăsătoare, tăcerea. În poiană, cele două ființe mărunte și singuratice.

Bătrînul se apropie de coasta abruptă ce ducea spre pisc. Serg îl urmă. Urcară cîțiva zeci de metri, apoi fură respinși și se treziră din nou în poiană. Încăpățînați, își reluară ascensiunea. Totuși, planeta îi respinse încă o dată: „Tată, n-are rost. Nu va înțelege nimic. Nici unul dintre ei. *Ganeea, trebuie să accepți contactul. E fiul meu... fiul meu...* Tată, cred că ai să-i părăsești. Vei veni la mine... *Ganeea, n-a fost ăsta visul meu, dar tu ești propria-mi conștiință...* Îi voi contacta subconștientul și inconștientul. Dacă o va avea, vreau ca revelația lui să pară firească... *Bine. Ai grijă, însă. Nu-l speria, te rog.*"

La a treia încercare, după primul pas, trupurile li se ridicară la cîteva palme deasupra pămîntului și, plutind lin printre brazi și stînci pleșuve, fură conduși, pe sub stînca uriașă din vîrful muntelui, pînă la o platformă acoperită doar de licheni. Se opriră deasupra ei. Cu ochii larg deschiși și ațintiți spre peretele de-un alb strălucitor al stîncii, așteptau împietriți.

Serg văzu cum, treptat, îl înconjoară o pîclă întunecată. Bezna îl înghiți, dar continuă să vadă de jur împrejur, ca și cum, acoperindu-i orizontul, întunericul ar fi fost un obiect sau o ființă ce-i apăruse pe neașteptate în față.

Fu cuprins de groază. Ar fi vrut să țipe, să fugă, dar percepu urletul și goana dorite doar ca vibrații neclare, vagi. Și deodată se simți calm, senin și puțin curios. Netemător, cercetă *realitatea* care-l înconjura. Gîndea într-un mod ciudat, folosind noțiuni necunoscute, deși i se păreau cunoscute dintotdeuna și le intuia sensul ascuns, ferecat înăuntrul ființei lui pentru a-l înfricoșa.

Pentru o clipă întrezări pîlpîirea unei raze albe.

Întunericul deplasă spre Serg prelungiri vii, șerpuitoare, schimbîndu-și culoarea cu rapiditate și răspîndind în jur o căldură moleșitoare, mirosind a pucioasă. Dinăuntrul întunericului țîșniră șerpi care, colcăind deasupra capului, îi îmbrățișară trupul. Încercă senzația

oribilă că o altă existență sau, mai degrabă, o altă rațiune bazată pe cu totul alte concepte decît cele cunoscute lui îi viola ființa și tindea să-i modifice rațiunea, sufletul. Nu mai rezistă. Din străfundurile în care fusese izgonită, groaza țîșni ca o lavă incandescentă, topind dublura lucidă.

Bătrînul îl privea îndurerat. Apucîndu-l de braț, adresă apoi stîncii albe, masive, un semn discret, descurajat.

*

* *

Cu bărbia sprijinită pe podul palmelor și coatele proptite pe masa îngustă de lîngă fereastră, Serg privea cooldrink-ul chilimbariu din paharul înalt aflat în fața lui. Vorbi încet, rostind apăsat fiecare cuvînt:

— Tată, ești sigur că n-ar trebui să urmezi un tratament de reechilibrare?

Bătrînul tresări. Întrebă cu glas surd:

— Nu te duci la repetiție?

— Tată, eu... Nu, nu mă duc. I-am anunțat.

Tăcu. Bătrînul îl cercetă atent: „Oare mai păstrează în el spaima contactului? S-ar putea să nu-și amintească nimic... Și, dacă s-a produs totuși revelația?... Cum o să-i explic menirea Ganeei? Va crede oare că am ales ființa asta uriașă drept conștiință a mea și ocrotitoare a oamenilor pe care i-am adus aici?"

— Tată...

Încordat, bătrînul așteptă, dar Serg tăcu din nou. Bătrînul închise ochii: „Să-i explic că m-am crezut pentru o clipă un creator, imperfect, dar creator, și că m-au dezamăgit... Și totuși trebuiesc îndrumați în continuare, altfel nu vor rezista."

— Nu înțeleg, rosti rar Serg, nu pot înțelege ce s-a întîmplat. Am mai fost pe munte, dar... Nu știu... Ai încercat să te sinucizi, eram foarte obosit, am mers totuși mai departe... Am uitat... Nu. Coșmarul! Îmi amintesc numai imagini confuze — un fel de flăcări șerpuitoare, întunericul acela... Cum am ajuns acasă?

— Aveam în raniță două centuri antigravifice. Ți-am pus una și te-am adus destul de repede. Începuseși să delirezi. Excitantele pe care le folosiți sînt vătămătoare. Aveți doar impresia că vă asigură o trăire artistică superioară...

— ...o nouă subtilitate, precizează Serg. Vrei să spui că, pe planeta pe care-ați părăsit-o, asta v-a distrus?... Ce întrebări stupide... Nu, nu vrei doar s-o spui: scrie negru pe alb în codexul tău. Parcă sîntem la școală... Auzi, dacă tot m-ai plimbat pe munte, fii bun, explică-mi și mie, de ce?

— Era un loc nemaipomenit pentru o cabană. Știi bine cît de mult îmi doresc o cabană în munți. Voiam doar să-ți cer părerea.

— Voiam doar să-ți cer părerea! Și pentru asta trebuia să mă duci acolo pe o vreme atît de păcătoasă?

— Credeam că se va însenina.

— Zău? Și ce mai credeai? De fapt, noi am făcut doar un mic exercițiu fizic purificator, nu?

Sorbi din cooldrink. Răsuci paharul în palme și privi spre fereastră. Ploua mărunt și molcom. Bătrînul își frămîntă mîinile: „Nu pot încă să accept gîndul că fiul meu e o ființă absolut comună. Poate că trebuia să-i explic altfel. Sînt un bătrîn ramolit care face pe înțeleptul." Întoarse capul. Își privi fiul. Păreau gemeni. Doar părul bătrînului, ușor încărunțit, pielea arsă de soare, ridată puternic și fleșcăită, îl deosebeau pe tată de fiu. În lumina difuză din încăpere obiectele păreau înțepenite într-o așteptare firească, prinse de vrajă, emanînd o viață tainică, stînjenitoare pentru cea a ființelor aflate acolo.

*

* *

Aruncînd priviri piezișe pe sub gluga albastră care-i forea capul de ploaie, bărbatul străbătu grăbit poteca ducînd spre poarta casei: „Al naibii boșorog! Singurul om din colonie care trăiește numai din sume ono-

rifice... Hm! Și la solargenții lui stă în fundătura asta... Bătrîn senil! Pînă și fiu-său își bate joc de el... Uite cum arată grădina..."

Se uită la pantofii lui murdari și-l blestemă printre dinți pe bătrîn. Trase cu putere de șnurul clopoțelului prins de canatul ușii. Nu-i răspunse nimeni. Mîniat, smuci din nou șnurul, de parcă ar fi vrut să-l rupă: „Clopoțel!... Te pomenești c-am venit degeaba pe vremea asta..." Bătu cu pumnul în ușă. Nici un răspuns. Apăsă clanța. Ușa nu era încuiată. Surprins, ezită pentru o clipă, apoi păși înăuntru: „Am ocazia să văd și eu ce are prin casă". Strigă:

— Bună ziua! Curierul!

Înaintă. Dintr-o dată își dădu seama că-l cuprinde o teamă inexplicabilă. Se-nfurie și se repezi înainte. Se împiedică în ghetele de lîngă ușa din dreapta. Zgomotul îl făcu să încremenească. Începu să tremure: „Ce dracu, doar nu-s hoț!" Rămase totuși pe loc, simțind că o prezență necunoscută îl înconjoară paralizîndu-i mișcările. Auzea zgomotul unei gigantice, inumane deplasări, deși nici un zgomot *real* nu tulbura tăcerea. Își încrîncenă trupul cînd nările i se umplură cu miros de pucioasă, dar în hol nu mirosea decît a praf și încălțăminte asudată. Îl năpădi panica. Se aplecă pe spate sprijinindu-se cu mîna pe clanță. Ușa se izbi de perete cu bufnet surd. Bătrînul îl văzu prăvălindu-se în cameră, dar, conștient că nu poate interveni, privi amuzat mutra îngrozită a curierului. Serg percepuse *prezența* înaintea lui. Acum, în vidul de după osul frunții, doar geamătul: „Mi-e frică!... Îndurare..." Curierul își îndreptă trupul regăsindu-și echilibrul și bolborosi stînjenit:

— Bu... bî, bună ziua... Am sunat, dar... nimeni... Din întîmplare ușa, ușa deschisă... sînt un om cinstit, încheie el anevoios, tulburat și uimit parcă de propria-i voce.

— Mulțumesc, îi răspunse bătrînul. Stați jos. Vreți un pahar cu apă?

— Dacă sînteţi amabil. Mă simt istovit..., şi se trînti pe scaunul oferit de bătrîn, mirîndu-se de oboseala ce-i îngreuna mişcările, îi înceţoşa gîndurile.

Goli paharul cu apă. Îi dădu bătrînului caseta cu solargenţi şi se grăbi să plece. Serg închise uşa în urma lui şi se întoarse clocotind de furie:

— De ce nu l-ai oprit la masă, sau să tragă un pui de somn? N-ai văzut că era beat criţă?... Mă duc să mănînc în oraş şi nu mă aştepta nici la cină. Înnoptez la Dora. M-a aşteptat noaptea asta, dar eu am preferat munţii, da, munţii! declară înciudat.

Rămas singur, bătrînul începu să umble agitat prin încăpere, frămîntîndu-şi mîinile, încleştîndu-şi uneori degetele într-o rugăciune mută şi disperată: „Ganeea, spune-mi... *Tată, sînt Eul tău, tu mi-ai hărăzit să-ţi fiu ecou nestins, ştii prea bine, deci, ce trebuie să faci...* Dar Serg, el ar fi trebuit să-mi urmeze — celorlalţi nu le pot impune armonia cu ei înşişi, cu tine, ca mediul lor natural... *Ceilalţi nu-ţi vor da niciciînd dreptul — nu numai ţie, de altfel — să fii deasupra lor, creator şi dirijor al destinelor lor, dar o altă inteligenţă... Tu — planeta mea — ca un judecător suprem şi nepărtinitor... sînt cuvintele tale, dar asta implică o dependenţă...* E poporul tău şi, mai devreme sau mai tîrziu, tot vor afla de tine. Te vor iubi, te vor urî atunci, însă balanţa e în mîna ta. Nu-i înspăimînta, oricum te vor asculta cu respect nemărginit... *Ne vor asculta! Serg şi toţi ceilalţi pot rodi în ei sămînţa autodistrugerii...* Mi-e teamă să-i părăsesc acum, Ganeea... *I-ai părăsit deja. Curierul, l-ai auzit, nu?* Un sărman... *I-ai părăsit. Te aştept, tată.*" Bătrînul întinse mîna, luă sticla ovală de pe masă, o duse la buze şi înghiţi îndelung. Cooldrink-ul îi arse gîtlejul, îi aprinse stomacul. În spaţiul camerei, dilatat brusc prin plecarea lui Serg, bătrînul părea neînsemnat, un obiect oarecare. Stătea acolo, pe pat, cu spatele strivit de o povară nevăzută, privind ploaia sau dincolo de ploaie, ascultînd inconştient cîntecul stropilor ei ca pe o a doua voce a tăcerii.

Bătrînul se trezi devreme. Observă că Serg venise acasă în cursul nopții. „S-o fi certat cu Dora." Fluierînd încetișor, se duse la programatorul culinar și corectă tabela cu rețete. Alese una dintre ele, dansă cu degetele pe clape formulînd algoritmul necesar, apoi se îndreptă spre baie. Încă somnoros, Serg deschise ochii. Mirosul de pîine prăjită, de jumări, de ceai de mentă îi gîdilă plăcut nările. Se sculă amorțit, moțăind încă, își întinse brațele trosnindu-și încheieturile și, tîrîndu-și papucii, se duse curios la bucătărie. Ras proaspăt, zîmbind, bătrînul îl aștepta:

— Bună să-ți fie dimineața, fiul meu. Poftim la masă!

— ...?!

— Lasă, lasă, du-te și te spală. Hai, se răcește pîinea.

— S-a făcut!

În timp ce se spăla, îl auzi pe bătrîn:

— Ce timp frumos! Mă apuc de grădinărit. Nu mai pot lăsa în paragina asta trandafirii și magnoliile... Serg, bem cîte-un păhărel?

Serg se freca pe spate cu prosopul: „Ciudat... Oricum, e mai bine așa..."

Mîncară cu poftă, rîzînd și flecărind. Hotărîră să prînzească tot împreună, acasă, și bătrînul promise că va pregăti o masă pe cinste. Serg plecă apoi la teatru, iar bătrînul ieși în grădină.

Soarele portocaliu se afla la zenit. Bătrînul tundea tufele care mărgineau poteca dintre casă și gard. Deodată simți pe șale o mîncărime neobișnuită. Se scărpină, dar continuă să lucreze. Oftă ușor și se aplecă asupra tufelor, mînuind cu îndemînare o străveche foarfecă de grădinărit. Nu se auzea decît clămpănitul sec al fălcilor de metal retezînd crăcile tinere. Aproape de ultima tufă se îndreptă din mijloc și, pentru a-și dezmorți încheieturile, se aplecă de cîteva ori pe spate, împingîndu-și șalele cu ajutorul mîinilor sprijinite pe

șolduri. Se opri uimit. Întîi încet, îndată febril, se palpă, își ciupi violent carnea moale. Își smulse cămașa, apoi, cu salturi mari, dezordonate, fugi spre casă.

În dreptul oglinzii, întorcîndu-i spatele, răsuflînd scurt și des — pieptul descărnat abia se umfla — își răsuci brutal gîtul subțire, de păun bătrîn. Dinspre șale, urcînd spre omoplații ascuțiți, se întindeau un fel de concrescențe modelate ciudat, unele verzui, altele pămîntii. Le pipăi cu vîrfurile degetelor. Mușchi jilav, stîncă, scoarță de copac, țărînă și iarbă aspră. Se întoarse încet, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se prăbușească. Își observă umerii abia înmuguriți, coastele cu vîrfurile deja pietrificate împungînd pielea verzuie, semitransparentă ca o apă vîscoasă; își cercetă ochii sticloși, absenți. „A venit clipa! Devin propria-mi creație... Dar n-aș fi vrut chiar acum, Ganeea..."

Se îmbrăcă încet și se întoarse în grădină. Își strînse uneltele, mătură cărarea și se înapoie în casă. Pregăti prînzul și-l așteptă pe Serg. Își întîmpină fiul, lăudînd zgomotos bucatele. Mîncară în bucătărie. Bătrînul glumea întruna făcîndu-l pe Serg să rîdă. Pînă la urmă, Serg făcu un semn disperat cu mîna:

— Gata, tată! Dă-mi voie să și mănînc ceva. Ce-i cu tine?!

Bătrînul îl lăsă să mănînce liniștit. Gustă și el cîte ceva. Cînd terminară, mișcîndu-se precaut ca să nu verse caimacul, aduse cafelele. În cele din urmă îi spuse lui Serg că se duce să facă o mică plimbare. Înainte de a ieși din casă, șopti:

— Ai grijă de tine...

— Bine, bine. N-o să mă răpească nimeni. Uite, mă duc să mă culc frumos în pătuțul meu. Hai, fă-ți rondul și nu te mai frămînta atît!

Lîngă ușă, șovăind, bătrînul își desfăcu nasturii cămășii:

— Serg...

— Ce mai e?

Bătrînul oftă:

— Nimic.

Și părăsi casa albă.

* *

Se plimbă mult timp prin colonie, de parcă abia atunci ar fi sosit și ar fi dorit s-o cunoască. Ori de cîte ori întîlnea vreun trecător zîmbea și-și înclina capul. Unii îi răspundeau la salut, dar cei mai mulți, chiar dintre cunoscuți, îi ocoleau privirile.

Se înserase cînd, cu chipul transfigurat de emoție, ieși din oraș și se îndreptă, fără grabă, spre munți.

MOARTEA UNUI CRIMSINGALS

Stîncă pulverizată de nevăzute raze dematerializante, întunericul s-a destrămat. O lumină orbitoare izbucnește înăuntrul meu și, simultan, un val de căldură îmi cuprinde trupul, moleșindu-mă. Săgeți roșii, negre și verzi șerpuiesc pe traiectorii spiralate, alcătuind o rețea complicată, ordonată totuși.

Mă ridic greoi din mica piramidă cărămizie care-și reface fulgerător peretele deformat. În jurul și în interiorul fotoliului mi-am instalat sistemele preferate, clasice și moderne, de pierdere a contactului cu realitatea materială sau, pe scurt, spicorema. Acum o unitate temporală m-am cuplat pentru prima oară la irealutron, sistem interzis, și puterea lui de contopire a dimensiunilor spațio-temporale a depășit cu mult imunitatea mea naturală la spicoremă.

Mă împleticesc. Abia îmi tîrăsc deplasatorii prin puful carmin al podelei.

— Arcona!

Ca întotdeauna, mai întîi se formează fuiorul albăstrui de fum și, aproape instantaneu, perechea mea apare apoi, unduind. E încruntată. Arcona e o puritană desăvîrșită. Urăște spicorema cum puțini androluizi sînt în stare,

— Arcona, te implor, cel puțin *acum* adu-ți aminte de primele noastre perioade... Renunță...

— Nu.

Abia și-a mișcat buzele. Sec, tăios, sunetul s-a strecurat printre ele ca un minuscul proiectil ce m-a străpuns retezîndu-mi orice speranță.

Arcona continuă să se legene unduind ca o algă.

Aranjat în șuvițe late, strălucitoare, părul roșcat îi acoperă sînii conici și pîntecul bombat, coborînd

pînă pe coapse. Unduirea neîncetată a trupului subțire e unul dintre sutele de exerciții de continuă refacere energetică. -Arcona vrea să supraviețuiască și pentru asta trebuie să fie capabilă să respecte Legea.

Ușor răsfrîntă, buza de jos îi tremură imperceptibil. Au trecut trei perioade de cînd nu i-am mai sărutat buzele umede... N-am voie. Cea mai mică excitație i-ar dăuna enorm.

Perechea mea e lipsită de calitățile native ale celor aleși de către C. N. — Consiliul Noezic — fără a mai fi supuși vreunui test, însă, ca și alte milioane de androluizi, posedă voința oarbă de a supraviețui și, respectînd cu sfințenie programul pregătitor, speră să fie aleasă printre cei care se vor închina Legii.

Tăcerea e tot un exercițiu, însă de conservare a capacităților neuronale. Tace. Îmi vine s-o distrug. Nu pot: obosite de spicoremă, cele patru brațe îmi atîrnă fără vlagă. Furia mi se transformă în silă. De ce iubesc încă ființa asta?

— Arcona... E o prostie...

— Îndrăznești?! izbucnește ea, dar se controlează imediat și sclipirile de viață din ochii mari, violeți, se sting înăbușite de un alt exercițiu, cel de autocontrol psihosomatic.

Știu ce urmează. Ca dintr-o stea rece și îndepărtată se scurg spre mine, moarte, sunetele liniare:

— Celain, n-ai dreptul!... Te-ai născut pentru a deveni *crimsingals*. Mă întreb uneori de ce nu te denunț. Un simplu control ar descoperi că starea ta normală e de fapt o spicoremă perpetuă. Atunci ai fi exclus, poate, din elita nativilor și...

Se oprește îngrozită. Copleșită de ura față de androluizii aleși doar fiindcă au fost predestinați să fie *crimsingalși*, a vorbit cu patimă și mult prea mult... A încălcat principiile esențiale ale programului pregătitor. Acum ar fi în stare să mă sfîșie, dar trebuie să se stăpînească pentru a nu săvîrși o nouă greșeală.

Arcona mi-a refuzat dreptul firesc la un copil... Subțire, înaltă, perechea mea visează să devină o slugă perfectă a Legii.

— Gîndește-te, Arcona. Poate că va trebui să te supui acestei dogme tîmpite timp de sute de mii de perioade... cam un sfert din cît i-a trebuit vieții ca să ajungă pe planeta asta...la ceea ce sîntem.

— . Ciclurile criogenice de regenerare o îngăduie. Vreau să trăiesc.

— Veți supraviețui, cîteva milioane de nenorociți: fără copii, fără...

Tac. Ce încerc să fac acum? Pe cine vreau să conving, să salvez?... Cu ochi nemișcați de amfibie, Arcona privește dincolo de mine. Sîntem pe buza prăpastiei, cu Legea necruțătoare în spatele nostru. Nu, pentru ea următorul pas nu înseamnă o prăbușire, ci...

— Nu-mi pasă. C.N.-ul consideră că Legea e soluția optimă.

— Da, Arcona. C.N.-ul a calculat că nu au dreptul la supraviețuire decît patru milioane de ființe, obligate să se supună Legii.

Realizez dintr-o dată că, dacă voi continua, cuvintele mele vor alcătui o pledoarie de un patetism inutil. Închid gura... Disiparea irațională a energiei noastre biofizice și psihice nu e oare cauza dispariției speciei?

„Ne-am autodistrus; procedeul de autoeliminare a devenit o realitate ireversibilă...", mi-ar explica gravă Arcona, și mi-ar veni să urlu.

Totul a încremenit în așteptare: pereții negri ai camerei, mica piramidă cărămizie, irealutronul galben, sferic, prisma translucidă în care casetele înregistrate cu texte literare împletesc, cu muchiile lor, curcubee. Dincolo de ecranul transparent, gigantice ouă nefecundate, împietrite, ovoidale cenușii ale habitaturilor își înalță vîrfurile ușor turtite spre cerul sclipitor de alb. Șarpe de gheață, răspunsul Arconei mă atinge pe piept, pe față:

— E singura cale. Sîntem condamnați la dispariție.

Tace brusc. Se concentrează. Chipul ei: o mască de piatră. Aștept.

— Ce vrei, de fapt? izbucnește.

S-a refăcut.

Ce vreau, de fapt? Pare mîhnită... Aș vrea să ne acuplăm... Nu, programul nu-i permite. Mă ispitește totuși gîndul... Mă apropii de ea cu toate brațele întinse. Arcona înțelege și se trage repede înapoi. Violetul ochilor s-a aprins. Unduirea trupului e acum discontinuă. Frică. Groază chiar.

— Nu! Te rog, nu...

Buzele i s-au întredeschis. Sunetele moi, catifelate... Mi-e milă de ea. Mă opresc. Brațele îmi tremură. Pîntecul mi se zbate spasmodic. Eu, un virtual *crimsingals*, chinuiesc o biată androluidă care nu vrea altceva decît să fie aleasă printre supraviețuitori. Perechea mea!...

Legea mișcării și afectivității minime ar fi chipurile unica soluție... și ea, ei, cred asta, cred în judecata materiei superioare, lipsită de trup, închisă într-o cutie indestructibilă. C.N.-ul le dă modele, soluții optime — creează morți ce vor umbla... Dintr-o dată mă simt bătrîn și plictisit.

— Arcona, îți cedez locul meu. Am trimis C.N.-ului un raport. Te consider aptă... pentru a deveni o *crimsingalsă*.

Mă privește atentă. Nici cel mai mic semn de surpriză pe fața ei vineție. Se stăpînește perfect, convinsă că așa e firesc să fie. Mă umflă rîsul, dar în locul hohotelor nu reușesc decît să rînjesc prostește.

Arcona se descompune. Mai rămîne un timp doar fuiorul de fum albăstrui, apoi dispare și acesta.

Singurătatea austeră ar putea fi o soluție, atîta vreme cît aspiri la ea fără s-o obții vreodată. Acum, de pildă, sînt singur... Oricum, peste două unități temporale Legea va intra în vigoare și n-am dreptul să-mi hotărăsc singur soarta, dat fiind că voi fi unul dintre germenii supraviețuitori ai speciei, de fapt *sînt* un germen, dar, pînă ce raportul meu va ajunge la C.N., irealutronul mă va transforma într-un androluid obișnuit, ahtiat după plăceri interzise...

Un *crimsingals* n-are voie să încerce o combinație spicorema care să-l poată transcende pentru totdeauna într-o altă lume?

„Iată-l pe Cassidy :
întins pe o masă.
N-a mai rămas mare lucru din el : un craniu,
răsfirate fire albe — cîteva fascicule nervoase
și o mînă."

(Mușteloc — *Robert Silverberg)*

Norul negru se destramă în fața ochilor mei. Mă ghemuiesc adunînd în jurul meu plapuma moale, catifelată și neînchipuit de ușoară. E prea multă lumină în cameră. Încastrată pe jumătate în perete, deasupra noptierei de lîngă pat, se află semisfera prin care pot lua legătura cu roboambientalul camerei. Întind mîna spre ea.

— Lem, trebuie să te trezești. Ți-am pregătit calmantele.

Ușor voalată, moale și liniștitoare ca torsul unei pisici, vocea Worlwnei îmi oprește mîna în aer. Deschid ochii :

— De cînd ești aici ?

— Te veghez de trei zile.

— Wor... Worlwna — are un nume aproape imposibil de pronunțat — te implor, acceptă să fii soția mea !

— Lem, ai fost în comă.

— ... ? !

— Dazen vorbea de o sinucidere comandată de creier.

— Nu înțeleg.

— Îți repet cuvintele lui : „Aparatele nu au înregistrat absolut nimic, dar eu bănuiesc că a existat un fel de proiecție psihică violentă care i-a destructurat conștiința".

— Creierul a hotărît, deci, să fac pe mortul ?

— Inexact. A *vrut* să se sinucidă. Practic, pentru cîteva secunde ai fost un cadavru.

— Iată-mă! Pe mine, cel născut a doua oară!
— Lem...
— Spune.
— În prima noapte te-ai repezit la mine. Uite.

Worlwna se ridică din brațele dragonului auriu. Fotoliul păstrează pentru o clipă urmele formelor pline și armonioase ale trupului ei. Din doi pași e lîngă mine. Coapsele lungi și arcuite îi tremură ușor. Trage puțin de fermoarul negru al bluzei și-și descoperă gîtul mlădios, de creolă. Patru pete mari, violacee, se întind pe pielea fină.

— Eu?!
— Tu.
— Cheamă-l pe Dazen.
— E pe Terra-4. L-au convocat cei din comisia de anchetă.
— Inductabisalele?
— Da.
— Cît va lipsi?
— O zi. Ia-ți calmantele. Dazen ți-a recomandat să exersezi de trei ori pe zi cicluri prelungite de respirație, urmate de relaxare. Poftim cașetele.

Verzui, semifosforescente, pastilele sclipesc în căușul roz al palmei ei mici. Iau cașetele cu o mînă, în timp ce cu cealaltă îi prind încheietura fragilă. Îi simt pulsul accelerîndu-se.

— Worlwna, iartă-mă...

Zîmbește stingherită. A început să-mi placă. Nu știu de ce, îmi amintește de Criv. Poate statura, tristețea ochilor...

— Rămîi lîngă mine...
— Ca doică?

Rîd, dar sufletul mi-e sfîșiat, încolțit de abisuri.

* * *

Nu știu dacă un bolnav de cancer poate îndrăzni să spere, nu într-o vindecare miraculoasă, ci măcar în posibilitatea de a se mai bucura un timp de viață.

„A te bucura de viață", formulă rostită cel puțin o dată de fiecare... Adevărul? Cînd ești destul de lucid, realizezi cu ușurință futilitatea așa-ziselor „trăiri plenare", chiar mimate perfect de saltimbancul muribund. E greu și chinuitor să te minți pe tine însuți. Și e îngrozitor cînd minciuna asta devine un drog de care nu te mai poți lipsi fiindcă toate punțile ți-au fost retezate și nu mai ai în față decît hăul... Mi-a fost inoculată o boală ce poate fi învinsă de trup, nu și de suflet. Un om care și-a întrezărit abisurile inconștientului nu mai poate trăi decît cu spaima dureroasă și veșnică a unor imagini-adevăruri pe care în mod normal, plin de teamă, le-a refulat pînă atunci mereu. Și totuși, e un chin dulce, un fel de autoflagelare.

Stau lungit în pat, înconjurat de pereții mov străbătuți de irizații fluctuante. Combinație de sunete naturale — murmur de izvoare, șoapte de vînt, tăcere — susur continuu ca o mîngîiere, senzația de pace totală mă copleșește. Îl aștept pe profesorul Dazen. Worlwna s-a dus să-l întîmpine. După ce părăsesc clinica, vreau s-o iau cu mine într-o croazieră pe mările sudului. O să aranjez cu Dazen să-i dea un concediu. Creola asta mi-a trezit sentimente pe care le credeam pierdute pentru totdeauna.

Profesorul mi-a promis încă de acum o săptămînă caseta cu interogatoriul care explică apariția *inductabisalelor* pe Terra-4.

Oricît s-ar strădui eminenții savanți, care le-au conceput, să justifice *inductabisalele*, nu voi accepta niciodată rațiunea creării lor. Nu cred că părinții acestor rafinamente războinice le-au cunoscut, cu adevărat, efectele. Nu au înțeles nici măcar reacțiile oamenilor folosiți de ei drept cobai fiindcă e imposibil să teoretizezi inconștientul. Poate că au avut unele intuiții, însă o trăire personală a efectelor reale ale *inductabisalului* i-ar fi determinat să-și distrugă creația, mai monstruoasă decît orice Frankenstein a imaginat vreodată.

Un semnal sonor anunță sosirea lui Dazen. În perete se deschide o ogivă înaltă. În robă cafenie, mic

de statură și cu capul ras, profesorul păşeşte în cameră.

— Salut, Lem. Ţi-am studiat curbele hipocampului...

— Dazen, te rog! Ai ascultat caseta?

— Da... Nu vei descoperi nimic nou. Bănuieşti despre ce e vorba?

— Nu.

— Faptul cel mai absurd e că vinovaţii nu au cunoscut posibilităţile ultime ale *inductabisalelor*.

— Ai adus-o?

Dazen pune caseta pe pat şi apasă pe un minuscul buton negru.

„Primul nostru contact cu agricultorii de pe Terra-4 a fost stabilit acum zece ani. Nu existau decît zece colonii. Agenţia noastră..."

„Clandestină?"

„Vă bateţi joc de mine! Agenţia noastră începuse să lucreze în deficit. Nu găsisem nici un debuşeu şi nu vroiam să ne raliem marilor organizaţii interstelare.

Cînd înfiinţasem mica noastră agenţie, hotărîsem că e cu mult mai util şi comod să ne instalăm în apropierea sistemului vostru planetar şi să operăm pe planetele care vă aparţin, dar am epuizat repede sursele neexploatate încă de alţii şi..."

„Cum de nu aţi fost interceptaţi cu prilejul raidurilor efectuate de patrulele de securitate?"

„Ne instalasem pe *planetele troiene*, asteroizii din apropierea lui Jupiter. Construisem pe fiecare cîte o mică bază subterană, ecranată foarte bine. După ce încheiam cîte o afacere — indiferent de amploarea ei — părăseam baza în care locuiam atunci, stabilindu-ne noul sediu pe un alt asteroid, cît mai îndepărtat de fosta locuinţă. Apoi, mai existau şi cei doi spinandroizi strecuraţi printre androizii de întreţinere ai staţiilor-pilot ale trupelor de securitate.

Planetele troiene se află destul de aproape de Pămînt şi zona centrală a sistemului nu prea e verificată în cursul raidurilor obişnuite, fiind destul de bine organizată, administrată şi supravegheată, iar de raidurile speciale eram informaţi de spinandroizi. Îi programasem pentru misiunea asta deoarece aşa riscam

mai puțin să fim detectați în cazul cînd ar fi fost descoperiți."

„Aveați deci paisprezece baze?"

„Da. Sper că nu vă îndoiți de adevărul spuselor mele? N-am nici un interes să..."

„Lasă asta. Continuă."

„Pe unul dintre asteroizi am descoperit un depozit cu *inductabisale*."

„Precizează unde."

„La două sute de metri nord-est de baza șase."

„Bun. Și?"

„În depozit am găsit microfilme cu instrucțiunile de folosire, dar mai mult din jumătate din textele, desenele și programele de algoritmare erau cifrate."

„N-ați avut un specialist în criptografie?"

„Bă da, dar în cursul unui zbor a fost ucis de explozia unui regulator de presurizare."

„Mai departe."

„...Cît despre expulzarea definitivă din galaxie pentru că am folosit *inductabisalul*... De unde naiba să cunoaștem legislația de acum un secol? Dacă știam că legile care ne condamnă sînt încă în vigoare vă anunțam descoperirea mașinilor astea mai bine decît să ne tăiem singuri craca de sub picioare. Nu sîntem tîmpiți..."

„Dar avocatul vostru ce-a păzit? Doar n-a murit."

„Cunoscătorul legilor? Parcă n-ați ști că legislația sistemului se modifică la sfîrșitul fiecărui sfert de secol și că legile de excepție, numai ele, sînt păstrate doar în anexele speciale ale buletinelor oficiale, editate de altfel într-un tiraj minim și scoase curînd din circulație... Devin astfel adevărate capcane judiciare pe care, bineînțeles, le puteți folosi de minune..."

„Bine, bine. Cum v-a venit ideea să utilizați Terra-4?"

„La primul interogatoriu v-am spus că vizitasem planeta cu mult înaintea sosirii primilor coloni. Eram conștienți de valoarea agricolă a Terrei-4. Încă de pe atunci, specialistul nostru în economie realizase posibilitatea obținerii unui profit apreciabil.

Primul nostru contact cu planeta, după colonizare, s-a făcut însă abia acum zece ani. Eram în pragul falimentului și căutam înnebuniți o sursă care să ne salveze. Am sondat terenul și am găsit soluția.

Știți cum e la începutul oricărei colonizări. Pînă se înființează și se stabilesc centrele de coordonare, oamenii visează la bogății fabuloase. Am găsit șase orașe-colonii ai căror conducători s-au lăsat mai ușor convinși să colaboreze cu noi... Cînd le-am explicat că nu sîntem afiliați marilor organizații, propunerile noastre pur și simplu i-au entuziasmat. Se și visau rentieri pe viață.

La început, totul a decurs normal, conform înțelegerii. Din recolta globală a fiecărei colonii, zece procente dispăreau în containerele navelor noastre. „Donația" se făcea în afara planetei, pe drumul înspre stațiile interplanetare de schimb comercial și aprovizionare pentru coloni. Despre felul în care motivam dispariția acestei părți față de coloni și comisiile de verificare v-am spus totul în declarația anterioară. Să repet?"

„Nu. Treci mai departe."

„Pe Alfa vindeam o parte din produsele brute. Cei de acolo le cumpărau ca mirodenii. Restul mărfii îl transformam în articole interzise. Cam treizeci la sută din solargenții obținuți reprezenta cîștigul net al colaboratorilor noștri de pe Terra-4. Contractul prevedea cincizeci de procente, dar nu aveau cum să afle cifra exactă a vînzărilor. Numai că, de la o vreme, confrații noștri agricultori începură să ridice pretenții exagerate. Atunci am descoperit *inductabisalele.* Le considerăm un dar divin...

În instrucțiuni, mai bine-zis cît pricepusem din ele, se spunea că aparatele fuseseră astfel construite încît, dacă le programai corect, aveau puterea de a supune și conduce o masă de oameni, determinînd-o să-ți îndeplinească dorințele ca și cum ar fi fost propriile ei intenții. Acțiunea *inductabisalului* nu putea fi detectată în nici un fel: nu se utilizau droguri sau gaze inhibatoare — nu reușisem să găsim nici un rînd despre

natura puterii armei — și indivizii se comportau absolut normal, doar că deveneau o mulțime animată de un țel comun, scopul programatorului, cel puțin așa am crezut noi, neștiind că devenim de fapt instrumentele ambițiilor creatorilor mașinilor, mai puternice decît instalațiile noastre.

Vă dați seama? Eram convinși că pusesem mîna pe o sursă nesecată de solargenți. Ne-am îmbătat criță...

Am programat *inductabisalele* și le-am plasat în colonii. Conduși și dominați de ele, agricultorii asigurau recolta normală, înlăturînd astfel orice suspiciuni din partea centrelor de coordonare, dar obțineam totodată un surplus, de care nu erau conștienți. Cantitatea asta ne era destinată."

„Ce s-a întîmplat cu conducătorii celor șase colonii?"

„Trebuiau să dispară. Erau singurii martori ai apariților noastre pe Terra-4.

Un timp ni s-a părut că trăim în rai. Apoi a urmat trezirea, groaznica trezire. Dar nu mai puteam da înapoi. Oricum, trebuie să recunoașteți că ne-ați prins numai datorită întîmplării. Dacă dobitocul de Sar nu se încurca în fustele țărăncii..."

„Cînd v-ați dat seama că se întîmplă totuși ceva...?" Opresc caseta. Îl privesc pe Dazen.

— Într-adevăr, nu mai are rost să continuăm, aprobă el.

Mi-aprind o țigară cu tutun adevărat. Am dreptul la zece țigări pe zi, față de trei cît îngăduie regulamentul clinicii. Îi ofer una și lui Dazen. Fumăm tăcuți, ascultînd șoapta vîntului din susurul neîntrerupt care umple camera. Chipul profesorului pare o mască de lut. Îl admir pe omulețul din fața mea. Are o mare putere de concentrare. Se întoarce brusc spre mine:

— Crezi că-i vor expulza definitiv din galaxie? Trebuie să fie groaznic acolo, printre alte stele.

— Nu știu. Dar sînt vinovați. Puteau să ne prevină din timp.

— N-au fost decît niște unelte inconștiente. *Inductabisalele* trebuiau distruse acum o sută de ani.

— Poți trece peste atîția coloni și soldați lichidați?

— Un destin s-a împlinit în timp așteptînd cincizeci de traficanți nenorociți.

— Nu văd cum i-ai putea ajuta.

— Nu le iau apărarea, dar tu, într-un fel, poți să te consideri fericit.

— Depinde. Orice experiență limită îți dezvăluie imagini lăuntrice, uneori, nedorite.

— Iartă-mă.

— Nu exagera.

— Ți-ai pregătit mărturia pentru proces? Ești principalul martor. Depoziția ta va înclina balanța în favoarea alcătuirii expediției de căutare a *inductabisalelor* în întreg sistemul planetar. E o treabă costisitoare. A! Se pare că unii dintre cei vinovați de păstrarea aparatelor sînt încă în viață și, nu numai atît, au urmărit atenți felul în care au fost utilizate.

— Și crezi că povestea mea...?

— Va fi principala armă împotriva lor.

— Mi-am înregistrat depoziția. O ascultați acum?

— Mai întîi comand un ceai pentru mine și puțin katoveron...

— Așa te vreau, doctore!

Dazen se gîndește intens și, după cîteva minute, ogiva înaltă se deschide în perete, iar pe sub arcurile ei pătrunde în cameră androidul de serviciu. În mîini ține o tavă pe care se află o ceașcă din porțelan fin, chinezesc, împodobită cu doi dragoni aurii, iar alături de ea, umplut pînă la jumătate cu lichid chihlimbariu, un pahar înalt, o cutie galbenă de sistcola și trei cuburi de ananas.

Mă îndrept spre mnemonotes. Întind mîna și apăs pe clape. Din sfera roșie de coralin se aude o tuse spartă care-mi ascunde emoția primelor cuvinte. Încep să povestesc. Glasul meu seamănă cu un croncănit. Amintirile mă înconjoară ca bătaia unor aripi întunecate.

Drumul îngust pare un șarpe maroniu care năpîrlește. Bălțoace mîloase, frunze uscate împrăștiate de vînt îl acoperă în timp ce se tîrăște pierzîndu-se în depărtare printre colinele acoperite de iarbă uscată și rară. De o parte și de alta a drumului se întinde pădurea sălbatică, iar deasupra cerul mohorît, acoperit de o pîclă de nori. Pe frunțile noastre, pe părul lățos, năclăit de sudoare, se așternpicături mărunte. Burnițează ușor. Înaintăm mărșăluind greoi, fiindcă picioarele ni se afundă pînă la glezne în noroiul cleios.

Primim ordin să mărim pasul și, cu zgomot de ventuze dezlipite, cizmele ni se desprind din clisa moale. Cred că toți am făcut băsici în tălpi. Fugim de încercuire și orice încetinire a ritmului ne-ar putea fi fatală! Fantezia asta a lui Hanibal, comandantul plutonului, observ că s-a infiltrat în cugetul unora dintre noi, devenind o adevărată obsesie. Care încercuire?!

Umărul drept mi-a amorțit într-o poziție dureroasă. Aș vrea să mă plîng cuiva, dar Hanibal — un androgen al cărui unic părinte, tatăl, cred că fusese un dement care-și teroriza soldații — ar considera lamentația mea drept o instigare și, în calitate de comandant, mi-ar ține un logos despre tăria de suflet a unui subofițer... Precis, aș urla de furie. Fiecare dintre noi dorește să se tînguie puțin; sînt convins de asta. Epuizarea noastră e aproape de limita maximă.

Trupurile noastre sfîșie o pală de vînt înghețat. Îmi înțepenește mîna stîngă pe patul de fibromet al laserului. Vineții, degetele mi se mișcă aidoma unor lemne prost articulate. Strîng pumnul pînă cînd mi se albesc unghiile, îl duc la gură și suflu cu putere. Îmi mușc un deget. Nu simt nimic, apoi, deodată, mă săgetează o durere ascuțită. Aș vrea să-i strig lui Hanibal că nu sîntem simpli soldați, că facem parte dintr-un batalion ISI — Investigații Științifice Interplanetare — dar tac fiindcă orice revoltă ar fi inutilă. Psihologi, biologi, sîntem obligați să executăm ordinele fără

crîcnire. Mănușile termoizolatoare îmi stau frumos împachetate într-unul din buzunarele ermetice ale raniței. Ne călim! „Hanibal, ești un idiot!" mîrîi printre dinți și-mi ling o lacrimă sărată ajunsă pe colțul gurii. Careva începe să cînte barbar, ca tînguirea unei fiare rănite. Hanibal nu spune nimic și tot plutonul cîntă răgușit. De fapt, țipăm crispați și, plin de disperare, glasul ne țîșnește din laringe. Nu avem timp să luăm aer în piept, ne înecăm înghițindu-ne cuvintele. Expir. Răsuflarea fierbinte îmi usucă și încleiază gura. Întorc capul și privesc orașul părăsit, rămas departe în urmă. Pare un schelet bine curățat de carne, alcătuit din tuburi transparente, sfere multicolore și conuri negre. Nici urmă de agricultori. Privesc pădurea tăcută. Un martor? Dușmanul?! Care dușman? Cel din închipuirea lui Hanibal? De trei zile mărșăluim în speranța că expediția noastră va da unul dintre colonii Terrei-4, vreun agricultor. Mi-e sete și Hanibal ne-a drămuit pînă și rația de apă. Nu înțeleg de ce se cramponează de hotărîrea lui de a nu lua legătura cu baza sau centrele de coordonare. Ca să nu-l sabotăm alcătuind rapoarte personale către bază, ne-a confiscat pînă și laringofoanele de emisie-recepție. Părintele generației sale îndrăgea pesemne genul ăsta de expediții teribiliste. Mizează prea mult pe capacitatea lui de a acționa rapid și eficace într-o situație neașteptată, deși știe prea bine că sînt în pluton destui care, de cînd am început marșul, au fost terorizați de o teamă ciudată, iscată fie din singurătatea care ne înconjoară, fie de o prezență invizibilă ce plutește în jurul nostru, sau de amîndouă la un loc.

Cîntecul ni se stinge pe buze ca o flacără anemică înăbușită de ploaie. Burnițează fără încetare. Albul strălucitor al termocombinezoanelor de protecție a devenit galben murdar. Întins sub giulgiul cenușiu al norilor, trupul mort al orașului abia se mai zărește. Terra-4, grînarul sistemului nostru planetar, bătrînul și flămîndul sistem...

Unde au putut să dispară fără urmă colonii? De aproape doi ani centrele de coordonare anunțaseră ipoteticul conflict dintre coloniile emisferei sudice și

toate patrulele trimise în orașele suspecte nu reușeau să raporteze decît descoperirea unor clădiri pustii. Iar noi, soldații faimosului batalion ISI, nu am reușit, de o lună de zile de cînd colindăm locurile astea, decît să mărim numărul vechilor rapoarte. Mă gîndesc la ipoteza care se bucură și de sprijinul lui Hanibal : Terra-4 supusă unei agresiuni din afara sistemului... Oricum, mă simt mai liniștit știind că planeta a fost izolată de restul lumii... Ca psiholog, înțeleg natura spaimei care ne-a cuprins. Unii soldați din plutoanele companiei a șasea au început să dispară. Se zice că Hanibal e totuși cel mai reușit dintre androgenii care conduc plutoanele. A reușit să mai păstreze în rîndurile noastre un anumit optimism. E adevărat că pălește treptat, dar nimeni n-a schițat și nu va schița vreun gest de împotrivire. Dispariția soldaților din celelalte plutoane se numește dezertare.

Fiecare dezertare a fost precedată, pare-se, de discuții violente și crize de nervi semnalînd neliniștea paroxistică a bieților soldați. Ca un rezonator al gîndurilor mele, de undeva, din dreapta, o pasăre cîrîie prelung și trece în zbor pe deasupra noastră bătînd din aripile ei mari și negre. Vîntul se înfășoară în jurul copacilor lăsînd în urmă nori ruginii ce se destramă repede. Cîteva frunze plutesc în întîmpinarea plutonului. Tremurăm. Mă străbate un fel de amestec de disperare, teamă și tristețe. Simt cum îmi piere vlaga, înecată de oboseala ce mă cotropește.

Hanibal ne-a promis că, dacă nu întîlnim astăzi colonii sau ipoteticii dușmani, cheamă navele celui mai apropiat centru de coordonare.

A existat într-adevăr vreo conflagrație? Unde sînt urmele luptelor? Singurele arme de care ar fi putut dispune colonii ar fi fost servoinhibatoarele destinate animalelor sălbatice; nu ucid decît cu încărcătură dublă și pentru asta e nevoie de dispozitive speciale. Nu s-a găsit totuși vreun cadavru, nici urme de incinerare... Să se fi amestecat furnizorii clandestini de arme? Nu s-a semnalat prezența nici unuia...

Să-și fi schimbat furnizorii navele?

Mi-e sete și picioarele îmi cîntăresc tone.

Drumul coteşte brusc. Sînt în coada plutonului. Pot să tai cotul prin pădure, ieşind aşa în faţa camarazilor mei. Ce-o să mai spumege Hanibal cînd m-o vedea. Fac un pas „greşit" şi, cu o grimasă de durere întipărită pe faţă, mă aplec apucîndu-mă de gleznă. Ceilalţi îşi continuă drumul. Aştept puţin şi, din cîteva salturi, intru în pădure. Copacii mă întîmpină tăcuţi. Calc prudent, ca şi cum m-aş feri de ceva necunoscut şi primejdios. Din cînd în cînd ridic capul măsurînd înălţimea de la care arborii uriaşi mă privesc.

Zăresc o potecă. Se pare că taie colţul ăsta de pădure pentru a ieşi în drumul principal, deci tocmai unde vreau să ajung. Ezit totuşi, dar numai pentru cîteva secunde. Urmez panglica maronie acoperită de frunze moarte pe care le împrăştii cu piciorul. Burniţa s-a transformat într-o revărsare furioasă. Pe ţeava neagră a laserului, stropii mari formează bule ce par umflături ale metalului negru. Mi-e frig. Îmi cuplez reţeaua termică a combinezonului şi, din buzunarul raniţei, scot din mers mănuşile termoizolatoare. Cel puţin acum să-mi încălzesc mîinile. Strecurîndu-mi valuri de somn în vine, căldura mă moleşeşte.

Nu ştiu cît de mare e curbura drumului, dar pentru cîteva minute de odihnă merită să risc. Sînt sigur că am un mic avans faţă de pluton şi, după cum înaintează, nu-mi va fi greu să-l ajung din urmă. Mă aşez la rădăcina unui copac cu trunchiul gros. Zîmbesc imaginîndu-mi mutra lui Hanibal. Încerc să ghicesc cum mă va pedepsi, formulez un gînd vag despre vinovăţia mea şi pleoapele îmi cad plumbuite. Mă trezesc cu gura uscată. Ce vis!... De unde au apărut imaginile astea? Cei din plutonul meu descărcau hălci de carne sîngerîndă, îngreunată de grăsime. După ce au terminat descărcatul, s-au repezit ca nişte fiare flămînde asupra hălcii pe care unul dintre ei o frigea la foc mic. Au scos cuţite lungi şi curbate. Au tăiat carnea în felii... Mestecau... În sala cu iz de cartofi stricaţi, de cameră mortuară — stranie, apariţia mirosului în vis — excitat de aroma cărnii, a ţîşnit un şobolan. Soldaţii au izbucnit în hohote de rîs. Unul dintre ei a asmuţit un cîine roşu, costeliv. Şobolanul

a chițăit scurt și s-a ridicat pe labele dinapoi, pregătindu-se de luptă.

Neînțelese imagini... Dintr-o dată, fără nici un motiv, încep să rîd. Întîi un chicotit subțire, după aceea un hohot strident se izbește de trunchiurile ude.

Cîteva picături îmi cad pe ceafă, prelingîndu-se de-a lungul șirei spinării. Atingerea glacială a stropilor mă cutremură. În mine explodează, neașteptat, cuvîntul *dezertor*. Dacă m-am pierdut de ceilalți? Hanibal îmi devine drag. Alerg, alunec în noroiul moale. Îl înjur pe Hanibal pentru că m-a lipsit de laringofon și continui să alerg de teamă să nu mă opresc, urlînd sau plîngînd. Ce se întîmplă cu mine?

* * *

Au trecut cinci zile de cînd rătăcesc prin pădure. Biovitaminele mi s-au terminat de mult. Mă întreb mereu de unde mi-o fi venit ideea tîmpită de a scurta drumul prin pădure. De ieri am început să caut rădăcini sau plante comestibile care să poată liniști arsurile ce-mi sfîșie stomacul gol. Nu mai sper în întîlnirea cu plutonul.

Poate că din cauza foamei sau setei — setea e cumplită — încerc senzații stranii. Uneori mă comport de parcă ar fi nebun. Să fie de vină singurătatea asta, de început de lume? Nu știu... Am avut timp să meditez la presupusul război de pe planetă. Necesitatea unei explicații a *dezertării* mele a devenit obsedantă. Îmi place să cred că n-a fost un impuls interior: am nevoie de un calmant pentru conștiință ca să nu mă învinuiesc... Și dacă a fost, într-adevăr, un impuls venit din afara mea? Războiul? În manualele de psihologie istorică e definit ca o psihoză în masă prin care se legiferează crima prezentată drept necesară. Natura psihozei a putut fi explicată mai ales sub aspect economic, deși se pare că e infinit mai complexă. O definiție lungă și plictisitoare, cînd îți pierzi viața în

cîteva fracțiuni de secundă. Bun, ăsta-i războiul nostru. Cine sînt *ei* și ce înseamnă războiul *lor?*

Sub pașii mei covorul de frunze își sîsîie sarcastic neînțeleasa replică. Terra-4 mai are încă anotimpuri și sîntem puțini cei care simțim nostalgia toamnei. Derulez în grabă istoria lumii noastre și conchid amar că toate drumurile au dus spre război. Chiar spre genocid?

Majoritatea băieților înrolați în batalionul ISI ascund în labirintele sufletelor speranța că se va ivi ocazia să-și folosească diabolica îndemînare de sold... savanți-soldați. I-am surprins adeseori admirîndu-și armele. Întotdeauna, înainte de organizarea vreunei expediții de cercetare, sînt obsedați de aspectul estetic al armelor, corect spus, al instrumentelor de cercetare pe care le vor utiliza, de cele mai multe ori, pentru prima oară. Botezați soli ai păcii, aproape toți le consideră drept aparatură de investigație. Pot fi totuși numărați pe degete cei într-adevăr convinși...

De mult veninul gîndurilor nu m-a mai otrăvit atît de intens. Absurd, îmi sapă credința în ființa superbă pe care o întruchipez. „La naiba! Inutil", urlu. Glasul mi se înalță sfîșiat: „Inutiiil!" Gigantice tuburi de orgă mă înconjoară și sunetele lor grave se încheagă în răspunsul vuitor al pădurii: „...tiiil... tiiil..." Mi-e sete, am buzele crăpate și stomacul chinuit de foame. Mă aplec și smulg o plantă scundă, verde încă. Îi curăț rădăcinile de țărînă și le gust atent. S-ar putea să mă otrăvesc. Mestec încet. Noroc că nu e o pădure tropicală. N-aș fi avut curajul să mă ating de vreo rădăcină. Am la mine doar antidoturi cu acțiune limitată. Întotdeauna am considerat drept aberații cursurile de supraviețuire. Credeam că un singur individ nu se mai poate adapta astăzi decît la medii cu un anumit grad de evoluție. Mi-aduc aminte că Hanibal era considerat un expert în supraviețuire și regret stupiditatea cu care i-am disprețuit cursurile. Scuip repede bucata de rădăcină. Îmi stăpînesc cu greu convulsiile stomacului. Ploaia începe din nou, doborînd cu tirul stropilor grei frunzele care se mai agață de crengile negre.

* * *

Adeseori, în drumul meu, am senzația că sînt călăuzit de o forță necunoscută... Războiul... Umblu de opt zile pe un drum care pare nesfîrșit. Am fost condus pe el încă din clipa în care am trecut hotarul pădurii. Sînt convins.

Începînd de alaltăieri, însemn cu marcaje ce nu seamănă între ele fiecare al treizecelea copac în linie dreaptă. Marcajele le notez în agenda optică. Nu am reîntîlnit niciodată copacii însemnați, posibilitatea de a mă deplasa în cerc e deci exclusă. N-am la mine nici un instrument de orientare. Cînd au dispărut primii soldați, Hanibal ni le-a confiscat. Cine și de ce mă călăuzește? Mă cuprinde o teamă nedefinită. Ieri am folosit inhibatorul reglîndu-l la intensitate maximă și am ucis o pasăre: prima ființă vie întîlnită printre copacii încremeniți. Milă!? Prima bucată de carne. I-am smuls penele și am rupt-o cu degetele. Carnea crudă, mustind de sînge, a avut un gust neașteptat de bun. Cam ațoasă, totuși... Rememorarea scenei mă umple de silă pentru homocosmicus pe care-l întruchipez. Carne, oase și sînge. Cît va ține sila? Stomacul mi-e gol din nou.

S-a făcut frig, sînt un om civilizat, cu epiderma sensibilă, dar noroc că bateriile combinezonului mai funcționează. Fără protezele tehnicii n-aș rezista selecției naturale. Sălbăticia asta mă îngrozește mai ales prin tăcerea ei, cu toate că trezește în mine instincte de mult, de foarte mult timp uitate. Practic, nu le-am cunoscut niciodată, deși le-am purtat în mine, le-am moștenit de mii, sute de mii de ani.

Am început să urăsc trunchiurile cu scoarța zbîrcită de gheara timpului. Liniștea pădurii îmi umple sufletul de spaimă.

Mă opresc ca un cîine în aret. Cu lungile sale urechi, un ghem mic și cenușiu iscodește șoapta susurată a vîntului abia simțit. Mă concentrez căznindu-mă să-mi stăpînesc tremurul mîinii care ține inhibatorul.

Un șuierat sec spintecă aerul. Animalul țîșnește într-o parte, făcînd un salt mortal. Nereușit. Bucuria stomacului flămînd nu are margini. Fug înspre ghemul cenușiu. Îl înșfac și-l izbesc cu toată puterea de un trunchi. Cu fiecare izbitură clopotele groazei își amplifică dangătele. Mușchii faciali îmi sînt cuprinși de spasme. Rînjesc. Alerg în salturi dezordonate. Mă opresc într-un tîrziu, lac de sudoare. Încătușate de liane de sînge închegat, degetele mîinii drepte îmi sînt încleștate de trupul nevolnic al prăzii. Tăcerea mă închide într-o nevăzută cutie. Scot pumnalul și încep să jupoi animalul ucis. Mă gîndesc la noua mea crimă și o găsesc firească. Sînt un adevărat soldat. Va trebui să aprind un foc ca să frig carnea.

* * *

Am găsit un izvor. Mi-am potolit setea și am umplut buteliile de rezervă.

Bateriile combinezonului nu vor mai rezista totuși mult timp. Folosite în regim normal țin cam o lună. În aceeași situație mă aflu și cu muniția inhibatorului. Cu laserul nu știu dacă voi reuși să ucid vînatul fără a-l dezintegra și vreau să păstrez microinhibatorul pentru situații de excepție: oamenii. Viitorul meu în această lume ar trebui să mă îngrijoreze dar, deocamdată, parcă plutesc. Destul de confuz, există în mine sentimentul apropierii de *țintă*. Totodată teama de a descoperi că sînt robul unui personaj sinistru mă poartă pe tărîmurile disperării. Vecină cu schizofrenia și paradoxală, o stare de nepăsare totală îmi adoarme totuși din cînd în cînd gîndurile.

Tresar amăgit de o nouă ipoteză care mi-ar putea da o explicație: pădurea a fost infestată cu unul dintre drogurile de mare amplitudine, despre care s-a făcut atîta vîlvă în rapoartele consiliului de securitate al sistemului și care provocau, pare-se, asemenea senzații ciudate, contradictorii... Nu știu cum m-ar putea ajuta teoria asta, chiar dacă ar fi reală. Sînt clipe cînd

doresc cu ardoare întîlnirea cu ființa sau forța ce mă domină... Teroare, obsesii maladive? Simt totuși că se apropie ceasul confruntării. Vrînd parcă să-mi confirme presimțirile, vremea s-a schimbat. Pînă acum cîteva zile toamna părea pe sfîrșite, soarele încălzind din ce în ce mai rar cerul vînăt. Acum astrul se ridică din propria-i cenușă. Pe la amiază căldura m-a făcut să-mi deschei combinezonul la gît. Cu fiecare metru parcurs frunzișul copacilor pare mai verde, mai viu. Rupînd continuitatea mohorîtă a cenușii ce-l acoperise, cerul a început să fluture flamuri de azur zdrențuit. Temătoare, prin pădure răzbat, se strecoară zgomote înfundate, dar vii. Ce poate totuși auzi și simți un intrus?

În fața mea, la vreo două sute de metri, un luminiș. E primul pe care-l întîlnesc de cînd rătăcesc. Devin prudent. Pășesc cu grijă să nu calc pe crăci uscate, mă ascund după trunchiurile negre. Cînd ajung la aproape cincizeci de metri de tufele înalte, îmi pregătesc laserul, mă culc și încep să mă tîrăsc. Zgomotul trupului meu pe covorul frunzelor uscate „nu trebuie să-l depășească pe al șarpelui ce-și unduie corpul, gata să atace, gata să se apere!". Urmez sfatul lui Hanibal și ajung pe nesimțite în spatele tufelor dese. Printre crengile încîlcite privesc tipsia verde, ornată la întîmplare cu flori galbene și albe. Marginea poienii nu se vede și bănuiesc existența unei văi. După ce m-am convins că nici o prezență nu mă amenință, mă tîrăsc mai departe căutînd să mă ascund cît mai bine în iarba înaltă. Sondez marginile poienii cu palpatorul de la centură; ecoul ultrasunetelor îmi atenuează neliniștea. Mă ridic încet, tremurînd din cauza încordării. Rămîn uluit. În vale...

Văd țesătura de sfere individuale, de magnetostrăzi tubulare, conurile imense ale administrației, prismele suspendate ale supermagazinelor... Un oraș. O colonie. Un oraș pustiu?

Zvîcnesc într-un salt pe care nu-l termin. Încheieturile genunchilor mi se înmoaie. O umbră a fulgerat printr-un tub violaceu. Coloni?! Iluzie sau întîlnirea obsedantă? Bucurie sau teamă?

Contemplu orașul. Cred că mă aflu în apropierea zonei controlate direct de centrele de coordonare ale planetei, altfel orașul ar fi fost părăsit, conform rapoartelor care descriau starea coloniilor sudice, rapoarte confirmate de altfel și de cercetările batalionului nostru. Deci regăsirea mult visată a semenilor, a oamenilor necontaminați de straniul flagel, și, totuși, ezit să cobor... Sălășluiește în sufletul meu o îndoială care-mi întunecă bucuria. Trebuie să fac ceva, să mă decid. Cu pași înceți și nesiguri mă întorc în pădure. Asamblez perforatorul manual și sap o groapă, nu prea adîncă, la rădăcina unui copac gros. Însemn scoarța aspră cu blazonul batalionului nostru, o acvilă cu minuscul cap de porumbel. Gravarea blazonului îmi ia ceva timp. Apoi bag întreg echipamentul într-un sac ermetic și îl îngrop, păstrînd doar pumnalul, de mînerul căruia anexez microinhibatorul destinat misiunilor din care, uneori, nu te mai întorci. Dîrdîind, îmi pun hainele oricărui agricultor de pe Terra-4, cămașa roșie termoizolantă, salopeta mimetică, ecobluza și cizmele autopropulsoare. Fiecare soldat ISI are în raniță asemenea efecte, prevăzute pentru situații speciale. Ascund pumnalul într-unul dintre buzunarele interioare ale salopetei și pornesc la drum. O nouă peregrinare zbuciumată și amară? Îmi asudă palmele. Orbesc pentru cîteva fracțiuni de secundă: am privit talerul aurit al zilei. Întorc capul și zăresc imensele coame verzi-gălbui ale copacilor; pipăi mînerul pumnalului căutînd, cu răceala armei, să-mi înfrîng teama. Încerc să mă calmez și respir adînc, în etape, dar nu mă pot concentra și nu reușesc decît să-mi liniștesc pulsul. De ce m-am deghizat? De cine mi-e teamă? Sosirea noastră a fost anunțată tuturor colonilor. Voi căuta un centru de coordonare. Trebuie să se afle unul pe aproape..

* * *

M-am plimbat îndelung pe străzile orașului. Ce sentiment reconfortant... Panica, neliniștea din mijlocul

pădurii sălbatice, singurătatea și teama animalică inoculate de tăcerea amenințătoare a copacilor, înlocuite de siguranța trufașă a geometriei precise a clădirilor, de pacea strecurată-n suflet de reclame, de lumina ce coboară asupra mea din cer, nestingherită acum de frunzișul îngălbenit...

N-am întîlnit încă nici un colon. Poate că sînt cu toții pe cîmpuri, strîng recolta. Cam neobișnuit zelul ăsta, sau mă înșel... Războiul? Nu, mă aflu printre ei, oamenii. Cînd și cînd, prin tuburile ce se întretaie deasupra capului meu, am zărit străfulgerările unor sfere individuale, or sferele nu circulă niciodată singure.

Aștept acum în anticamera centrului de repartizare a locurilor de muncă. Un semnal sonor mă va anunța cînd să intru la funcționarul de serviciu. Actele de identitate și fișa de angajare le-am introdus în circuitul de control al calculatorului. Mă numesc Lem Aldan și vin din colonia a cincea a emisferei nordice, Mana. Motivul părăsirii coloniei? Neînțelegeri de natură familială, o ușoară nevroză și recomandarea medicului să schimb mediul social. Fișa de angajare am completat-o conform unuia dintre programele de spionaj pe care am fost obligați să le memorăm. Cît despre actele de identitate, nu-mi fac griji: sînt lucrate perfect de specialiștii batalionului.

Sec și ascuțit, semnalul sonor mă anunță că pot să intru.

În camera cu pereții albi — un alb sterilizat, ca de spital — în spatele unui birou mic, elegant, un bărbat înalt și subțire îmi zîmbește înghețat:

— Bună ziua. Aldan Lem?

— Da.

— Actele sînt în regulă. Veți lucra la ferma V-514.

— Și locuința?

— E de competența conducerii fermei.

— Centrul de coordonare îl anunț eu sau dumneavoastră?

— Noi. Poftiți actele de identitate.

— Știți, eu sînt nou...

— Informațiile necesare le veți primi de la conducerea fermei. Bună ziua.

Corect, răspicat, laconic, tipul de funcționar neschimbat de secole. Încleștez fălcile. Nu-mi rămîne decît să mă duc la fermă. Acolo, poate, voi afla mai multe. Trebuie neapărat să stabilesc contactul cu centrul de coordonare al coloniei.

* * *

Comand magnetocapsulei: „Ferma V-514" și mă întind în fotoliul moale. Sînt obosit și aținesc imediat.

Șocul ușor al frînării mă trezește. Cobor. Sînt puțin emoționat. Nu, mai degrabă neliniștit, deși n-am nici un motiv de îngrijorare. Mă gîndesc la forța care m-a condus prin pădure. Credeam că prezența ei o să se manifeste și aici, dar nu simt nimic, mă comport normal... Asta să fie cauza neliniștii mele?

În fața mea se întind lanuri înalte de porumb copt. La vreo două sute de metri, în dreapta, mică și cochetă, cu ziduri negre și oranj, se află ferma. Ea trebuie să fie, căci nici o altă construcție nu se zărește în preajmă. Scutur din cap încercînd să-mi alung gîndurile negre și mă îndrept spre noul meu loc de muncă.

Înainte de a intra în curtea imensă, trec pe lîngă un indicator pe care scrie „V-514". Am avut dreptate.

În curte, păianjeni gigantici cu picioarele strînse sub ei, aliniați perfect, zac la umbra unor copaci stufoși; după prezența plugurilor, grapelor, bănuiesc că sînt combine agricole sofisticate. A, da. Mi-am adus aminte. Ne-au fost prezentate în filmele centrului de documentare al batalionului. Se numesc romeclagroane. Lîngă ele, un grup de agricultori. Am ocazia să-mi cunosc tovarășii de muncă și să întreb unde sînt birourile conducerii.

— Bună ziua, lansez încercînd să dau cuvintelor un ton vesel.

Își întrerup discuția și se întorc spre mine. Paloarea spectrală a fețelor, pe care am observat-o și la

funcționarul de la centrul de repartizare, mă cam indispune. Par cu toții tuberculoși... În sfîrșit, poate că exagerez.

Unul mic și gras se decide să-mi răspundă:

— Bună.

Are aerul unui copil surprins făcînd cine știe ce boacănă.

— Vin din colonia cinci, emisfera nordică. Îi zice Mana. O să lucrez cu voi.

Întind mîna.

— Lem. Aldan Lem.

Se uită la mîna mea ca la un laser gata să ucidă.

Un tip înalt, robust și chel, îmi întinde o mînă cît o lopată. Fac un pas și i-o strîng cu putere. Îmi scutură moale brațul:

— Gaba, îi răsună vocea subțire, ca de castrat.

Prind puțin curaj și ceilalți. Se prezintă fiecare, cu același glas stins, obosit.

— Puteți să-mi spuneți unde sînt birourile?

Înviorați brusc, se reped cu toții să-mi explice. E clar că vor să scape cît mai repede de mine, dar n-am ce face. Îi părăsesc contrariat.

*

* *

Intru într-o cameră spațioasă, cu pereții mov înțesați de ecrane. Pare a fi mai degrabă un dispecerat decît un birou.

— Bună ziua, mă întîmpină destul de amabil femeia din dosul pupitrului-birou așezat în stînga ușii. Aldan Lem, nu?

Observ chipul meu pe unul dintre ecrane.

— Da.

— Bine ați venit. Sînteți repartizat în echipa lui Iordan.

Îmi indică ecranul de lîngă ea. Văd un roșcovan bărbos care cercetează atent un știulete.

— Am înțeles.

— Veți fi plătit conform legilor în vigoare. Mîine la ora șase începeți lucrul. Știți să conduceți un romeclagron?

Nu știu, dar îmi spun că o să mă descurc:

— Da.

— Veți avea în subordine un ciber.

Îmi arată un alt ecran. Caut să-mi întipăresc în minte portretul ciberului. E foarte uman.

— Îl cheamă Olden și are indicativul KV-6-514. Veți locui într-un microapartament din zona cincisprezece, numărul 14-26. Bună ziua.

Părăsesc biroul, aproape stupefiat. Mi s-a părut sau, într-adevăr, mi s-au dat ordine? Mă întreb dacă n-am stat cumva de vorbă cu o androidă... Primul contact cu semenii mei...

Privesc cerul însîngerat de apusul astrului incandescent. E prea cald. Îmi deschei cămașa la gît. Mi-e foame și somn. Am nevoie de odihnă ca să pot încropi un plan de acțiune. Habar n-am, însă, ce-ar trebui să fac.

*

* *

Au trecut trei zile. E seară. Intru într-un bar și mă așez la o masă din colțul cel mai îndepărtat al încăperii. Privesc în jur. Nu sînt singur. La celelalte mese se mai află trei bărbați și două femei, una de vîrstă potrivită, cealaltă tînără, cu forme suple și prelungi. Studiez lista de băuturi, atît cît se poate studia o listă de băuturi. Pe ecranul mic al dispozitivului de comandă cifrele prețurilor pulsează în lumini vii. Nu am prea mulți solargenți la mine și katoveronul nu-i trecut printre sofisticatele specialități locale. Aleg o băutură ieftină din care am mai gustat și care mi-a plăcut, gremon. Formez codul pe claviatura de lîngă ecran. Aștept cîteva minute, apare apoi o ciberă destul de reușită și aproape goală, care mi-aduce o sticlă plină cu lichidul violaceu. Mirat, vreau s-o întreb de ce mi-a adus o sticlă întreagă, dar chelnerița mi-o ia înainte și glasul ei cristalin îmi explică:

— N-ați fost decis cînd ați făcut comanda.

Mă neliniștea faptul că cibera mi-a citit gîndurile. Nu, n-am de ce să fiu supravegheat — de cine? — și accept imediat ideea unui circuit telepatic pentru deservirea optimă a clienților. Sorb încet gremonul din cupa aromată cu siren. Băutura nu e prea tare, dar provoacă o nevoie puternică de conversație. Îmi ridic privirile de la cupa albastră, îndreptîndu-le spre fețele oamenilor așezați în jurul calotelor sferice răsturnate. Efectul gremonului a ajuns de nestăvilit. Cu cine să încerc? Doi dintre bărbați discută cu voce scăzută, privindu-și paharele înalte. Abia își mișcă buzele, în rest par încremeniți în ovoidele scobite pe care le umplu cu trupurile lor, ca niște animale surprinse de moarte în oul originar căruia au reușit să-i spargă coaja într-o ultimă și disperată zbatere. La cealaltă masă, bărbatul pare cuprins de o admirație negrăită pentru femeia din fața lui și o ațintește cu ochi de pește mort. Tînăra își aprinde o țigară și cercetează un spațiu gol. N-a rămas decît o femeie. Dorința de a vorbi cuiva devine exasperantă. De cînd nu am mai făcut dragoste...? Mă ridic și mă apropii de masa ei, luîndu-mi cupa cu gremon.

— Permiteți?

Întrebarea e stupidă cînd sînt atîtea calote libere în jur, dar aștept curios, cercetîndu-i trăsăturile. Îmi face cu mîna un semn plictisit. E poate o profesionistă. Pare totuși prea la locul ei și sobru îmbrăcată pentru așa ceva.

— Lem, Lem e numele meu.

Încerc senzația jenantă că am vorbit cu mine însumi. E negricioasă, tunsă scurt, cu ochii căprui, nasul puțin prea mare, buzele subțiri, frumos arcuite deasupra bărbiei pătrate. Îi privesc pomeții înalți, marcați de obișnuita paloare cadaverică, ochii rotunzi și mari pe ovalul prelung al feței și-aș vrea să descopăr în ei o urmă de viață. Vreau să-mi răspundă. Gremonul nu a fost decît picătura care a făcut să se reverse paharul.

Mă simt un străin nedorit în colonia asta. Ciudat, însă, e faptul că oamenii nu par a-mi fi ostili... Mai degrabă sînt înfiorător de indiferenți...

Deschid gura și timp de cîteva fracțiuni de secundă am impresia că buzele mi se mișcă aiurea, înainte ca sunetele să țîșnească din gîtlej. Tresar cînd mă aud vorbind :

— Dacă te deranjez, spune-mi, te rog ! Sînt nou venit pe meleagurile astea...

Femeia își rotește ochii de piatră și spune doar că o cheamă Criv. Are vocea aspră, lipsită de orice căldură. Dacă va continua așa o să-mi pierd cumpătul. În urechi îmi răsună încă glasul ei ca o emisie de unde modulată în cuvinte... Ciberul de la fermă mi-e mult mai apropiat și asta mă înspăimîntă. Mă scol, mă duc pînă la masa mea și revin cu sticla de gremon. Îi umplu cupa neagră. Pare nedumerită.

— Bea ! o îndemn.

Atinge cupa cu degetele. Adineauri parcă n-ar fi răspuns ca. De fapt, fenomenul e general : ori îți vorbesc laconic, răspicat ca niște mașini, ori par ventriloci sau simple difuzoare. Poate că, totuși, mi se pare?... Criv ezită, ridică apoi cupa și o duce lent la buze. Înghite rar. Sper ca băutura s-o facă să vorbească normal. Cuvintele mi se adună în gîtlej, se înghesuie nerăbdătoare, sufocîndu-mă. Înțeleg că nu mai trebuie să beau gremon, însă înalț cupa, o apropii de buze și mă prefac că înghit.

— Lucrez la ferma V-514, cea din marginea de vest a coloniei. Parcă te-am mai văzut...

Mă simt în pielea unui idiot aruncînd cuvinte idioate. Criv își îndreaptă spre mine pupilele minerale :

— Ce vrei ?

E la fel ca ceilalți, ca toți colonii, bărbați, femei, copii. Niște morți care se mișcă și vorbesc. De cînd am pătruns în oraș m-am simțit prins într-un joc grotesc de-a oamenii în viață, contaminat de ciudata neputință de a acționa conform propriei mele rațiuni, inertă dar încă vie... Visez să iau legătura cu batalionul ori cu centrele de coordonare, și totul rămîne la stadiul de intenție. Există ceva sau cineva de a cărui realitate sînt conștient și care se dedă la ceea ce urăsc cu toată ființa : tentativele de a trăi prin pro-

priile mele fapte sînt mereu anihilate. Mă tem de ceea ce vrea să facă din mine, de imaginea pe care nu i-o cunosc încă, dar pe care o simt înfiorătoare. Și, incredibil, pe undeva renunțarea asta silnică îmi face plăcere; atunci mi se pare că mă aflu aici de cînd mă știu, iar toată lumea asta de morți capătă o putere de atracție irezistibilă.

— Ferma V-514! izbucnesc, spărgînd tăcerea.

Criv tresare și își mișcă buzele:

— Cum...? Lem...

Încremenesc. În colonie încă nu mi-am auzit numele pronunțat în felul ăsta.

— Mulțumesc, mă trezesc spunîndu-i emoționat.

— Pentru ce? Tu... Vino la mine... Te aștept...

Pare în transă. O apuc strîns de braț.

— Răspunde! Ce se întîmplă?

Îmi mîngîie tandru mîna care i-a încleștat brațul. Mă trec fiori. Îmi șoptește:

— Ce flacără! Mă arde dorul...

Se ridică brusc. Își golește cupa. Să merg la ea?

— Criv, unde stai?

Tace. Insist.:

— Criv, îți simt dorul.

— Zona trei, numărul 12—7.

Sprijinindu-și bărbia în piept, pleacă tăcută și umilă. O urmăresc cu privirea. Am s-o caut. Tresar: mersul ei de oarbă pipăind cu piciorul cărarea îmi amintește ceva. Ce?... Apuc sticla de gremon și o izbesc de podea. Nu se sparge. Se rostogolește sub masa celor doi bărbați. Mă uit crunt în jur așteptînd un gest de iritare, dar nimeni nu mă bagă în seamă. Nici măcar o privire disprețuitoare. Ei între ei, ce-și spun oare? La fel vorbesc? Sînt izolat?

Șarpe albastru, gremonul se prelinge încă pe podea. Încerc altceva. Mă scol și plec fără să-mi las solargenții în caseta încasatoare. La ieșire mă întîmpină chelnerița — mult mai umana ciberă. În timp ce-i admir sînii mari, îmi susură amabilă că datoria va fi oprită din suma săptămînală pe care o primesc de la fermă. Cu un rînjet schimonosit aprob procedura și

o ciupesc de fese. Rîde. Reacție excelent programată. Plec, gîndindu-mă la dragostea cu o femeie cibernetică.

* *
* *

Au mai trecut cîteva zile. Toamna s-a prelungit nefiresc de mult. Cred că au un stabilizator de climă cu rază de acțiune destul de mare. „Maladia" care mă stăpînește n-a evoluat, nici nu a regresat. Sînt la fel de neputincios ca și pînă acum. Pe cînd lucram la amenajarea cîtorva fîșii de pămînt proaspăt despădurite, am făcut două încercări de evadare. Reușeam să parcurg cîteva sute de metri, după aceea mă izbeam de o barieră... psihică. Mă întorceam pe călcîie și admiram orașul, iar în sufletul meu se strecura, inevitabilă, teama atavică de a părăsi locurile cunoscute, dublată de nostalgia după sfera în care locuiesc. Aveam nevoie — sînt sigur de asta — de un singur pas pentru a trece hotarul neputinței, limita capcanei. Nu reușeam să-l fac. Mă răsuceam cu gesturi de automat și mă înapoiam în oraș. Luam o magnetocapsulă și acceleram la maximum, zburînd prin tubulatura suspendată. Odată ajuns în oraș, încercam un imens sentiment de ușurare. Timp îndelungat mă plimbam la întîmplare pe străzi, prin parcuri, mă opream în vreun bar, pur și simplu îmbătat de fericire.

Eram din nou rob.

Am început să mă simt obosit, mult prea obosit pentru a mai lupta, dacă tot ce făcusem se poate numi luptă. Întreaga mea existență aici plutește sub semnul lui „dacă". Voi aștepta finalul. Trebuie să existe unul.

*
* *

Porumbul înalt foșnește în jurul meu legănîndu-și valurile galbene. Mă strigă șeful de echipă. Cobor din

cabina romeclagronului. Îi răspund cu un urlet scurt și neclar. Încerc o satisfacție idioată purtîndu-mă ca o brută. E o răzbunare inutilă și infantilă, știu prea bine că așa ceva nu-i provoacă și nu-i jignește. De fapt nici ei nu sînt decît niște sclavi nenorociți, supuși ca și mine unui stăpîn absurd, nemilos și invizibil. Nu cunosc partea lor de vină, dar presupun că, într-un fel, sînt răspunzători de prizonieratul meu.

Șeful de echipă se apropie.

— Hei, Lem. Privește.

Îmi arată miriștea rămasă în urma romeclagronului.

— Ce-are?! Ce nu-ți convine?

— Lem, îmi explică imperturbabil, trebuia să cuplezi și sistemul de însămînțare.

— Am uitat. Iartă-mă!

— Lem, după ce termini recoltarea, însămînțezi parcela, mă roagă el pe un ton căruia nu i se poate reproșa nimic.

Oare ce dracu-i poate răni pe oamenii ăștia? Îmi zîmbește larg și buzele i se întind pe fața lătăreață și lividă, printre firele de păr roșcat, ca niște urme umede pe o hîrtie uscată.

— Iordan, Iordan! îl chem viclean, zîmbindu-i la rîndul meu.

— ...?

— Ce zici, mă inviți diseară la cină?

Iordan își îndreptă trupul uriaș și, privindu-și ecobluza albastră, îmi răspunde nehotărît, speriat:

— Lem, unul dintre băieți...

Nu-l las să termine:

— Bine, îți mulțumesc. Am înțeles.

Face un semn vag cu mîna lui mare, vrînd parcă să-mi spună: „Mă bucur că m-ai înțeles. Vezi, ce pot să fac? Doar nu sînt eu de vină că unul dintre băieți mi s-a îmbolnăvit. Iartă-mă, dar..." Continui cu sadism:

— Pe la șapte, așadar, sînt la tine. Nevastă-ta gătește excelent, nu?

Preț de o clipă, Iordan rămîne descumpănit de afirmația mea — precis, așa a considerat întrebarea — în legătură cu nevastă-sa. Apoi își leagănă în sus și-n jos capul pătrat, ridică a neputință umerii masivi

și se îndepărtează cu salturi prelungi, propulsat de cizmele butucănoase. Nu-mi place saltul mecanic și încă nu mi-am cuplat vreodată propulsorul cizmelor. În curînd, Iordan se vede doar ca un trunchi albăstrui care plutește, săltat la intervale rare de jetul scurt și gălbui izbucnind de îndată ce tălpile îi ating pămîntul negru, rînduit în brazde largi. Pantalonii salopetei mimetice îi fac aproape invizibile picioarele. Nu mă voi duce la el. O să plece de acasă cu toată familia, decuplînd și creierul sferei, pentru a fi sigur că nu voi afla unde s-a dus, dacă încerc să-l caut. Chiar în relațiile dintre ei, colonii par niște animale stresate. Pentru mine, intimitatea acestor ființe a rămas o taină. Sînt constrîns să trăiesc între vietăți cvasiumane. Comunicarea dintre ele se reduce la un limbaj exprimînd strictul necesar. Se ocolesc prudenți sau nepăsători — nu știu — cert e că atunci cînd par a avea momente de sociabilitate nu vezi împreună mai mult de trei-patru indivizi, iar discuția dintre ei se poartă cu voce scăzută. Nu auzi decît un murmur continuu, ca un bîzîit metalic. Am încercat să intru în vorbă nepoftit, numai că de fiecare dată colonii se despărțeau cu privirile plecate, îndepărtîndu-se unul de celălalt fără a manifesta vreo nervozitate față de impertinența mea. Se reîntîlneau apoi, întîmplător parcă, reluîndu-și liniștit conversația, mai bine spus, bîzîitul. Nu înțeleg de ce sînt izolat. Nu miros ca ei sau n-am atins încă stadiul de vietate speriată?

Urc înapoi în cabina romeclagronului și-mi chem ciberul. Pe ecranul minuscul al videofonului, Olden îmi zîmbește cu toată fața lui smeadă, metalică:

— Care sînt ordinele? și dinții sidefii îi lucesc reflectînd lumina roșiatică ce-i pîlpîie în fundul gurii.

— Olden, lasă naibii rabla aia și vino să mă înlocuiești. M-am cam săturat!

Olden ezită un moment, apoi îmi răspunde sentențios:

— Șefule, conform regulamentului în vigoare, capitolul cinci, paragraful șapte, n-am voie să te înlocuiesc pentru motive neîntemeiate.

— Olden, răcnesc, îți fac un raport de-ai să ajungi la deșeuri!

Vocea ciberului răsună liniștită:

— Dacă execut un ordin contrar regulamentului, circuitul motric mi se întrerupe, oricum, automat. După anchetă tot la deșeuri ajung.

Are dreptate, îi cunosc prea bine regulamentul, dar îmi place să mă joc cu el ca și cum ar fi un semen de-al meu. De altfel, încadrîndu-mă în limite admise legal, l-am și programat pentru un limbaj neprotocolar în discuțiile cu mine. Mai uit de coloni.

— Bine, Olden. Atunci, uite, azi dimineață n-am mîncat nimic și mi-e o foame cumplită. Fără combustibil nu pot să lucrez, e logic. O stare de înfometare prelungită îmi poate afecta funcționalitatea, așa că n-ai încotro... Unde mai pui că trebuie să mă prezint și la controlul virotic.

Olden reacționează prompt:

— S-a făcut!

Închid videofonul și mă tolănesc în fotoliu. Sar în picioare, gata să mă izbesc cu fruntea de plafonul cabinei. Cum de nu mi-am amintit! Memoria ciberilor! De ei nu au de ce să se ferească decît în caz de omucidere sau sinucidere. Cum am putut uita?... Surîd. Tot mai surescitat, îl aștept pe Olden. Îl zăresc intrînd pe miriște. În cîteva secunde e lîngă romeclagron. Urcă și se așează pe fotoliul auxiliar:

— Poți pleca. Poftă bună.

Încep, căutînd o introducere potrivită:

— Cîteva minute în plus sau în minus nu mai contează. Cred totuși că pot rezista încă două ore, pînă se termină programul. Am impresia că te-am chemat degeaba.

Lumina fosforescentă a ochilor lui Olden își sporește brusc intensitatea. Fiecare ciber are cîte un circuit de mîndrie profesională.

— Șefule, sper că nu vrei să mă trimiți înapoi. Am venit la ordinul tău, formulat conform legilor de gradul unu. Anularea lui presupune incapacitatea mea motrică și rațională. La următoarea verificare voi fi trimis la lotul de ciberi casnici.

Tac, lăsînd să crească voltajul în circuitele lui psihice. Cînd îi răspund, par ușor nehotărît și-mi lungesc intenționat cuvintele:

— Olden, nuu, nu e vorba de așa ceva... Fii liniștit. Aș vrea doar să mai stăm puțin... să discutăm.

Păcat că nu poate răsufla ușurat. Luminozitatea ochilor îi redevine normală.

— Mulțumesc. Putem discuta, dar nu prea mult timp, pentru că parcela trebuie însămînțată, iar romeclagronul, chiar la accelerație maximă, nu o termină în două ore.

— Olden, cum sînt eu față de ceilalți?

— Nu înțeleg.

— Mă refer la comportament.

— Sînt obligat să răspund?

— Da, dar asta nu implică nici o consecință negativă.

Nu trebuie să-i forțez emotivitatea. S-ar putea să se blocheze.

— Un dereglat.

Răspunsul mă amuțește. Un dereglat?! În lumea lui Olden, un ciber care nu funcționează normal e dereglat. În lumea colonilor, foștii stăpîni ai lui Olden, un anormal...

— Explică-mi cît mai amănunțit. E un ordin!

— Stări de iritabilitate nejustificată, comenzi iraționale, productivitate minimă.

— Ajunge.

Un verdict tehnic pentru o stare umană. Îi aparține oare în întregime lui Olden?

— Care crezi că ar putea fi cauza?

— Emotivitate de tip primitiv.

— Ai mai întîlnit cazuri asemănătoare?

Sper să aud că, odată, colonii erau oameni. Sper, fiindcă intuiesc sensul cuvintelor lui Olden, dar nu am altă cale. Empatie cu un ansamblu electronic. Zîmbesc vag, în timp ce cuvintele ciberului se prăbușesc ca niște păsări moarte:

— Cunosc indicii matematici specifici emotivității primitive. Nu am mai întîlnit cazuri concrete de mani-

festare. Șefule, nu pot calcula nici o rezultantă din suma întrebărilor pe care mi le-ai pus. E un test?

— Nu, Olden, niște întrebări banale, fără scop precis. Dacă există vreo rezultantă, ar fi indispoziția care mă chinuie. E grav, ce crezi?

— Nu cunosc cuvîntul „indispoziție".

— Starea în care mă aflu, dar nu e nevoie să anunți clinica de neuropsihologie.

Am vorbit răspicat pentru a-l convinge de inutilitatea unui consult. Olden așteaptă respectuos.

— Cunoști istoria colonizării planetei? îl întreb, făcînd o ultimă încercare de a mai afla ceva.

— Da, dar relatarea ei ar depăși timpul necesar însămînțării. Conform regulamentului în vigoare, paragraful șaisprezece, pagina...

— Nu mă interesează! E un ordin!

— Mă voi autodecupla pentru tentativă de a te împiedica să-ți îndeplinești programul.

— Ga-ta. Ajunge. Încă o întrebare și plec.

Trag aer în piept. Expir:

— Colonii sînt sau au fost implicați într-un război? Cauza războiului, cu cine s-au luptat sau se luptă și ce arme au utilizat sau utilizează?

— Ce înseamnă „război"? Colonii nu se luptă cu nimeni și utilizează servoinhibatoarele pentru vînarea animalelor sălbatice, însă numai cu aprobarea centrului de control ecologic.

Cunoșteam răspunsul și îmi dau seama că interogatoriul a fost o prostie, nu era nevoie decît de două, trei ordine pentru a face curățenie în memoriile ciberilor, sau pur și simplu puteau fi decuplați cînd...

— Olden, există situații în care sînteți decuplați, toți, fără excepție?

— Sîntem scoși din funcțiune de trei ori pe an pentru revizii integrale.

— Cînd?

— La date neregulate.

— Anul ăsta de cîte ori ți s-a făcut revizia?

— De două ori.

— Ei, gata cu palavrele! La treabă!

Cobor din cabină și o iau de-a lungul parcelei, îndreptîndu-mă spre stația de magnetocapsule. Aud în urma mea torsul lin al turbinei romeclagronului. Recapitulez discuția cu Olden. Deci, două revizii. Olden e un ciber de tipul OMX-K 5, special construit pentru colonii agrare. E un tip relativ nou. Necesită o revizie integrală odată la cinci ani și numai la nivel cortical.

Cioturile tulpinilor amputate nu-mi mai ating gleznele. Înot în marea galbenă, dînd din mîini și din picioare fără nici un fel de coordonare între mișcări. Mă mîngîie mătasea rară prelinsă din fusul frunzelor răsucite în jurul știuleților. Nu, de fapt, nu înot. Nu reușesc decît să alerg înnebunit printre talazurile de porumb. Încărcătura plină de speranță a cuvîntului „revizie" a explodat, căci poate nu doar ciberii sînt „revizuiți". Zăresc luminile violete aprinzîndu-se pe panoul stației și-mi accelerez goana ca să nu pierd magnetocapsula. Ajung la timp. Peretele tubului glisează într-o parte. Mă urc în capsula mov. Nu știu cît voi aștepta „revizia". Simt deasupra mea zborul, în cercuri din ce în ce mai strînse, al acelui cineva sau ceva care mă poate oricînd transforma într-un cadavru ce mimează viața, identic cu cele cîteva zeci de mii din oraș.

* * *

Mă întind pe canapeaua translucidă de ametister. Vocea impersonală a sferei în care locuiesc îmi prezintă rezumatele programelor de artă combinată, stocate în memoria ei artistică. Unul dintre programe mi se pare cunoscut.

— Spune-mi încă o dată numele autorului.

— Galacten Ven, principalul inițiator și reprezentant al curentului naturalist în arta programelor...

— Galacten Ven...

Îmi răscolesc memoria încercînd să reconstitui programul. Sfera intervine :

— Să vă comunic sursele folosite în crearea „Cataclismului" ?

Tăcerea mea aduce întrebării un supliment:

— Opere și autori ?

Nu, hotărît lucru, nu reușesc să-mi alcătuiesc o imagine clară.

— Proiectează-mi un fragment !

Purtată de țipătul răgușit al unui sidersaxal, o lumină violacee izbucnește de undeva, din dreapta. Lumea lui Galacten invadase spațiul încăperii. Urmăresc, chiar din centrul lor, combinațiile savante și armonioase dintre cuvinte și jazz-ul care explodează, parcă, odată cu ele. Bărbatul și femeia cu fețe împietrite de o durere ce le-a sorbit și lumina ochilor plutesc răstigniți pe o cruce invizibilă care le poartă trupurile goale pe lîngă mine și printre fantasmele siderale ale tablourilor lui Vanbran. Soarele răsărind arde creasta valurilor care l-au născut și se smulge muzica tînguitoare a spumei destrămată în lanțuri de mii de bule scăldate în curcubee, muzica ce vuiește spălînd cochilia uriașă părăsită de melcul filiform unduit de ritmurile istovitoare ale cuvintelor ce-i prorocesc moartea...

— Să continui ?

Seacă, inumană, întrebarea sferei rupe vraja. Acum mi-aduc aminte de un interviu luat lui Ven. Reținperfect: „...Antinomia instinct-automatism social..." Mă analizez, intrigat de alegerea făcută. Intuiesc că, în subconștient, programul creat de Ven a stabilit o legătură cu prizonieratul meu. Ar fi interesant să pot urmări reacția colonilor în contact cu opera lui Ven... Oare urmăresc vreodată programele de artă combinată ? Nu i-am auzit comentînd nici măcar vestitele cosmocomice ale lui Bozo... Mă cuprinde din nou teama de o metamorfoză oribilă. Mi-e frig și-mi frec cu putere mîinile brusc amorțite. Concretizarea atît de brutală a fricii îmi umezește fruntea și tîmplele. În ultimele zile am încercat deseori ciudate stări de prostrație. Ca psiholog știu, am învățat că fiecare om plătește uneori acest tribut monotoniei profesionale, *uneori* însemnînd *rareori* într-o viață de om. Repeta-

rea lui la intervale de cîteva zile, sau mai des, devine o problemă patologică. Silabisesc „patologic" o dată, încă o dată, iar sensul cuvîntului se amplifică în mine izbindu-mă ca unda de șoc a unei explozii a iraționalului. Am învățat asta, ca psiholog, dar n-am știut-o ca om. Nu e totuși starea de prostrație propriu-zisă, ci mai degrabă dorul de o împlinire pe care trupul și sufletul meu a cunoscut-o sau o cunoaște, căci visez cu ochii deschiși lucruri intraductibile în cuvinte... Dacă a existat vreodată un război pe aceste pămînturi, rafinamentul în cruzime al armelor folosite e aproape de neînchipuit, indiferent de ținta urmărită, deși nu întrezăresc un scop care să fi meritat o asemenea jertfă. Ori poate, pe parcurs, țelul va fi fost uitat... Urmez oare calea străbătută de coloni?

Simt nevoia acută să mă întîlnesc cu zombii-coloni, să mă confrunt cu neființele coloniei și să-mi citesc disperarea pe fețele lor livide. Ordon sferei decuplarea totală și o părăsesc, înfiorat de gîndul că azi s-ar putea produce revizia ciberilor.

*

* *

Mă opresc din mers și mîngîi cu privirea noaptea împodobită cu vălul stelelor, nările-mi primesc aerul rece și proaspăt, miroase a petunii, regina nopții și crini, iar tubulatura suspendată și suprastructurată sclipește, albă ca o împletitură de gigantice lujere lipsite de clorofilă.

Stomacul îmi reculează ușor cînd mă gîndesc la coloni. N-am simțit niciodată, dar cred acum că miros a stîrvuri spălate de vînt.

Pornesc cu pași nesiguri spre inima coloniei. Am ales centrul comercial, gîndindu-mă că locul e mai populat. Aș vrea să-mi pot închipui ce se va întîmpla acolo, cînd... Nu-mi pot imagina, degeaba încerc, acest „cînd", nici „cum". Mi-e imposibil. Ce se poate naște din nimic? Mîinile îmi tremură și întreg trupul îmi

intră în rezonanță cu ele, ca și cum mi s-ar inocula teroare, iar eu nu pot decît să blestem neputincios. Mă îmbărbătez întrebîndu-mă dacă nu cumva sufăr de o banală psihoză pe care o subestimez în virtutea convingerii că aș fi cel mai în măsură s-o depistez și s-o tratez. Atunci ei ar fi oameni normali, iar eu, un dereglat, după cum spunea Olden.

Încleștez degetele pe minerul pumnalului. N-am ucis niciodată cu pumnalul. Încerc să mă împotrivesc furiei și dorinței demente de a afla dacă trăiesc printre ființe vii. Nu pot. Sînt condus. Picioarele mi se mișcă independent de voința mea. O păpușă vie poate fi o jucărie interesantă, deosebit de interesantă.

Intru în piața largă, străjuită de imensele prisme azurii ale supermagazinelor strecurate printre austerele și întunecatele combinații spiralate de sfere, conuri și cuburi adăpostind, unele, baruri, iar altele restaurante. Picioarele mă duc în fața unui afiș holografic, care prezintă clădirile din piață și destinația lor. Aleg restaurantul „Paradis".

În holul restaurantului mă întîmpină un ciber îmbrăcat în negru, cu excepția cămășii de un alb imaculat. Hainele lui au o eleganță vetustă și incomodă, dar care mă atrage și-mi provoacă o liniște plăcută. Se înclină ceremonios și mă întreabă dacă doresc să mă schimb. Nu-i răspund. Reia politicos:

— Avem o garderobă foarte bine utilată. Cuprinde costume din epocile trecute, dar și viitoare.

— E neapărat nevoie?

— Nu, însă așa se obișnuiește. Cunoașteți probabil gama de distracții propuse de restaurantul nostru, dacă nu, vă pot oferi un pliant.

— Nu-i nevoie.

— Mă rog.

Îmi indică drumul cu un gest larg și încurajator. Două uși mari, făcute dintr-un cristal colorat violent, dar destul de armonios, se deschid în fața mea. Vreau să intru, însă mă retrag imediat din calea unui grup numeros de bărbați și femei care se îndreaptă spre

ieșire. Discutînd, rîzînd, trec val-vîrtej pe lîngă mine. Coloni discutînd însuflețit, rîzînd?... Holbez ochii. Șovăind, fac un pas înapoi. Un bărbat o chemă cu glas înalt și vesel pe una dintre femeile din fruntea grupului. Femeia se răsucește chicotind. E Criv.

În aceeași clipă mă zărește și ea. Trăsăturile feței i se modifică — parcă se bucură — deschide gura și, după o secundă infinită, începe să urle, repezindu-se spre mine:

— Lem!!!

Se opresc toți, ca un singur om. Le văd ochii dilatați țintuindu-mă.

— Priviți-l! E trimis de EL!

Ca la un semn, se reped spre mine. Scot pumnalul, cu gesturi reflexe declanșez microinhibatorul din mîner, dar mă trezesc înșfăcat pe la spate. Înhățînd cu mîna liberă brațul colonului aflat îndărătul meu și smucindu-l în jos, îndoi brusc genunchii. Apoi îi îndrept fulgerător și, aplecîndu-mă în față, arunc peste umăr trupul bărbatului. Cade la doi pași de picioarele mele, simultan fandez: pumnalul crestează tendoanele brațului pe care îl țin încă strîns, deasupra cotului, și sîngele întunecat țîșnește împroșcîndu-i fața. Artera i-a rămas neatinsă. Nu mi-am pierdut îndemînarea. Cu un salt înapoi mă lipesc de zid și cîteva trupuri se prăbușesc inerte, secerate de raza invizibilă a microinhibatorului. Mă mir că ciberul nu intervine. Îl zăresc nemișcat. L-au decuplat?

Colonii se dezmeticesc în sfîrșit și se reped spre mine, urlînd, împiedicîndu-se de trupurile din fața lor. Abia acum le privesc atent chipurile și sînt gata să scap pumnalul din mînă: deslușesc în transfigurarea lor amprenta unei bucurii sălbatice care nu are nimic comun cu ura, cu răzbunarea. Par extaziați. Întind brațele spre tavan, mă roagă să fac ceva, nu pricep ce. Criv se trîntește pe covorul stacojiu și începe să se tîrască spre mine. Uluit, o las să se apropie. Îmi atinge picioarele. Trupul îmi vibrează încordat pentru saltul de apărare. Însă Criv îmi îmbrățișează genunchii,

înalță capul și îi observ lacrimile mari, apoi tresar deslușindu-i tremurul pătimaș al vocii, implorarea:

— Ai venit! Ucizi... EL te-a trimis. Cît te-am așteptat...

Dintr-o dată sare în picioare și-mi apucă mîna în care țin pumnalul. Privește ca hipnotizată lama albăstruie.

— Sînge...

Mă trezesc îmbrățișînd femeia de lîngă mine. Totul se învîrte în jurul meu și irup, răcnind cuvinte neînțelese, un fel de urlete ritmate care adună spume la gura colonilor, pesemne și la a mea, trîmbițînd parcă apropierea unei fericiri de pe acum macabre.

*

* *

Criv geme încet, ca un copil pedepsit care începe să se liniștească. O sărut ușor pe buze, pe gîtul mlădios și sînii ascuțiți, puțin depărtați, pe pîntecul moale ce tresare încă în ritmul respirației precipitate. Mă ridic de lîngă ea și mă așez pe marginea patului. Comand sferei să dea transparență totală ferestrelor. Se crapă de ziuă. Trebuie să merg la fermă. Îmi iau cămașa de pe marginea fotoliului. Vreau să mă îmbrac, dar mîna lui Criv îmi mîngîie brațul:

— Unde pleci?

— La fermă.

— În a doua zi sacră nu lucrează nimeni. Rămîi, Lem. Vreau să mai facem dragoste.

Înțeleg, deci, că ieri a fost prima zi sacră. Sînt încă ametit. O colonă mi s-a dăruit. Aproape incredibil... Ca o femeie adevărată... Încerc să-mi ordonez gîndurile și amintirile.

Azi nimeni nu lucrează... Gura mi-e încleiată ca după o noapte de beție, dar n-am băut nimic. Am făcut doar dragoste. Animalic. Cer sferei o cutie de sistcola. Brațul metalic îmi pune băutura pe măsuța de lîngă perete. Mă scol, îmi umplu paharul și sorb însetat. Parcă mi-a mai dispărut gustul amar din gură.

Mă întind din nou lîngă Criv și-mi masez încet, cu putere, tîmplele. Inutil. Imaginile sînt extrem de confuze. Nu înțeleg, nu-mi amintesc cum am ajuns aici, în sfera locuită de Criv, țin minte doar că la ieșirea din restaurant colonii alergau pe străzi cuprinși de o frenezie cum rareori mi-a fost dat să văd. Uneori se opreau lîngă mine și mă priveau fascinați. Criv îmi ținea ridicată mîna în care aveam pumnalul, agitînd-o ca pe un stindard. Răgușise țipînd: „EL! Ne-a trimis somnul!" Apoi totul dispare într-un vîrtej negru care, cînd și cînd, aduce la suprafață chipuri deformate de rîs, guri schimonosite de urlete isterice, corpuri încleștate...

Mă întorc spre Criv. Privește dincolo de mine, vrăjită de visul neînțeles pe care-l poartă în suflet: întîlnirea cu EL?

— Criv, cine-i EL?

— Ne va primi mîine... O să vorbească! țipă brusc.

Tresar. Preferam colonii așa cum i-am cunoscut. Nu mă înspăimîntau. Oare cîte zile sacre au?

— Mîine e ultima zi sacră?

Criv nu-mi răspunde, însă lacrimi mari încep să i se rostogolească pe obraji. Trei zile sacre, deci... Cu vîrfurile degetelor mîngîi buzele colonei.

— Cum arată?

— Nu știu, Lem. Dar e Stăpînul!

Ochii femeii păstrează, neclintiți, lucirea dementă, hipnotică a misticului obsedat de imaginea unei libertăți neumane, monstruoase. Moartea?... Are vreun rost să mai încerc a afla ceva de la o biată sclavă, roaba LUI? Ieri m-a stăpînit și pe mine ca pe un animal perfect dresat. EL. Cine e, ce vrea?...

Mă înecă un val de ură. Apocalipsul? Pe neașteptate, mă cuprinde panica. Trebuie să fug cu orice preț. Dar pot oare?

Criv îmi înlănțuie gîtul cu brațele. Se lipește de mine ca o mare panglică fierbinte. Pulpe, coapse, pîntec, sîni, buze... și zvîcnesc, mă scufund în carnea ei aprinsă. Încerc disperat să mă împotrivesc, dar trupul nu mi se supune. Sînt dominat de propriile mele instincte sau de EL?

* * *

Mă aflu în curtea fermei. Pustiu. Intru în sediu și, de la una dintre cabinele de apel, îl chem pe Olden. Pierd un sfert de oră făcînd apel după apel. REVIZIA!

Mă trezesc alergînd spre cîmpul din apropiere. Pe arătura proaspătă, picioarele mi se înfundă pînă la glezne în pămîntul negru și moale. Mă poticnesc, împrăștiind cu suflul meu fierbinte, șuierător, aburii înălțați din țărînă. Într-un tîrziu mă opresc. Umezită de soare, cămașa mi se lipește de spinare, iar genunchii îmi tremură, îndoindu-se fără voie. Respir adînc și rar. Încerc să mă liniștesc...

Blestem dorința de a ști ce se întîmplă în timpul „reviziei" din a treia zi sacră. Curiozitatea asta nesățioasă nu a fost, oare, programată și ea? O altă formă de control? Mă gîndesc la război, la stupida datorie de a fi *om*. Cuvinte mari... goale. Cît de umană poate fi moartea?

Ciudat, neliniștitor, mă simt oarecum eliberat de voința care... Libertatea mea... De ce nu fac parte și eu din turma veselă de pe străzi?... Nu știu, sau cel puțin nu știu acum. Poate undeva, în inconștient sau în subconștient, a pătruns un tentacul al disperării mele conștiente și a scurtcircuitat contactul cu EL, cel care mă înrobește. Poate că e nevoie de o sclavie mai îndelungată ca să devii ca ei... Sau EL se pregătește pentru un final inimaginabil?

Tentația unei înfruntări directe mă asaltează, deși nu cred că dorința de a-l întîlni îmi aparține în întregime... Am rămas încă un instrument dirijat?...

Ar fi mai înțelept să-mi caut batalionul, dar fuga mi se pare acum o dovadă de lașitate. Nu e destul. Găsesc imediat încă un argument: pînă mă întorc eu cu supersoldații ISI, s-ar putea ca EL să dispară împreună cu toți colonii și, în fața clădirilor pustii, n-ar fi exclus să fiu luat drept un simplu dezertor nebun.

Trebuie să mă întorc în oraș. Pipăi pumnalul. Sper că nu-l voi folosi din nou.

Din cauza vitezei mari a sferei, am senzația că mă aflu într-o cușcă închisă ermetic și aruncată cu putere în vidul cilindrului semitransparent. Stau în fotoliul amortizor și-mi privesc mîinile. Pielea de pe ele se înfioară. Voi ucide? EL poate fi ucis?

Peretele tubului se retrage de pe partea stîngă a sferei. Cobor și apuc să mai zăresc un grup de vreo treizeci de coloni care părăsesc piața. O iau la fugă ca să nu-i pierd din vedere și încep să-i urmăresc de la o distanță ce mi-ar putea oferi posibilitatea de a mă apăra rapid și eficace. Au capetele plecate și pășesc într-o tăcere deplină. În curînd se alătură altor cîteva sute de femei, copii și bărbați. Îmi sugerează o gigantică procesiune. După un timp, din mijlocul lor se ridică un murmur care crește treptat. E o zumzăială haotică și, dintr-o dată, izbucnește un vacarm înfiorător. Deslușesc din nou nota de veselie paranoică. Mi-amintesc de întîmplarea din restaurant.

Merg de aproape o oră în alternanța de tăceri și urlete. Procesiunea se apropie de marginea orașului. În depărtare se conturează, curbate domol, spinările unor dealuri nu prea înalte.

Mișcarea trupurilor colonilor a căpătat rigiditate. Șuvoiul de somnambuli se scurge în pîntecul uneia dintre coline.

Coborîm pe trepte largi de marmură roșie și toate simțurile mele intră în alertă. Contactul cu treptele sîngerii îmi provoacă o teamă ciudată: fiecare fibră a trupului meu vibrează. Mă apropii destul de mult de ultimii coloni, gîndindu-mă că e bine să mă amestec printre ei. S-ar putea să existe vreun control la intrare... Mă încearcă o presimțire confuză. Cercetez peretele mimetic al intrării, dar nu pot să-mi dau seama cum funcționează.

Treptele coboară mereu. Pășesc pe ele ca pe cadavre...

Am ajuns într-o sală gigantică, și „gigantică" e prea puțin spus, nu reușesc să-i zăresc capătul. Pereții laterali se află la cîteva sute de metri unul de celălalt.

Mulțimea se risipește pe întinderea suprafeței imense, împărțită în pătrate mari, galbene și mov. Cred că e aici mai bine de jumătate din populația coloniei... Mă uit în jur. Nu, exagerez. Sînt doar cîteva mii de oameni. Instinctiv, mă retrag.

Pun piciorul pe prima treaptă, dar cînd mă uit în sus observ că intrarea e astupată de zidul mimetic... Mă răsucesc brusc. Fără să mă bage în seamă, colonii se adună în grupuri destul de numeroase. Trebuie să mă stăpînesc. Inspir adînc, expir încet și mă mai liniștesc. Îmi iau inima în dinți și mă îndrept spre cel mai apropiat grup de coloni, mimînd mersul lor inuman. Pășesc ca și cum în locul articulațiilor mele, umane, aș avea niște mecanisme metalice neunse de multă vreme. Îmi fac loc în viermuiala de trupuri, căutînd să văd și ce se întîmplă. Reușesc să ajung în primul rînd. Unul dintre colonii de lîngă mine, un bătrînel mărunt, gîrbovit, cu părul alb și rar, se repede, îmbrîncindu-mă, pentru a lua locul adolescentei care se depărtează cu pași rari, privind absent. Ovalul fin al feței îi e pătat de pentaedre mari, de un galben sepulcral. În cele două zile de isterie colectivă paloarea morții dispăruse de pe chipurile oamenilor...

Bătrînelul se oprește în dreptul unei uriașe flori negre care adăpostește, între petale triunghiulare, răsucite într-o spirală fină, un pentaedru cenușiu. Petele!... Suprafața pentaedrului strălucește din cînd în cînd în diferite nuanțe de cenușiu, indiferent de unghiul din care-o observi, trădînd o mișcare interioară ce-o face să onduleze imperceptibil.

Colonul cuprinde tandru în căușul palmelor corola florii și se apleacă încet, atingînd cu fruntea pleșuvă pentaedrul. Îl urmăresc atent cînd se retrage cu mișcări furișate, dar hotărîte. Are pe față mici pentaedre galbene... Mă strecor în afara grupului. Colonii nu observă. Sînt preocupați de viitorul contact. Îndeplinesc un ritual care parcă mi-e cunoscut. Încerc să mă

concentrez. Fac cîțiva pași prin sală. Colonii s-au strîns în zeci de grupuri, bănuiesc, în jurul ciudatelor flori. Sînt deci mai multe. Nu, nu bănuiesc, sînt sigur: toți au fețele stigmatizate. Cei care au stabilit contactul cu florile se plimbă fără țintă prin sală. O zăresc pe Criv. M-aș duce la ea să încerc să aflu ceva, dar găsesc că e mai bine să rămîn unde sînt, lîngă trepte. Unde am mai văzut pentaedrele astea?

Colonii se așază în genunchi. Florile au dispărut. Mă las și eu în genunchi. Brațele bărbaților, femeilor și copiilor se ridică spre boltă. Privesc în sus.

Răscolindu-mi întreaga ființă — pentru o clipă cred că voi deveni afazic — apare o întruchipare... forma perfectă spre care a năzuit dintotdeauna geniul pictorului și sculptorului. Frumusețea *întruchipării* mă sufocă, pune stăpînire pe mine. E halucinantă. În aer plutește chintesența *necunoscutului*. EL. Și deodată înțeleg. A venit din universul Morții. Gîndurile mi se rostogolesc incredibil de repede:

„Moartea — fenomen căruia îi cunoaștem cauzele și-i contemplăm efectul. Dincolo de reperele astea, vidul incognoscibil. Nu s-a descoperit încă sistemul de referință, inteligibil nouă, prin care s-o raportăm la universul realității înconjurătoare. Moartea, frumoasă și oribilă pentru că nu știm absolut nimic despre ea. Trupul inert îngrozește prin imobilitatea lui, dar dincolo de asta..."

Acum răsună o voce — sinteză perfectă de glasuri animale și umane. Tremur. Lucid pentru ctîeva fracțiuni de secundă, mai apuc să mă întreb: hipnoză în masă, contact cu o antilume sau proiecție cvadridimensională?

Simt cum îmi pierd cunoștința.

* * *

Mă trezesc urlînd. Mă doare trupul. Alerg. Mi-am sfîșiat hainele. Alerg înnebunit prin sală, urmărit, înconjurat de imaginile care țîșnesc fără încetare dinăun-

trul meu: gînduri nebănuite şi dorinţe nemărturisite, crime, violuri, neputinţe şi prăbuşiri îngropate pentru totdeuna în beciurile sufletului, speranţe frînte, răzbunări meschine date la groapa cu gunoi a inconştientului, pofte şi dureri arse în mine, acolo unde nu le zărea nimeni...

Alerg şi urlu. Mă izbesc de oamenii ţipînd şi fugind înnebuniţi de asaltul imaginilor interioare pe care nu le pot vedea decît ei. Calc pe cadavrele celor ce s-au strîns de gît cu propriile lor mîini. Mă împiedic de trupurile celor care şi-au scos ochii crezînd că, astfel, nu-şi vor mai vedea adîncurile. Alţii se tîrăsc spre locurile în care se aflau florile, înlocuite acum de cercuri întunecate. De îndată ce le ating, nesăţioasele guri îi atrag şi-i fac să dispară. Trebuie să scap de imagini! Pumnalul! Nu-mi nimeresc buzunarele. Unde mi-e pumnalul? Mîinile nu mă ascultă. Fug spre o *gură*. Brusc, schimb direcţia. Mi-e frică de moarte. Izbesc o imagine cu pumnii, dar trupul femeii nu dispare din faţa ochilor mei, iar copilul pe care l-am plesnit se prăbuşeşte, ca secerat. Cad în genunchi.

*

* *

Împleticindu-mă, urc treptele sîngerii. Alături de mine păşesc oameni cu priviri rătăcite, feţe zgîriate, haine sfîşiate, cu trupuri rănite. Mă aflu printre primii. Întorc capul. În urma mea nu sînt mai mult de trei-patru sute de coloni. În ciuda epuizării fizice, mă simt eliberat de *puterea* care-mi controla voinţa. Pesemne, îşi refac forţele. Simt că acum trebuie şi pot să evadez. Am ajuns la ieşire. Arunc peste umăr o ultimă privire spre sala imensă: urmele crimei au dispărut. Zăresc florile. Mă uit apoi la cei de lîngă mine. Aş vrea să-i ajut. Nu am puterea să vorbesc, dar are vreun rost? De cît timp sînt cu toţii sub influenţa *întruchipării*, a forţei LUI? De ani şi ani?

Poate... Cu timpul, îi va ucide pe toți. Mai pot fi oare salvați?

Trebuie să evadez!

* * *

Am regăsit copacul la rădăcina căruia îmi îngropasem echipamentul. Patru săptămîni de coșmar... sau... mai puțin? Oricum, nu mai contează. Mă simt vinovat prin însăși condiția mea umană. Sap cu pumnalul pămîntul înghețat, pînă cînd lama albăstruie izbește cu sunet metalic, scrîșnit, perforatorul manual. Bine că n-am găsit pumnalul atunci, în sală. Mi-am adus aminte unde am mai văzut pentaedrele. La institutul pentru pregătirea soldaților ISI. Celor de la secția de psihologie, pe care am absolvit-o, li s-a prezentat succint o armă creată cu aproape un veac în urmă: INDUCTABISALUL. Vizualizează abisurile inconștientului prin inducție bioelectrică. N-am văzut atunci arma propriu-zisă — floarea, cred — nu ni s-a explicat principiul ei de funcționare, ci doar metodele de utilizare și efectele. Arma fusese interzisă pentru că exista riscul de a deveni *independentă*. Cei care o concepuseră doreau să supună populații întregi în scopuri pur economice fără a recurge la război, dar *inductabisalele* acționaseră numai un timp conform prevederilor, „sugestionînd" oamenii să muncească peste puteri în folosul unor patroni nevăzuți, apoi... Apoi, tocmai în „zilele sacre" prevăzute ca un răgaz, o scurtă perioadă de refacere a forțelor, psihicului, celor atît de rafinat exploatați, dar cărora, evident, patronii nu le doreau moartea, *inductabisalele* începuseră să funcționeze independent...

Curăț perforatorul și, în cîteva minute, dezgrop sacul ermetic în care îmi pusesem echipamentul... Probabil că în orașele aproape pustii, cu puțini oameni pe care să-i supună în continuare și, în cele din urmă, să-i ucidă, inductabisalele își epuizaseră puterea inițială de contaminare și totul depindea acum de echi-

librul psihic al individului care nu mai era asaltat decît de zvîcniturile agonice ale mașinii, avînd astfel posibilitatea să-și salveze viața. Adică trupul, căci sufletul... Mi-am văzut inconștientul și trăiesc încă...

Mă îmbrac într-un timp record.

Încercînd un sentiment reconfortant de siguranță apuc laserul și mă grăbesc să mă îndepărtez de colonie. *Inductabisalul* mai funcționează. Chiar distrus, va lăsa mii de morți în viață.

Cîțiva arbori înalță înspre cerul cenușiu trunchiuri zvelte și albe.

* * *

Dazen are fața ca de alabastru și ochii lipsiți de expresie.

— Semeni cu colonii, șoptesc fără să vreau.

Nu-mi răspunde... Și știu că n-are nimic comun cu colonii. Dar, oricît ar încerca, nu va putea înțelege cu adevărat ce înseamnă să-ți contempli propriile abisuri.

— Lem.

Se uită la mine și îi observ în privire un licăr de spaimă.

FLASH-BACK : „IZGONIREA DIN RAI“

„Există o lume al cărei spectru înfricoșător ne amenință permanent. O antilume : distruge și se autodistruge. Lumea adevărată ? Cea în care poate exista speranța ? *Oricum, voi încerca să lupt împotriva celeilalte.“*

(Un exilat)

Îmbrăcați în togi refractare la cîmpurile psi, și stînd pe colțurile bazinului pentagonal, cinci purtători de voce așteptau încremeniți. Plutind în *lichidul vital* care umplea bazinul, cei cinci *creieri* ai Sistemului galactic lăsau să se întrevadă din cînd în cînd fasciculele prin care contactau bioarhiva lumilor trecute și prezente, depozitată pe fundul bazinului. Mărunți și uscați, cu chipurile luminate de scînteierea ochilor rubinii înfundați în orbite, așezați în fotoliile amfiteatrului care înconjura bazinul, *demnitarii* așteptau nemișcați, reflectînd asupra răbdării universale ca tonus al creației în lumea perfectă pe care o conduceau. Toți cei o sută de bătrîni milenari erau aspiranți la cele două stări supreme, de *creier-conducător* și *lichid vital* — substanța primordială —, iar pentru asta trecuseră peste opt praguri existențiale : cele opt legi de evoluție în lumea lor.

Receptînd emisia unuia dintre *creieri*, un purtător de voce tresări ușor :

— Începem !

Sunetul metalic al vocii se izbi de pereții sferici ai templului : „... cepemm !... pemmm !... emmm !“

Învelite parcă în pergament și lucind stins în lumina albăstruie, capetele rase ale *demnitarilor* se plecară.

Judecata putea începe.

Privi în jurul lui. Imobilitatea obiectelor îl umplu cu o nostalgie amară. Prin două fante șerpuite de faldurile perdelei, razele soarelui curgeau în șuvoaie tremurătoare. Se gîndi la posibila existență a luminii negre și, vreme de o clipă, fu tentat să curme strălucirea razelor. Își roti privirile: nu, lumina nu-l deranja.

— Vivia!!!

Ușa se izbi de perete:

— Ce s-a întîmplat?!

— Adu-mi, te rog, o doză dublă de tripmahart.

— Nu.

— Vivia...

— Iar o să te vaiți de stomac și, pe deasupra...

— Da, știu. Porția mea pe o lună e un sfert din doza normală. Beau mai mult, de asta și plătesc amenda clinicii pentru protecție personală, nu?

— Craind!... Și apoi, de unde să iau tripmahart? Nu mai avem.

— Tripmahartul, Vivia.

— Deconectează totuși automatele. Dacă le verifică memoria...

— Ce-o să se întîmple? Sînt obligate să satisfacă o comandă, apoi pot să tot raporteze că mi s-a terminat rația și că...

— Mai bine taci!

Vivia îl fulgeră cu privirea și, pășind spre fereastră, se apropie de nișa în care se afla claviatura pentru comanda automatelor. Apăsă pe clape. Craind rîse scurt:

— Nu credeam că o să le deconectezi. Ascunzi ceva?

— Am pus deoparte două recipiente... Sînt dozele mele și, dacă vreau, pot foarte bine...

— A-ha! Încălcăm legea...

— Aha, aha. Știi bine cum stăm cu creditele, dar tu vrei neapărat să plătești amenzi, nu?

— Iartă-mă dragă!

— Termină cu maimuțărelile. Simți nevoia să bei întruna?

— Alcoolul, licoare fascinantă!

— N-ai fi în stare să suporți tratamentul clinicii. Nu-ți ajunge vinul de la prînz?

— Oh!

— Sigur, teribilul Craind știe să fie ironic, îndură orice pentru o picătură de tripmahart...

Ar fi vrut să-l înduplece să renunțe la băutără, dar fluturîndu-și pletele violete se răsuci pe călcîie și, trîntind ușa în urma ei, plecă furioasă.

Radiografie a suferinței de a hotărî *care* lume merită sacrificiul unei vieți, Craind încercă în van să se agațe de ceva ce l-ar fi putut proiecta în afara spațiului gol, a timpului mort din jurul lui.

Ținînd într-o mînă lanțul de sfere irizate, Vivia reintră în cameră. Trînti recipientul în brațele lui Craind:

— Dacă poți, bea-l pe tot acum, da?... Mă duc să pregătesc prînzul.

Fără să-i răspundă, Craind desfundă prima sferă și, cu gesturi largi, turnă licoarea în paharul înalt. Alcoolul i se strecură în trup dilatîndu-i ființa, amăgindu-l.

Fu din nou atras de șuvoiul de raze — lungi coloane transparente care, pe măsură ce se apropiau de moblaninul carmin întins pe jos, își măreau nefiresc volumul. Încercă să-și amintească denumirea fenomenului legat de creșterea șuvoiului luminos, dar îi păru rău imediat înțelegînd că se străduia să profaneze farmecul clipei. Urmă descoperirea vrăjii: cărțile, paharul, sferele, țigările și clepsidra, razele, florile, nemișcate toate, dar vii, nebănuit de vii. Încremeni abia cutezînd să respire și, cu ochii dilatați, observă baletul mut al nemișcării.

— Craind, la masă!

Tresări. Nu se obisnuise încă să fie chemat în felul ăsta, după preludiile cvasihipnotice prin care *dincolo* era poftit în sala agapelor.

Își urni trupul spre sufragerie. Cunoștea pe dinafară discuțiile inutile din timpul prînzului, dar

„... poate că azi le voi evita". În semiobscuritatea încăperii, chipul Viviei părea serafic. O privi atent. „Bănuie oare că iubește o altă ființă, mai bine spus, un alt suflet? I-ar plăcea lumea din care vin?... Nu, ar fi traumatizată de ce-ar vedea acolo..."

— Te-am rugat să nu mai țipi în halul ăsta, cînd mă chemi.

— Dar n-am țipat de loc. Craind, ce-ai cu mine?

— Ai pregătit totul singură?

Pline cu feluri de mîncare necunoscute ornate exotic, platourile de argint acopereau masa. Două lebede de porțelan alb purtau între aripi stacojii boboci de trandafir. Sticle negre cu gît lung și lumînări galbene cu flăcări pîlpîitoare străjuiau șirul platourilor.

Privirea lui Craind se opri asupra sticlelor:

— „Cînd voi muri cu vin curat spălați-mi trupul! Din vrejurile viței un sicriu — faceți-mi!" Khayyam, binecuvîntat fie-i numele!

— Artă culinară veche. N-am folosit gastrorobotul.

— Viva, Vivia!

Femeia zîmbi stînjenită, dar buzele-i albiră brusc, arcuindu-se spre colțurile bărbiei ascuțite. Ochii ei își pierdură transparența:

— Craind, de ce-ai pălit?

— Eu?! Ți s-a părut, din cauza lumînărilor. Mă simt excelent...

„... mint. Nu au dreptul s-o amăgească, s-o chinuie cu o fantomă, chiar dacă eu sînt obligat să trec peste primul lor prag."

Vivia îl urmărea cu priviri furișe: „Îl roade ceva și nu știu ce... Altă femeie?"

— Craind, poate că nu mai sînt cea pe care tu... Dar fetița? Spune-mi...

— Lasă tîmpeniile!

— Azi tripmahartul, ieri ai certat copila pe nedrept, mîine...

— Vivia, e-atît de reușit prînzul ăsta încît e păcat să-i strici farmecul. Te rog...

— Da! Tu ai dreptate întotdeauna. Hai să mîncăm. Poftă bună!

— Mulțumesc, la fel.

Craind coborî privirea: „Copilul nostru — unul dintre strămoșii mei. O fetiță nevinovată, un pas spre perfecțiunea stearpă a lumii din care vin!" Dînd capul pe spate, izbucni în rîs. Vivia începu să plîngă. Craind o luă în brațe și îi vorbi cu glas moale, tandru, apoi o sărută. Femeia se liniști.

— Craind, sînt aproape două luni de cînd n-ai mai citit nimic.

— Voi citi.

Gustă din ovoidul alb și poros care plutea în lichidul gălbui din farfurie:

— Mmm! Ce-i asta?

— Găluște. Supă cu găluște. Îți place?

— Parcă n-ai ști cît sînt de pofticios.

— Dacă vrei, îți mai dau.

„Aici, hrană, sex-animalitate aproape pură. *Dincolo:* rezerve energetice, asexualitate și rațiune..."

Vivia schiță un zîmbet:

— Ce te frămîntă?

— Nimic. Sînt doar puțin obosit.

— Bei prea mult.

— Vivia, nu începe iar.

— Craind, hai să mergem undeva după-amiază. La un holofilm, ce zici?

— E vreunul care merită să fie văzut?

— Nu știu, dar putem încerca.

— N-are rost. Mi-e silă de surogatele lor.

— Cine știe, poate că a scăpat vreunul necenzurat...

— Vivia, automatele!

— Le-am lăsat decuplate.

— Spiritul de turmă implică o lașitate pe placul tuturor oilor și fiecare societate a mai adăugat cîte ceva la răul ăsta, complicîndu-l, rafinîndu-l.

„... astfel s-a ajuns la legea pragurilor, la *demnitari*, descendenții celor care conduc aici, și la raportul meu... Pînă mîine trebuie să fie gata..."

— Vivia, nu te supăra. După-amiază mă duc la Roud.

Femeia se încruntă ușor, dar se stăpîni și zise blînd:

— Bine, dar, te rog, nu veni tîrziu. Hai, termină supa. Cred că e aproape sleită.

*

* *

Cei cinci purtători de voce trîmbițară:

— Recunoașteți și fiți demni!

Tăcere. Apoi, mai întîi ascuțite, atingînd curînd intensitatea unui fluierat pătrunzător, sunetele invadară templul. Brusc, din nou tăcerea — pauză nefirească din care, asurzitoare, se rostogoli o cascadă de tunete. Și iar liniștea așteptării pînă cînd, în sfîrșit, psalmodiind cu limbi bifurcate cîntul supremei izbînzi, șerpi de foc se încolăciră în aer.

Mumii ridicate în picioare, *demnitarii* ascultau.

Sîsîind din ce în ce mai tare, cobrele incandescente încheiară pe neașteptate imnul.

Demnitarii ocupară fotoliile transparente și imagini tridimensionale începură să-și desfășoare parada deasupra amfiteatrului. Ochii bătrînilor asexuați le urmăreau cu pupilele dilatate. Cei cinci *creieri-conducători* împrăștiau în jur o lumină alb-gălbuie, orbitoare.

Învăluiți în perdele de gaze arzătoare, doi sori portocalii se roteau în centrul plasei țesute de orbitele nevăzute ale planetelor. Apoi, o centură neagră cuprinse în diagonală imaginea Sistemului. Parcă scris cu sînge, pe banda întunecată apăru:

$$1° = \text{NEANT ABSOLUT} \quad (\text{OM}_{\text{mediu social}} + \text{MEDIU}_{\text{natural}})$$

ecuația unică a Sistemului.

Planetele și sorii dispărură, iar în locul lor, într-o ordine perfectă, se așternură cifrele și cortegiul lor de semne matematice. Se demonstra adevărul, considerat implacabil, al ecuației care, fără părtinire, în-

cerca să țină seama de tot ce însemna nașterea și moartea materiei.

Odată încheiată strălucita demonstrație, șuierînd ca niște comete, literele înlocuiră cifrele pentru a alcătui triumfal două cuvinte:

RAȚIUNEA PURĂ

Un suspin adînc țișni din pieptările scofîlcite ale *demnitarilor*.

Ca argumente concrete în sprijinul ecuației unice, deasupra amfiteatrului defilară cu repeziciune noi imagini: Chipul lumii Sistemului alcătuită din oameni etichetați perfecți, verigi vii ale societății celor opt praguri supreme.

Aruncînd înspre imagini stropi fierbinți și grei, *lichidul vital* bolborosea înfundat în jurul *creierilor-conducători*. Pe neașteptate, imaginile dispărură și vreme de cîteva fracțiuni de secundă domni întunericul. Apoi, clar, precis și viu, apăru portretul lui Craind.

Cei cinci *creieri-conducători* se aliniară și rămaseră nemișcați. Lichidul vital își încetase bolboroseala. *Demnitarii* fură scuturați de un fior prelung, ca și cum, fisurați, pereții sferici ar fi lăsat să se strecoare înăuntru vidul înghețat în care plutea templul.

Purtătorii de voce rostiră:

— Perfecta noastră organizare economică și socială ne permite urmărirea și dirijarea soartei fiecărui individ aparținînd acestei lumi. Sînt miliarde, dar noi respectăm calea ecuației unice și a legii celor opt praguri supreme.

— Recunoaștem, se înălță corul *demnitarilor*.

— Voi, care ați împlinit vîrsta sacră a asexualității, sînteți chemați să judecați oportunitatea trecerii primului prag.

— Vom judeca!

— Se permite discuția directă cu creierul subiectului, încheiară purtătorii de voce.

Demnitarii închiseră ochii pentru a cugeta.

Cerul vineţiu părea o membrană acoperind un pîntec plat şi nesfîrşit. Se pregătea o ninsoare.

Craind se opri în staţia de aerobuze şi se aşeză la rînd. Vehiculul ateriză lin pe platforma amortizoare. Urcă şi abia găsi un loc liber în ultimul separeu. Oamenii îşi terminaseră programul de muncă şi se întorceau acasă.

Coborî înainte de staţia microcartierului în care trebuia să ajungă. Fulguia mărunt. Vîntul uscat îi şfichiui obrajii, înlăcrimîndu-i ochii. Purtat de un imbold chinuitor de a rătăci pe străzi, se plimbă timp îndelungat. Interzisă *dincolo*, asprimea vremii de aici îl bucura.

Într-un tîrziu, se opri în dreptul turnului care adăpostea microcartierul. Nu luă capsula pneumatică. Roud locuia pe prima platformă.

Alergînd, urcă pînă la al şaselea nivel şi ajunse curînd în faţa „spionului" încorporat în uşa apartamentului lui Roud. Gîfîia. Bîzîitul senzorilor robotului îi provocă încordarea dureroasă a muşchilor abdominali. În sfîrşit, controlul încetă şi uşa se deschise larg.

Subţire, cu spatele uşor încovoiat, Roud îl întîmpină zîmbind:

— Salut!

— Salut. Dă-mi ceva să-mi şterg cizmele. Afară ninge. De ce nu-ţi pui şi tu un curăţător la intrare? Ţii nenorocitul ăsta de robot care...

— Sînt precaut, susură ironic celălalt şi dispăru.

Reveni aducînd o bluză ruptă pe care-o aruncă în prag. Craind îşi frecă tălpile lăsînd zăpada albă pe materialul violet, apoi intră în cameră.

— Ce mai faci?

— Parcă nu ştii. Călătoresc de la o staţie interplanetară la alta, citesc...

— Ţi-au schimbat nava?

— Nu. Zbor tot cu rabla aia.

— Ai mai găsit vreo piesă interesantă pentru colecția ta de cărți vechi?

— De ce mă întrebi? Stai jos.

— Se pare că există în oraș un atelier care se ocupă cu recondiționarea cărților vechi. Am auzit doar, nu știu precis.

— Fă-mi rost de adresă.

— Ți-am spus că am auzit doar, dar o să mă interesez.

— Bine.

Roud se apropie de claviatura barului:

— Liana, bei și tu?

— Puțin, se auzi un glas subțire venit din camera alăturată.

— Salut, Liana.

— Ce mai faci, Craind? Vrei o cafea?

— Nu, mulțumesc Liana.

Roud anunță automatele că va începe doza afectată pe ianuarie, apoi, luînd unul dintre paharele albe puse pe cubul verde dintre fotolii, i-l dădu lui Craind, care îi mulțumi zîmbind.

— Gustă. Mi-am propus să fac o pauză, hai să-i spun de dezalcoolizare. În siren procentul de alcool e redus la jumătate față de tripmahart.

— Eu n-am să încerc așa ceva. Decuplează automatele, te rog. Cel puțin cît stau eu aici.

Roud decuplă automatele, apoi dictă un algoritm combinei muzicale. Pulsînd nebunește, rotite în trîmbe ametitoare, sunetele saturară imediat spațiul sferic al camerei. Craind avu senzația că e smuls din fotoliu și purtat prin aer ca o piele uscată și neînchipuit de ușoară.

„De ce trebuie să mă aflu aici? Lumea de umbre e mult mai reală... Eu sînt fantoma sau ei...?"

Acum, ritmuri abia sugerate susțineau cu tandrețe feminină improvizația sofisticată a saxtralului. Înfundat în fotoliu, Roud asculta concentrat. Liana intră în cameră, își luă paharul, apoi dispăru ca o nălucă. „Un alt simulacru inconștient de falsitatea existenței sale", gîndi Craind și încăperea i se păru un cavou.

Accente străvechi de blues strecurară insinuări lascive. Craind își goli paharul. Închise ochii.

Trompeta țipă sincopat.

Legănîndu-se încet, Craind lunecă în genunchi pe moblaninul pufos. „Mîine trebuie să le predau raportul complet prin care voi recunoaște eterna perfecțiune a societății celor opt praguri..."

Se opri din balans. Deschise ochii:

— Roud, dă-mi *textul.*

Acesta se ridică încet și scotoci un timp într-un sertar al bibliotecii de lîngă el, apoi îi întinse o foaie scrisă mărunt. Craind apucă hîrtia, privi atent fața aspră a lui Roud, apoi începu să citească:

Primul prag obligă întîiul pas spre marea cunoaștere. El e conștiința trezită, smulsă din hățișul confuziei. Se naște astfel germenul rațiunii pure și se aude primul cuvînt al minții, neclintită de aici înainte în recunoaștere și meditație. Orice bărbat sau femeie, unitate vie a acestei lumi și sublimă treaptă finală a evoluției biologice, trebuie să treacă acest prag. Vîrsta optimă e cea de treizeci de ani, la apogeul ei începînd maturizarea subiectului.

Craind se opri, citi apoi încă o dată „subiectului" și continuă lectura:

Acesta, bărbat sau femeie, va fi trimis într-un trecut impur, simulat perfect, care devine unica lui realitate fizică și spirituală. Acolo există strămoșul său, simetric ca trup, fizionomie și temperament, găsirea lui făcîndu-se pe baza legii periodicității produselor vii, identice pe linie genetică directă. În acest simulacru al trecutului real, pe lîngă conștiința și gîndirea specifică societății noastre superioare, subiectului i se va anexa și haosul spiritual al strămoșului său, pe care-l va înlocui.

„De ce continui oare să mai citesc? Știu ce urmează... Mi-e teamă?" Și totuși privirea îi lunecă din nou pe foaie:

Apare, deci, necesitatea unei analize sintetice, dar și analitice, a trecutului imperfect. Subiectul va putea recunoaște astfel prin proprie experiență că singura

lume lipsită de greşeli e societatea celor opt praguri, guvernată de ecuaţia unică.

Subiectul se va simţi atunci iluminat.

Craind aruncă hîrtia. Roud o culese de jos şi o puse din nou în sertar. Apoi dictă combinei un alt algoritm. Acordurile pianului veniră în întîmpinarea zbuciumului lui Craind.

— Roud...

— Să schimb algoritmul?

— Nu.

Căută privirea lui Roud, dar acesta întorsese capul înspre combină.

— Cine cîntă? continuă să vorbească apăsat de teama că tăcerea îl va obliga să se gîndească la rîndurile citite mai înainte. Mi-e cunoscută muzica, dar nu reuşesc să-mi aduc aminte acum...

— Seran J. Farou.

— Da...

Roud îi aruncă o privire scurtă, bănuitoare. Craind plecă ochii. Interogaţia mută a prietenului său îl enerva. „Ce mă poate determina totuşi să rămîn într-o lume imperfectă, cu toate că deschid din ea şi, în mod normal, ar trebui s-o dispreţuiesc?... Normal?" Simţi apropierea îndoielii şi întrezări mocirla spaimei de a hotărî care lume e mai bună.

— Roud, libertatea prezentului e complexă şi *pare* doar limitată. Farmecul trecutului nu constă neaparat în *iluzia* unei libertăţi pierdute. Dar e o iluzie.

„Eu cunosc un viitor lipsit pînă şi de germenul oricărei libertăţi... Un prezent, de fapt."

— Roud, ai avut curajul să rămîi. Dă-mi un sfat.

— De atîtea ori ţi-am spus că nu e vorba de nici un curaj şi încă n-am rămas definitiv aici.

— Dar primul prag e singurul care-ţi oferă posibilitatea să evadezi într-o altă lume...

— Mi-e silă şi de lumea asta. E doar un preambul. Uneori sînt tentat să mă întorc în *viitorul* nostru. Dacă nu m-aş teme de represalii...

— Au trecut aproape zece ani de cînd te afli aici.

— Asta nu înseamnă nimic. Trecerea primului prag poate dura cît o viaţă de om la scara timpului de aici,

cu condiția să nu conteşti — poți, dar într-un mod confuz — valabilitatea lumii din care venim.

— Nu știu, poate că ești încă influențat de cărțile, de literatura care se raportează la un trecut „imperfect", dar ea face parte dintr-un prezent care îi permite apariția tocmai pentru că neagă acest trecut, iar el la rîndul lui a fost un prezent... Un fel de negare a negației.

— Nu, nu m-am gîndit la așa ceva. *Anomalia* perfectă există acolo, în lumea din care venim, dar pentru unii — majoritatea — ea a devenit unicul mod de viață și, chiar dacă ajung să realizeze asta, puși în situația de a alege, ezită. E cazul meu. Poate că tu ai mai mult noroc.

— Nu sînt atît de contaminat?

— Exact.

— Roud, mi-e teamă.

— Curajul apare numai luptînd împotriva *lor*.

— Roud...

— Știu. Mîine trebuie să predai raportul. Amînă-i, dacă ți-e frică. Eu fac asta de aproape zece ani. Dar acum, gata. Te rog. Sînt sătul de propriile-mi gînduri.

Își aprinse o țigară. Mîngîind teancurile de cărți împrăștiate pe mobilanin, fumul albăstrui cuceri treptat spațiul dintre fotolii. Craind se ridică greoi:

— Plec, Roud. Te mai caut eu.

— Bine.

Îl conduse pînă la capsula pneumatică.

Ieșind din microcartier, Craind păși pe aleea suspendată care-l duse în parcul din apropierea turnului. Se înnoptase. Ningea cu fulgi mari și leneși. Craind lăsa în zăpada sclipitoare urme adînci. Părăsind aleea, pătrunsese în zona interzisă plimbărilor. Știa că robospionii îl vor fotografia și că va găsi acasă un avertisment drastic sau o amendă, dar nu vroia să se lase transportat de bandă. „... Nu sînt un balot!" Se gîndi că iarba și florile muriseră. Reflecția i se păru stupidă. Fulgii dansau anost. Ajunsese pe marginea unei gropi imense, luminată de reflectoare. Privi amestecul de noroi și zăpadă. Încercă să-și închipuie viitorul furnicar gigant, dar nu reuși să vadă decît lutul plin de

pete și căciuli sclipitor de albe. Atunci părăsi zona interzisă și se urcă din nou pe bandă.

Ajunse în apropierea stației. O pală de vînt îl izbi cu furie. Trecînd pe lîngă el, oamenii înfruntau fulgii ,sau, mai degrabă, ninsoarea încerca să țină piept șuvoiului lor continuu. Își imaginâ toți acei bărbați, copii și femei încremeniți în paralelipipede de gheață, avînd întipărită pe chipuri o expresie de nesfîrșită uimire : „... oan nii prezentului meu !"

Aerobuzul aterizâ lin. Cu un pocnet sec, ușile culisară în lături. Urcă. Erau destule locuri libere, dar nu se așeză. „Știu precis că voi rămîne aici, dar încă nu-mi pot da seama de ce."

*

* *

Unul dintre *demnitari* se ridică din fotoliu și își întinse brațul drept către portretul tridimensional al lui Craind, adresîndu-i-se direct :

— Respectînd și căutînd să înțelegi ecuația unică, te respecți și te cunoști pe tine însuți. Odată cu trecerea primului prag vezi sclipind îndepărtat propria ta perfecțiune viitoare.

În semn de înțelegere a adevărului celor spuse de colegul lor, ceilalți *demnitari* își împreunară palmele în dreptul frunții.

— Datoria sacră de cetățean al societății perfecte te obligă să recunoști indiscutabila superioritate a lumii noastre. Expune-ne rațional concluziile tale și reperele de comparație.

Cei nouăzeci și nouă de aspiranți milenari la cele două stări divine aprobară din nou.

Înclinîndu-se, bătrînul își reluă locul în fotoliu. Ceilalți *demnitari* se ridicară în picioare, mulțumindu-i printr-o plecăciune adîncă.

După cîteva minute de tăcere, unul dintre purtătorii de voce vesti :

— Creierul-Craind !

Intră. Auzi rîsul cristalin al copilei, urmat de glasul dojenitor al Viviei. O undă de veselie îi lumină ochii. Ar fi vrut să aibă la el un cadou neobișnuit pe care să-l dăruiască fetiței, „... un gest comun, dacă ea n-ar fi una dintre strămoașele mele, al cărei tată sînt... Sinistru... *Acolo* nici măcar nu mi s-au explicat clar lucrurile astea. Înțelepciunea *lor* mi-e acum străină, îndepărtată și îndoielnică". Din nou se apropia de el aisbergul spaimei de a alege.

Pași cu teamă în camera copilei. Fetița îl întîmpină ținînd în mîini o maimuțică croită oribil. Îi fu ciudă pe păpușa cusută de el însuși. Zîmbi șiret :

— Dacă lași păpușa, îți spun o poveste cu balauri și rachete. Ce zici ?

Copila aruncă repede păpușa și-l trase de mînă spre fotoliu :

— Pe-aia cu maimuța albă și tigrul ?

— Da.

Luă fetița în brațe și trupul ei mic, cald și plăpînd, îi îngheță cuvintele pe buze. „Un simulacru, și simt totuși carne, sînge, oase... Nu pot să mă întorc *acolo*, dar să rămîn aici... ?"

— Craind, vino puțin, răsună vocea Viviei.

Fetița se bosumflă imediat. Craind o sărută pe obraji, apoi ieși din cameră. În hol observă că Vivia încerca să-i facă niște semne discrete. Îi văzu pe cei doi și simți cum îl încolțește frica : „Au venit după mine..." Vivia vru să spună ceva, dar unul dintre bărbații îmbrăcați în combinezoane îmblănite i-o luă înainte :

— Sîntem agenți ai Comisiei Planetare pentru Controlul Organizării Eficiente a Timpului Liber Individual, rosti el pe nerăsuflate și îi vîrî sub nas o insignă strălucitoare.

— Trebuie să răspundeți la cîteva întrebări, continuă celălalt agent punînd în funcțiune înregistrato-

rul din centura combinezonului. Putem începe. Cînd am sosit noi cu ce vă ocupați?

— Mă pregăteam să-i spun fetiței o poveste.

— Activitate care se desfășoară zilnic în cadrul grădiniței, observă prompt primul agent.

— Categoria întîia de timp pierdut inutil, clasifică al doilea. Punctaj negativ. Cumulînd de trei ori punctajul ăsta, veți urma un curs de organizare eficientă a timpului...

Nu-l mai auzi: „Imposibil... Așa ceva există și *dincolo*, lumea asta nu e într-adevăr decît un prolog...?"

Brusc, se pomeni îmbrîncindu-i pe cei doi agenți și dîndu-i afară din hol. Unul din ei încercă să blocheze ușa cu trupul. Țintind înregistratorul din centura lui, Craind îl izbi cu piciorul în stomac. Omul se prăbuși icnind.

— Vei fi amendat! urlă de dincolo de ușă celălalt agent.

Craind încuie ușa. Lipită de perete, Vivia îl privea cu ochi holbați. Tremurînd de furie, bărbatul se opri în fața ei:

— Ce te uiți așa?

Vivia izbucni în plîns:

— Craind, ce-i cu tine? Te plimbi prin zone interzise: am primit amenda. Acum dai în agenți...

Craind o apucă de umeri și o trase spre el. Îi mîngîie părul lung, moale și o sărută pe frunte:

— Liniștește-te. M-am săturat de comisiile lor. Hai, vino-ți în fire. Dar chestia asta cu timpul liber, cînd naiba a mai apărut?

— Acum trei zile. Dacă se afla și de tripmahart?

— Nu exagera. Te rog, liniștește-te.

Se trînti într-un fotoliu. „E într-adevăr o lume epuizantă. Prea multă suferință. Liniștea perfecțiunii e infinit mai... da, mai cum? Mîine, raportul meu va trebui să demonstreze că am devenit conștient de superioritatea clară... în ce sens clară? *Acolo* nu sînt copiii care... Nu."

— Tati!

— Vin, vin.

„Singur în mijlocul unei lumi de simulacre care suferă și speră în viitorul din care am venit... *Speranța?!* Nu, singur... Roud și alții..." Se ridică din fotoliu. „Și dacă mă hotărăsc să rămîn aici, raţiunea pură a *creierelor* e capabilă să dicteze pedepse?"

Vivia se așezase în fotoliul alăturat și-l privea îngîndurată, tristă. Craind îi surprinse privirea. Șopti apăsat:

— Vivia, în seara asta vreau să te iubesc...

*

* *

Imaginea uriașă a Creierului-Craind coborî pînă la cîțiva metri deasupra bazinului pentagonal.

Toți cei o sută de *demnitari* încercaseră să realizeze un dialog direct cu miliardele de neuroni strînși în punga alb-gălbuie pliată parcă fără nici o logică, dar Creierul-Craind se obstina într-o tăcere desăvîrșită și, dacă n-ar fi existat pulsația abia perceptibilă a păienjenișului de vene și artere, *demnitarii* ar fi fost înclinați să creadă că au în fața ochilor doar imaginea tridimensională a unui organ mort.

Unindu-și glasurile, purtătorii de voce anunțară:

— *Creierii-conducători* propun metoda trei, cu indicele de opacitate al răspunsului de zero virgulă cinci.

Urmară cîteva secunde de tăcere. Apoi, *demnitarii* ridicară brațul stîng. Erau de acord, deși se ghidau numai după cifra indicelui de opacitate al răspunsului.

— Secretul stărilor inconștiente va fi păstrat în proporție de șaptezeci și cinci la sută. Enunțul metodei trei: inducerea somnului paradoxal cvasihipnotic urmat de folosirea sondei hipotalamice și extragerea datelor necesare gradului de rezoluție pozitivă a Creierului-Craind.

Creierii-conducători se răsfirară devenind vîrfurile unui pentagon. Apoi se scufundară cam la o palmă de suprafața *lichidului vital*, transparent acum. Pornind din *creieri*, cinci fascicule fosforescente străpunseseră marea imagine a Creierului-Craind.

Demnitarii așteptau.

După cîteva clipe de liniște înghețată, purtătorii de voce anunțară pe rînd:

— Sex.

— Ură.

— Dragoste.

— Violență.

— Îndoială.

O sută de *demnitari* tresăriră.

Fasciculele fosforescente fură înlocuite de raze subțiri, violete. Purtătorii de voce comunicară în aceeași ordine:

— Plăcerea suferinței inutile.

— Plăcerea nutriției impure.

— Plăcerea actelor carnale.

— Plăcerea meditației irațională.

— Dorința de a *spera*.

Demnitarii zvîcniră în picioare.

•

• •

Zîmbind mieros cu toată fața lui lătăreață și rumenă, Istraten intră în birou:

— Sănătate! Pot să te rog ceva?

— Spune.

— Poimîine expiră termenul pentru contractul cu sateliții Y-22 și...

— Să văd.

Istraten se grăbi să-i arate diagramele, conectă apoi calculatorul și începu să explice. Craind îl lăsă să vorbească. Istraten termină repede:

— Ai înțeles?

— E simplu. Mîine dimineață îți stau la dispoziție.

— Mulțumesc. Știi ceva, mai avem cîteva minute pînă la terminarea programului. Rămîn aici și plecăm împreună. Ce zici?

— De acord.

Istraten se instală comod în fotoliu și începu să povestească. Craind își aprinse o țigară. Glasul moale,

tărăgănat al lui Istraten se auzea tot mai slab. „Parcă vine de *acolo*... Nici un vertict din partea *demnitarilor*. Au trecut mai bine de cinci ore de cînd trebuia să le transmit raportul. E imposibil să nu-mi fi sondat inconștientul. Poate că *ei* vor ști cu adevărat ce m-a determinat să rămîn."

Deodată Istraten îi atrase atenția. Se înflăcărase și glasul său revenise la tăria normală. Ridică o mînă în aer, iar cu cealaltă lovi scurt, cu zgomot sec, marginea biroului :

— Dragă, Craind, închipuie-ți ! E imposibil să nu fi trăit vreodată un moment asemănător.

Mutra lui turtită căpătă o seriozitate sentențioasă :

— Ce film ! Scena cu despărțirea..., ți-aduci aminte, nu ? Atunci cînd...

— Da, da.

—... cînd el aleargă pe lîngă tren, ea îl privește tristă și-i spune că pleacă fiindcă toată povestea asta trebuie să aibă un sfîrșit. Îți mărturisesc că mi s-a pus un nod în gît și, de felul meu, sînt un tip flegmatic.

Oftă adînc.

„De la flegmă", încuviință Craind clătinînd din cap, „și zău, nu știu cum voi supraviețui printre indivizi de teapa ăstuia". Își mușcă buza de jos : „Urmînd cursul firesc al evoluției, trecutul «impur» în care mă aflu duce inevitabil spre lumea mea. Dar totul e aici simulat ! Există ceva ce mă oprește..."

— Istraten, am să mai rămîn totuși puțin.

Istraten părăsi indignat biroul. Fusese alungat. Craind aruncă în incinerator țigara pe care vroia să și-o reaprindă, apoi formă un număr pe claviatura videofonului. Pe ecran apăru figura inexpresivă a directorului uzinei :

— Bună ziua. Ce doriți ?

— Sînt funcționarul 3014-AZ. Vă voi trimite raportul ce conține motivele demisiei mele. Bună ziua.

Deconectă aparatul și părăsi biroul.

Străbătu uzina cu pași mărunți și lenți, de parcă ar fi fost în vizită și, înainte de plecare, ar fi vrut să-și

întipărească bine în memorie imaginea țesăturii de turnuri și conducte cenușii.

Nu mai așteaptă în stație. Opri un taxi și în cîteva minute ajunse acasă.

Vivia îi deschise încruntată:

— Ai cam întîrziat.

— O, frumoasa mea, dă-mi voie!

Se înclină ceremonios și-i sărută mîna. Pe fața femeii miji un zîmbet:

— S-a răcit mîncarea de cînd te tot aștept.

— Artă culinară veche?

— Cum de-ai ghicit?

— Ei, simplă deducție. Fug în baie și vin imediat. Sirena stomacului meu a și început să urle.

Mîncară cu poftă. Vivia îi povesti cîteva pozne de-ale fetiței.

Craind turnă vin în pahare, își trase cafeaua mai aproape și, aprinzîndu-și o țigară, strigă vesel:

— Masă regească! Mulțumesc. Acum vestea cea mare: Mi-am dat demisia!

Vivia scăpă paharul din mînă. Automatele psihoambientale reacționară prompt și o jerbă de lumini calmante se rostogoli pe pereții sufrageriei. Sunetele unei melodii tonice unduiră în aer. Craind sări de pe sofa și opri aparatele.

— Nu se va întîmpla nimic, Vivia. Ne vom descurca.

— Ești nebun! țipă femeia. Cum naiba o să ne descurcăm?! Craind, te implor, anulează demisia cît mai ai timp.

— Nici gînd. Am să vegetez o perioadă și, pe urmă, cine știe, poate că o să caut de lucru altundeva. M-am săturat de uzină.

— Poate?!!

— Ei, n-o lua și tu chiar așa. O să caut, bineînțeles.

— N-ai vrea să mă interesez eu?

— Vivia!

— Gata, gata. Urmează cel puțin un tratament de refacere psihică.

— Hai, du-te și adu-ți alt pahar. Am venit acasă atît de fericit...

Cu paşi nesiguri, Vivia plecă după pahar.

„Nu-şi vor permite să distrugă trecutul ăsta simulat. Trecerea primului prag fiind vitală pentru societatea *lor*, au nevoie de imperfecţiunea lumii de aici ca termen *permanent* de raportare. Orice întrerupere le poate fi fatală... Ar dura ani şi ani pînă ar reconstitui integral universul simulat şi apoi sîntem prea mulţi cei rămaşi în el... Cursul real al evoluţiei nu poate fi modificat, dar pînă şi într-o lume de simulacre e posibilă răzvrătirea. Pot spera oare într-o modificare a *acestei* spirale?" Sorbi din pahar. „Oricum, aici am dreptul să încerc. Dar, dacă reuşesc, cum voi reacţiona?... Distrugînd întreaga succesiune de trecuturi în care poţi fi trimis, de vreme ce, cu siguranţă, nu sînt singurul care îi înfruntă? Prea riscant. Poate că vor scurta timpul şederii în lumile impure sau vor crea cópii ale simulacrelor, falsuri ale falsurilor, educate astfel încît să-şi dovedească inferioritatea..."

Vivia reintră cu un pahar în mînă. Avea ochii înlăcrimaţi.

— Hei, ce-i cu tine?

— Craind, eu anunţ clinica districtuală.

— Vivia, n-am nimc. O să-ţi explic.

„Va suporta oare ideea că nu-i decît un simulacru? Cum vor reacţiona, de fapt, toţi ceilalţi? Va trebui să le spun. E unica *noastră* şansă, altfel cei de *dincolo* vor interveni în structura psihică a fiecărui simulacru, fiindcă asta ar putea fi una dintre soluţii..."

Sări brusc de pe scaun şi începu să danseze ridicîndu-şi picioarele spre tavan. Vivia se prăbuşi pe un scaun. Craind se opri din ţopăială şi se reaşeză domol. Un glas în el avertiza: *„Nu spera!* Cheia celor opt praguri, a ecuaţiei unice..."

Privi în jur. Încet, foarte încet, un perete luă locul celuilalt, colţurile camerei se rotunjiră, masa începu să-şi piardă contururile, încăperea pulsa amestecîndu-şi formele într-un vîrtej ameţitor care-i ridică stomacul în gît. Îşi acoperi ochii cu mîinile.

Observînd paloarea de mort care înflorise în obrajii lui Craind, Vivia se apropie îngrijorată. El îşi luă palmele de pe ochi. Apoi se sculă încet de pe scaun. Făcu

cîțiva pași prin cameră și, ajuns în fața femeii speriate, șopti stins:

— Poate că, într-adevăr, sînt bolnav.

— Craind, așează-te... Înțelege, pînă acum ai fost normal. Și dintr-o dată...

Craind simți dorința de a plînge în hohote, dar aproape simultan gustă plăcerea dureroasă a stăpînirii de sine.

— Vivia...

— Poftim.

— Dincolo nu vei întîlni decît bătrîni într-o stare de groaznică decrepitudine, dar asta nu le-o citești decît în privire, în zîmbet... Ți se face silă, te cuprinde spaima. Cînd treci pe lîngă ei te simți împovărat de gîndurile unor morți de sute de ani. Încerci să te închipui privind zîmbind la fel ca ei. Nu reușești. Te apucă însă frica îngrozitoare că, inevitabil, asta e calea. *Dincolo* ești demn de tot respectul dacă demonstrezi că simți așa. Îți poți imagina cum ai arăta revelată și, bineînțeles, bucurîndu-te de respectul *lor?*

— Nu știu... Nu prea înțeleg ce vrei să spui. Unde-ai citit treaba asta? Care *dincolo?*

— Cînd vine fetița de la grădiniță?

— Peste o oră. Craind, pot să anunț clinica?

— Nu.

— Anulezi demisia, deci?

— Vivia, nu a-nu-lez demisia.

— De ce?

•

• •

Cei cinci *creieri-conducători* apărură din nou la suprafața *lichidului vital*, sugerînd acum un vîrf de lance. Imaginea creierului mut dispăruse. Portretul lui Craind se înălța deasupra amfiteatrului.

Purtătorii de voce se ridicară în picioare:

— Formulați verdictul.

Demnitarii își înălțară brațele și vocile lor hîrșîite răsunară în templu:

— Exilat pe viață în lumea unui trecut imperfect!

Cinci salturi scurte, apoi cinci plescăituri seci vestiră înapoierea *creierelor* în materia supremă: verdictul fusese aprobat.

Demnitarii se reașezară în fotolii așteptînd nemișcați și meditînd asupra răbdării universale, ca tonus al creației în lumea perfectă pe care o conduceau.

Receptînd emisia unuia dintre *creieri*, un purtător de voce tresări ușor, astfel, marcînd pornirea unei noi judecăți:

— Începem!

Sunetul metalic al vocii se izbi de pereții sferici ai templului: „... cepemmm!... peemm!... emm!"

„Bărbatul aleargă cu salturi mari, abia atingînd solul cărămiziu care, la fiecare contact al gambelor lui lipsite de labe, se crapă și aruncă afară cîte un trup alb, orbitor de alb, tatuat cu tăieturi adînci. Din piepturile despicate țîșnesc cuvinte ce-și încolăcesc literele devenind păsări greoaie. Aripile lor chitinoase îmi zgîrîie tîmplele. Mă apăr cu brațele. Întorc speriat capul. Observ că bărbatul fuge acum cu spatele înainte. Holbează ochii la mine și-i aud lătratul lugubru. Semănînd între ele, chipurile noastre, al meu, al bărbatului și ale cadavrelor, unite într-un singur portret deformat, translucid, apar pe oglinda cerului. Florile ivite din luminile ochilor noștri își scuturâ petalele vîrstate cu negru. Plutirea fulgilor vărgați e însoțită mai întîi de un urlet, apoi de șoapta unui flaut; sunetele se repetă mereu în aceeași ordine pînă cînd, brusc, tăcerea acoperă pustiul pe întinderea căruia se zăresc cactușii-oameni ivindu-se din solul albastru. Petalele se înfig în țepii crescuți din craniile lor chihlimbarii."

Coleman urmărește încordat înlănțuirea imaginilor de pe ecranul calculatorului. Mîinile îi tremură ușor. Se întoarce spre Dranoel și îi privește chipul crispat.

— Oprește hipnoza și sudează-i nervul optic!

— Nu e prea scurt coșmarul?

— Turgh!

— Bine...

Imobilizat în fotoliu, Dranoel își mișcă încet doar buzele. Murmură ceva nedeslușit. Are fruntea și tîm-

plele acoperite de broboane. Prelungire a brațului robotului-chirurg strecurată printre șuvițele aurii de păr moale, o plasă de fire luminoase îi înfășoară capul.

Pornind dintr-un alt braț metalic, un tub de cristal, străbătut de o microrază laser, îi sărută pleoapa ochiului drept sub sprînceana neagră, frumos boltită. Microraza se retrage fulgerător din tăietura ce desparte neuronii nervului optic care se reîntregește imediat.

Coleman își plimbă privirea înnourată pe chipul tînărului chinuit de năvala imaginilor pe care nu și le-a închipuit vreodată. Turgh e încruntat. Coleman îl obligă să nu-și îndeplinească datoria, îl împiedică să păşească nestingherit pe drumul, și așa destul de anevoios, al cercetării care l-ar putea duce la titlul de profesor, însă: „Coleman, idiotul ăsta bătrîn, l-a crescut pe Dranoel..." Apasă pe butoanele pupitrului de lîngă fotoliu. Dranoel se destinde. Coleman răsuflă ușurat, întoarce capul spre Turgh și rostește bolovănos:

— Anunță-l pe sfetnic că peste o jumătate de oră Dranoel e al lui.

* * *

Încerc să-mi restabilesc echilibrul. Mă chinuie un sentiment nedesluşit. Să fie oare *teama?* N-am cunoscut-o niciodată, deși îi știu prea bine definiția: o văd în cei pe care îi stăpînesc cu puterea mea.

Nu e pentru prima oară cînd sentimentul ăsta insuportabil mă încolțește. *Mesajele* urcă de undeva din adîncuri — distanța de la care vin pare enormă — și le receptez deslușindu-le treptat sensul, descoperindu-mi astfel ezitările, substanța posibilelor greșeli viitoare, aflînd simultan aproape toate soluțiile optime de acțiune. Uneori încerc să-mi imaginez *me-*

saje, dar ele nu pot fi văzute sau asemănate cu nimic cunoscut de mine: sînt cuvinte nenăscute încă... Cuvîntul are nelimitată putere de ordonare a haosului însă total neputincios.

Oricum, jocul poruncilor pornite din acel eu-însumi dureros de necunoscut mă cuprinde şi pătrunde ca un foc izbăvitor din care renasc — sferă ce poate sfida gravitaţia sau orice altă forţă care ar încerca să-mi tulbure zborul atît de uşor şi graţios.

Întrezăresc totuşi umbra ştearsă a sentimentului care mă sufoca. Sînt neliniştit. Nu primesc nici un *mesaj*. Mă simt străin de mine-însumi. Ieri l-am întrebat pe Sivat ce crede despre stările astea care, în ultima vreme, au devenit destul de frecvente. M-a privit atent şi mi-a spus răspicat că sînt consecinţele inevitabile ale atitudinilor mele necuviincioase faţă de unele dintre rugăminţile părintelui meu. E adevărat, în ultimul timp am început să pun întrebări, dar ele mi-au fost dictate de aceste *mesaje* şi n-am dreptul să le nesocotesc. A mă împotrivi lor înseamnă să mă supun greşelii, poate. Dar au trecut aproape două luni de cînd a apărut ciudatul sentiment şi prezenţa lui m-a dezechilibrat, m-a obligat să mă ridic împotriva *mesajelor*... Nu înţeleg cum reuşeşte părintele meu să mi-l provoace?... Cînd l-am rugat să-mi explice rugămintea pe care trebuie să i-o îndeplinesc azi, şi-a înălţat sprîncenele groase adunîndu-le apoi la rădăcina nasului. Nu prea i-am înţeles supărarea.

— *Mesajele* îmi cer asta, i-am spus. Ele nu greşesc niciodată.

Am plecat fără să primesc vreun răspuns şi atunci m-am hotărît să nu-i îndeplinesc rugămintea decît dacă voi căpăta răspunsuri la întrebările mele.

Azi dimineaţă, după împlinirea canonului zilnic — ruga înălţată forţelor Universului pentru sănătatea părintelui meu şi respectarea legii fundamentale a societăţii noastre: *existenţa conducătorului absolut a fost, este şi va fi condiţia de supravieţuire a speciei umane* — l-am sunat pe Coleman şi i-am comunicat că, dacă nu mi se dau explicaţiile cerute, nu voi îndeplini dorinţa părintelui meu. Întrebările? De ce, pen-

tru cine trebuie să fac una ca asta? Care e vina reală a acelor oameni?...

Bătrînul profesor m-a invitat să luăm dejunul împreună. În timp ce mîncam, m-a privit îngrijorat și mi-a recomandat o scurtă ședință de relaxare:

— Ochiul tău e prea obosit, și-a motivat el sfatul.

M-am mirat, fiindcă de obicei, cînd e obosit, ochiul îmi pare cuprins de flăcări și, într-adevăr, *mesajele* s-au ridicat imediat împotriva recomandării lui Coleman:

— Ți se pare. Știi doar că sînt cel mai în măsură să apreciez starea propriului meu ochi. Vreau niște răspunsuri!

Coleman a tăcut și după cîteva secunde a apărut Sivat, însoțit de Turgh și de doi ciborgi. M-am ridicat de la masă și, reamintindu-le celor din încăpere de hotărîrea mea, am dat să ies. Cei doi ciborgi m-au apucat de brațe. Pentru o clipă am fost tentat să mă eliberez folosindu-mi puterea de dominare, dar nu pot supune două creiere deodată. Sivat a ordonat gărzilor să mă ducă în camera de odihnă. Coleman s-a încruntat, iar Turgh a început să mă roage să renunț la orice împotrivire fiindcă nimeni nu-mi vrea răul și, într-adevăr, ochiul meu arată groaznic.

În camera de odihnă, supravegheat de Turgh și ciborgi, m-am întins pe patul de relaxare. Miresmele lui m-au învăluit. Am simțit ușoare furnicături în încheieturi, trupul mi s-a destins, sîngele a început o cursă nebună în vene și artere; *mesajele* erau alarmante, dar n-am avut timpul să le înțeleg căci în următoarea fracțiune de secundă am fost cuprins de somnul psihocalmant.

Au trecut aproape două ore de la relaxare. Simt încă prezența, îndepărtată acum, a sentimentului care... E ca amenințarea unei primejdii pe care n-aș putea s-o înfrunt sau, mai precis, e senzația că sînt pe cale să-mi pierd capacitatea de autocontrol... O mînă de fier mă strangulează atunci și mesajele par instrumente ce nu mai pot fi stăpînite de muzicianul *eu-însumi*. De data asta relaxarea, cu o lună în urmă controlul psihosomatic și, în fiecare caz, un motiv unic:

împotrivirea la rugămintea părintelui meu. Rezultatul? Sentimentul ăsta necruțător... Oare n-am dreptul să întreb?

Cîteva *mesaje* îmi sugerează, fără prea multă convingere, că ar trebui să îndeplinesc rugămintea... deși e împotriva firii...

Îmbrac uniforma cenușie croită parcă din tapetul camerei de studiu.

Uneori și Coleman pare mulțumit de dorințele părintelui meu — de ce mă îndeamnă totuși să le îndeplinesc?! — și le numește atunci „porunci", dar știu prea bine că mie nu mi se poruncește. Doar mulțimea trebuie tratată astfel.

Închid ochiul și-mi mîngîi pleoapa. E uluitoare senzația de plăcere care mă cuprinde. Nici una dintre curtezanele trimise de Sivat nu va reuși vreodată să-mi provoace o asemenea stare.

Simt cum treptat redevin inatacabil. Nu mîngîierea pleoapei îmi dă certitudinea asta. Mi-o spune claritatea *mesajelor*. Frumusețea lor ca susurul apei de izvor. Pot deci să-i împlinesc rugămintea.

Mă opresc pentru o clipă pe alee. Admir — pentru a cîta oară? — sobrietatea vilei în care m-am născut și am petrecut optsprezece ani: sfera cenușie străpunsă de conul negru — fecundație încremenită adăstînd căldura soarelui abia ivit pe bolta de cleștar.

Mă întorc cu spatele spre micul meu palat și mă îndepărtez printre brazii argintii și mestecenii parcului care-l înconjoară. Un *mesaj* îmi ordonă să mă grăbesc. Măresc pasul. Aerul proaspăt al dimineții îmi face bine. Alerg puțin.

În scurt timp văd printre arbori zidul verde-cenușiu, mereu umed, care-mi împrejmuiește domeniul. La capătul aleii se află poarta păzită de doi ciborgi. Paznicii mă zăresc și se înclină respectuoși. Unul dintre ei face un semn și poarta dispare în zid. Trec pe sub bolta întunecată, adîncă.

Zidul a rămas de mult în urmă. În vale, imens cilindru străbătut aproape de vîrf de o prismă hexagonală alb-cenușie, palatul părintelui meu domină cetatea.

Străbat cu pași repezi străduțele înguste, perfect perpendiculare una pe alta. Zburînd la mică înălțime, pe deasupra mea trece cîte un tapivol pe care, în picioare, cu brațele încrucișate și biciul paralizant la cingătoare, unul sau doi ciborgi din garda părintelui meu veghează asupra oamenilor, străzilor și caselor. Doar gărzile au dreptul să zboare în cetate. În rest, toată lumea merge pe jos, lucru destul de plăcut, dacă te gîndești la sănătatea trupului.

Am ales străduțele lăturalnice fiindcă pe arterele principale șuvoiul niciodată secat al mulțimii mi-ar fi făcut înaintarea extrem de lentă. Mi-ar plăcea totuși să merg printre oameni, observă un *mesaj*, dar un altul flutură amintirea sentimentului sufocant.

Tăcerea totală e una dintre legile circulației în cetate, dar pe mine mă farmecă întotdeauna muzica murmurului oamenilor și prin asta, Sivat mi-a spus-o, mă ridic din nou împotriva părintelui meu. N-am dreptul, știu prea bine, însă *mesajele* mă dezleagă pînă și de datoriile filiale. Le aud și acum! Închid ochiul și încerc să mă împac cu mine însumi. Trebui să îndeplinesc rugămintea părintelui meu. Sînt obligat oare? Da, altfel apare din nou sentimentul... Mîna de fier ce mă strangulează. Uneori am impresia că *mesajele* au înnebunit... Ori de cîte ori îi povestesc lui Coleman despre senzațiile astea se crispează, își pleacă privirea și, fără să scoată o vorbă, iese din încăpere. Știu că-mi ascunde explicația, aș putea să-l oblig să vorbească, dar dominîndu-l cu puterea mea înseamnă să-i scotocesc prin tainițele sufletului, prin urmare să-l umilesc.

Pe neașteptate mi se năzar imagini bizare: trupuri albe aruncate din crăpăturile unui pustiu cărămiziu; un bărbat care seamănă cu mine fuge printre cadavre; petale de nea vîrstate cu negru își opresc plutirea înfigîndu-se în țepii unor cranii...

Nălucirea se sfîrșește la fel de brusc a apărut, dar simt nevoia să mă sprijin de zidul casei... Sînt aproape

sufocat. Îmi deschei tunica la gît. Dezechilibru? Pedeapsă? Nu primesc nici un *mesaj!* Cad în genunchi. Îmi mîngîi rugător pleoapa dreaptă... *Mesajele* se învolburează... N-am aer! Cu o acuitate uimitoare surprind fiecare nuanță, jocul tonurilor în sunetele care mă sfredelesc acum. Nu înțeleg, totuși. Respir adînc. Încep să mă liniștesc... *Respir*... Să fi văzut, pentru prima oară, *imaginea* sentimentului?... A fost cumva o halucinație?... Mă ridic încet. De ce mi-l provoacă? În curînd se împlinește un an de cînd îi îndeplinesc rugăminții. De fapt, aceeași dorință, costumată de fiecare dată altfel. Orice om trebuie să muncească, iar asta e munca mea, singura care mi se potrivește ca o mînușă. O știu de la Coleman și Sivat, de la Turgh... Oare îndeplinirea rugămintii lui e, într-adevăr, profesia mea?... Mai degrabă cred că e o încercare, dar ce trebuie să dovedesc și de ce prin suferință? Deși, aparent, se potrivesc cu tot ce-am învățat despre oameni și societate, datele rugăminților au fost de la bun început antagonice față de soluțiile dictate de *mesaje*. Mai bine de o jumătate de an *mesajele* nu s-au împotrivit totuși, păreau doar complet derutate. Apoi s-au răzvrătit și, destul de șovăielnic la început, mi-am arătat nedumerirea. Nesupunerea, cum o consideră ei. Iar la o lună după aceea „sentimentul" m-a cuprins pentru prima dată.

Încerc senzația — am simțit-o la împlinirea fiecărei dorințe — că am pătruns într-o realitate ostilă. Privesc în jur. Nu, strada, zidul și casele, cerul și tapivolurile sînt exact așa cum am *învățat* că trebuie să fie. Unde se ascunde irealul, în mine?

Îi voi îndeplini rugămintea. Mi-am recăpătat starea de echilibru perfect și *mesajele* sînt liniștite, parcă prea liniștite. Plec mai departe.

* * *

Cînd aude vorbele lui Turgh, chipul smead al lui Sivat pare pentru o clipă străbătut de ape verzui. Sfet-

nicul Părintelui își răsucește brusc trupul uscățiv și săgetează cu brațul înspre asistentul ce așteaptă cu ochi sticloși:

— E adevărat?

— Da, răspunde Coleman rîzînd ușor. Ți-e teamă de el-sau de Părinte?

— Fii respectuos!

— Eu..., încearcă să intervină Turgh.

— Taci! poruncește Sivat.

— Uite ce se întîmplă, sfetnicule, începe bătrînul profesor, nu puteam să las coșmarul să se desfășoare în întregime pentru simplul motiv că aș fi depășit limita admisă a dezechilibrului natural al oricărei ființe, deci și al lui Dranoel. Nu uita — dar asta tu nu poți înțelege — că, în ciuda faptului că e un mutant, are un suflet de om și că fiecare coșmar e depozitat în hrubele inconștientului său. Adaugă la mîlul ăsta și îndeplinirea celor zece rugăminți — contacte cu lumea cetății — și vei vedea că a cumulat un număr de informații îngrijorător pentru echilibrul pe care i-l doriți. Cred că m-ai înțeles. Părintelul riscă să-și piardă comoara. Dorești așa ceva?!

— Exagerează ca întotdeauna, șuieră Turgh. Nici un calculator n-a indicat posibilitatea apariției vreunei fisuri în echilibrul lui Dranoel, crede-mă...

— Taci! repetă Sivat și se așază în jilț; își aranjează apoi faldurile mantiei negre.

— Graficele..., insistă totuși Turgh.

— Coleman, graficele!

Bătrînul își trece degetele încovoiate prin argintul părului, ridică din umeri și rostește:

— Turgh știe unde sînt, iar eu am spus adevărul.

— Coleman! răsună metalic tipătul sfetnicului.

Bătrînul părăsește încăperea. Turgh scoate din buzunarul tunicii graficele dinainte pregătite. I le întinde lui Sivat, dar acesta se scoală din jilț și se îndreaptă spre ușă. De acolo, fără a se întoarce, vorbește răspicat:

— Turgh, cel pe care l-ai înlocuit aici și-a curmat singur firul vieții. Să înțelegi asta bine de tot, fiindcă

eu sînt sfetnicul și veghez necontenit asupra liniștii Părintelui, a cetății, deci.

Deschide ușa și, croncănind un ordin scurt, pleacă însoțit de garda care-l aștepta pe hol.

* * *

Părintele se răsucește încet pe spate și înoată spre scările piscinei. Pată albă mulată sub valurile mici, trupul lui plutește ușor.

Atinge scările cu mîna, se întoarce pe față, calcă de cîteva ori apa, pășește apoi pe treptele sîngerii.

Curtezana se apropie ținînd în mîini halatul. Părintele întinde brațele îndărăt, corpul lui zvelt se contractă pentru o clipă, imediat după aceea, în atingere cu țesătura moale și caldă, se relaxează.

Părintele privește absent. Ridică leneș două degete lungi și delicate. Atunci, abia încordîndu-și mușchii rotunzi sub pielea de mătase a gambelor, o altă curtezană înaintează repede și neauzit. Se oprește la doi pași de el și îi întinde tava cu băuturi răcoritoare. Părintele se apropie, ia un pahar, îl duce la gură și soarbe puțin. Pune apoi paharul înapoi pe tavă și cu cealaltă mînă mîngîie părul moale, plăcut mirositor, al creolei. Femeia îi mulțumește înclinîndu-se grațios.

Dintr-un alt colț al sălii lunecă spre el încă două curtezane. Aduc cu ele hainele și încălțările Părintelui. Legănîndu-și abia perceptibil capul și zîmbind, acesta le cere să-l îmbrace. Arareori cere așa ceva și mîinile curtezanelor tremură, iar ochii lor catifelați oglindesc teama.

Buzele Părintelui se strîng stingînd zîmbetul înflorit pe chipul lui uscat. Curtezanele se înfioară și trupurile lor unduiesc în mare grabă spre ușile masive ale sălii.

Părintele își trage singur cizmele înalte, oftează, apoi ridică o spînceană și, după cîteva momente de gîndire, pășește spre cealaltă ușă a sălii.

Trece grăbit prin sala-speranțelor-deșarte, străbate cu capul plecat holul-oglinzilor-mincinoase și, intrînd în galeria-celui-singur, se îndreaptă spre sala-tronului,

Se oprește în fața porților stacojii. Ecranul din nișa de lîngă stîlpul porții îi arată sala goală. Ochii lui verzi scînteiază. Întunericul galeriei pare a se lumina: Părintele se bucură. Nu i-a plăcut niciodată să fie așteptat, dimpotrivă, vrea să aștepte pentru a putea pedepsi. Dar nu va da niciciînd cuiva o asemenea poruncă: un conducător trebuie să învețe că anumite lucruri nu le poate îndeplini decît el însuși; „... merită să fie așteptată o ființă sub care nu se mai află decît gura prăpastiei", adaugă în gînd și întinde mîna. Poarta dispare. Părintele își îndreaptă spatele și intră călcînd mărunt. Mantia lungă foșnește pe lespezile gălbui.

Sala-tronului alcătuiește brațele crucii pe care-o reprezintă palatul. În afară de podea, aici, pereții și tavanul sînt imense panouri transparente îmbinate prismatic. Revărsîndu-se nestingherită, lumina pătrunde peste tot, acoperă tronul cu o țesătură de aur.

Drumul spre tron — cărare de stîncă acoperită de mușchi. Părintele sare peste ea și din cîțiva pași ajunge la panourile transparente. Privește norii, caută soarele, apoi se uită în jos încercînd să zărească oamenii. Distinge doar șerpuirea uriașului dragon întunecat al arterelor principale din jurul palatului. „Puterea și slăbiciunea mea stau acolo", își spune, de aproape cinzeci de ani.

Părintele părăsește panourile și, ocolind tronul, se apropie de rastelul cu portrete. Alege unul dintre ele și intră în cabina de transformare din spatele tronului. În scurt timp brațele roboților înfăptuiesc metamorfoza.

Pe tron se așează acum un bărbat cu chip trufaș, dar cu umerii gîrboviți „de povara nevoilor unui popor... Oricine ar putea gîndi așa ceva, numai Sivat nu, trebuie însă, da, sînt obligat să folosesc neumanul pentru a fisura umanul, să dirijez ura și ambițiile pentru a-l aduce pe Dranoel aici, în templul puterii absolute, formă și conținut ideal îmbinate ca să reprezinte, nu, să întruchipeze Părintele perfect... Am să reușesc oare să mă împlinesc prin el?... E dureros să știi că nu ai decît aparența unui zeu... Mă hulesc, mă

acuză, deși nu sînt decît încarnarea tăinuitei lor dorințe de putere și glorie. Ar vrea acum să-și ucidă idolul care își cere drepturile. Lumea asta e purgatoriul, cea a lui Dranoel va fi paradisul — creația mea, monumentul pe care mi-l închin... O lume moartă poate fi un monument? Nu am curajul să spun *nu știu...*"

• • •

Sor își face loc prin mulțimea care forfotește pe artera a cincea a cetății. Înalt, puternic, nu ezită să izbească și să împingă cu umerii masivi și cu coatele ca să-și taie cărarea prin jungla de trupuri. Se grăbește. Într-un sfert de oră trebuie să ajungă în cartierul de sud. A lucrat prea mult la discursul pentru întrunire. Dacă nu se întîlnea cu Ory avea liniștea necesară să-l termine în timp util, dar „... femeia asta îmi întoarce sufletul cum ai trage peste cap o cămașă. Va înțelege vreodată că așa trebuie să mă port cu adunătura care mă zeifică?... Poate că ar trebui să o părăsesc înainte de a fi prea tîrziu? E totuși singura femeie la care țin... Din cauza antagonismului dintre noi? E nemaipomenit cum se pricepe să mă descopere... sau cum izbutește să facă să mă trădez... Nu, n-o iubesc, însă mă obsedează. Te pomenești că nu vine la întîlnire. Lipsa ei o să nască suspiciuni. E genul de femeie a cărei prezență lîngă un conducător place oamenilor... Blestemată zi!"

Un tapivol! Sor face repede cîțiva pași și intră într-un magazin de instrumente muzicale: „... dacă mă vor aștepta, le va spori emoția, ceea ce îi va ajuta să fie mai puțin obiectivi... Masele excitate sînt cea mai bună plămadă în mîinile unui adevărat conducător. Cine citește atent biografia Părintelui învață abecedarul puterii."

Trece în grabă printre rafturile ce se întind pe zeci de metri. Cu ochiul ei electronic, o cameră mobilă îi urmărește fiecare mișcare. Atent, proprietarul maga-

zinului îl privește atent pe ecranul din fața lui, în speranța că va cumpăra ceva.

Sor se oprește lîngă un stelar. L-a atras forma de cometă a instrumentului. Proprietarul reacționează prompt și conectează creierul stelarului. Înlănțuite într-un imn neuman, sunetele galactice plutesc prin sala înaltă, luminată feeric. Sor închide ochii și se lasă purtat de glasurile siderale. Își promite că, atunci cînd va deveni Părinte, să ordone compunerea imnului planetei pe un stelar.

Muzica încetează, vraja se rupe și vocea mieroasă a proprietarului răsună printre rafturi :

— Doriți un stelar ? Prețul e mai mult decît convenabil, doar trei cărți de credit !

„Cinsprezece mii de solari ! Convenabil ? !", gîndește Sor.

— Vin mîine. Nu am acum credite la mine, răspunde însă politicos.

Proprietarul nu-și face iluzii, dar zîmbește încurajator cînd Sor se apropie de el. Sor surîde la rîndul lui : „Voi fi Părinte și o să-mi faci cadou întreg magazinul."

Iese din magazin. Scrutează cerul. Nici un tapivol. Cotește pe străduța de lîngă magazin și începe să alerge privind mereu în sus. Nimeni în cetate n-are voie să fugă și „...îi dau dreptate Părintelui, fug pentru a-i grăbi prăbușirea".

Văzut din depărtare, Sor pare o umbră întunecată săltînd pe zidurile cenușii ale caselor.

* * *

Aș putea spune că sînt la un pas de îndeplinirea rugăminții părintelui meu. Aștept să se termine întrunirea ca să-l pot contacta pe conducătorul celor din sala asta, atît de asemănătoare cu o peșteră uriașă. De ce trebuie oare să-l supun puterii mele de neînvins pe omul înalt și puternic care le vorbește ? Sute de bărbați și femei, masă uniformă prin croiala și culoarea ce-

nuşie a hainelor pe care le poartă, mulţimea ascultă vrăjită glasul lui strident şi în pauzele discursului aclamă înfierbîntaţi. Uneori pauzele se prelungesc şi aud strigîndu-se: „Jos Părintele!" Nu mă mir, fiindcă experienţa mea de aproape un an în munca asta m-a învăţat destule. *De ce vor să-l doboare?* i-am întrebat însă mereu pe Coleman, Sivat şi Turgh, care de fiecare dată au dat din umeri, mi-au evitat privirea, şi-au strîns buzele sau, pur şi simplu, au plecat grăbiţi de lîngă mine. A urmat apoi mîna de fier care mi s-a înfipt în gît... Pedeapsa?

A trecut aproape o oră şi jumătate de cînd îl ascult pe Sor şi *mesajele* îmi ordonă suprimarea lui, dar înţeleg că, înaintea părintelui meu, eu-însumi doresc asta. Ceea ce mă nelinişteşte. *Inexplicabilul* e duşmanul echilibrului meu. Şi totuşi, *mesajele* nu m-au mintit niciodată... Dacă Sivat nu m-ar fi învăţat că „Doamne" nu-i pot spune decît părintelui meu, el fiind începutul şi sfîrşitul lucrurilor, aş implora *necunoscutul* care-mi hotărăşte soarta: „Doamne, faţă de cine şi cu ce am greşit, de n-am dreptul să aflu adevărul, ascuns de atîta vreme?"

Cum să înţeleg revolta oamenilor cînd mă văd îndeplinind rugăminţile? De fiecare dată, bărbaţii şi femeile par... nu par, sînt însufleţiţi de sentimente neînţelese de mine, dar pe care, conform descrierilor şi definiţiei date de Sivat, le pot numi cu un singur cuvînt: ură. Ce stare psihică...!

N-au gheare, n-au colţi, dar sînt, din cap pînă-n picioare, adevărate fiare gata să ucidă, să distrugă... Istoria lumii m-a învăţat că, în sistemul nostru planetar, violenţa a fost starea fundamentală care ne-a deosebit de celelalte fiinţe. E însă ceva necunoscut mie şi încă n-am înţeles de ce?... Puterea mea de dominare pe căi sufleteşti e oare tot o formă a violenţei? Sînt eu oare una dintre întruchipările ei superioare?

Mesajele îmi poruncesc să cercetez sufletul femeii de lîngă mine. Întorc capul. O splendidă roşcată cu ochii negri ascultă cu nările dilatate. Stabilesc puntea dintre mine şi inconştientul ei, apoi o trec din cîteva salturi.

La început nu văd decît vîrtejuri întunecate, neclare, cu vîrfurile înfipte în petele brune de pe fundul prăpastiei. Cobor pe spirala unui asemenea vîrtej. Da, petele sînt imagini ale adevărurilor ascunse de fiecare om. E suficient să le privești pentru ca bărbatul sau femeia din fața ta să se plece recunoscîndu-te ca stăpîn... Dureroasă, totuși, îngenuncherea asta...

Privesc atent imaginile interioare ale femeii:

Dintre ruinele cetății țîșnesc trupuri sîngerînde. Sînt urmate de mii de uniforme cenușii care, călăuzite de mîini nevăzute, se suprapun clădind un palat în formă de cruce. Apoi uniformele se desprind de pe zidurile palatului și văd bucăți de carne, cheaguri de sînge și oase sclipitor de albe. Un ciborg din garda părintelui meu apare pe creasta zidurilor. Înalță spre cerul văduvit de soare un bici... în care e înfipt un prunc! Eu?!... Palatul e împrejmuit de cactuși cu vîrfurile din cranii pline de țepi împodobiți cu petale vîrstate cu negru... Rostogolindu-se furioase, *mesajele* mă inundă. Îmi poruncesc să mă retrag imediat.

Roșcata stă într-o poziție de abandon total. Mă mir că a rămas în picioare. De ce să nu descopăr și speranța care a împins-o să vină aici? Brusc, mi-aduc aminte, înțeleg. Petele brune de fundul inconștientului ei, sînt zonele ei de teamă, conțin imagini ale sentimentului înăbușitor care mă încearcă atunci cînd... Cum de nu le-am recunoscut?! Mă retrag în goană, dar, ca răsfrînt în mii de oglinzi pe zidurile palatului, mai am timp să-mi zăresc chipul stîlcit înfiorător. Îmi mîngîi pleoapa dreaptă. Trebuie să-mi revin. Am de îndeplinit o rugăminte. Sau o poruncă? Știu că sacrul meu părinte — mi s-a spus întotdeuna că e întruchiparea puterii — mă încearcă, altfel *mesajele* nu s-ar împotrivi dorințelor lui, dar de ce mă amenință cu suferința? Din moment ce femeia a „cules" din mine imaginile amestecîndu-le cu cele ale zonelor ei de teamă, înseamnă că în sufletul meu... Nu! Am fost la un pas de adevăr?! Puteam să aflu de la un dușman, de la o simplă femeie, răspunsul la întrebările mele?! Atunci, ce sînt Coleman, Sivat, Turgh...? M-aș fi sufocat din nou?

Mesajele mă obligă să recunosc că n-aș fi rezistat. Sentimentul acela e mult mai puternic decît mine... Nu, nu poate fi adevărat!... Mai întîi voi îndeplini totuși rugămintea! Un *mesaj* scurt îmi întărește hotărîrea.

Sor își încheie cuvîntarea:

— Nu cunosc întocmai străvechiul proverb, dar cutez a-l recompune. Ar suna cam așa: „Schimbarea Părintelui, bucuria nebunilor!" Și apelez la sensul lui profund pentru a evidenția încă o dată statutul special al organizației noastre, spiritul nobil care ne caracterizează. Știm prea bine că o simplă schimbare nu ne poate aduce lumină în suflete! Oricine poate fi un *părinte*, nu? E ușor să te izolezi într-un palat forțăreață! A, dai oamenilor tot ce-și doresc (de-ar fi măcar așa)! Dar bunăstarea nu înseamnă libertate, numai noi cunoaștem sensul adevăratei libertăți!

Sor tace și așteaptă. Izbucnesc urale.

Mă îndrept spre ieșire. Sub privirile mele, idolul care a fermecat mulțimea va deveni în curînd o simplă radiografie arătînd tumori omenești.

•

• •

„Văd lumina... Soarele a fost furat de pe cerul nostru, dar lumina lui se răspîndește în fiecare ungher al camerei și pare un voal care ia forma fotoliilor, cărților, biroului și a trupului meu. Parcă izvorăște și din mine, din sinceritatea mea... Cîte necazuri mi-a adus dorința de a spune mereu adevărul... La ce-mi folosesc coapsele, sînii și pîntecul puternic, măiestria buzelor cînd sărută și supletea degetelor în mîngîieri?"

În fața oglinzii care acoperă aproape jumătate din perete, Ory se măsoară cu ochi ușor migdalați, strălucind prin pînza de lacrimi. Buza de jos îi tremură. „Chiar dacă Sor mă va părăsi, trebuia să-i spun că, pe mine cel puțin, nu mă poate minți. Visează doar puterea, iar eu nu vreau decît puțină tandrețe, dragoste... Cine greșește? Soarta unui om, cu atît mai

puțin a unui popor, nu poate fi decisă, cu armele lui... Fără puterea de a iubi nu există înțelepciune. E atît de simplu, Sor!"

Ory se apropie de fereastra ogivală de pe peretele opus oglinzii. Apartamentul se află la etajul al șaselea al clădirii înălțate chiar pe vîrful colinei din nordul cetății, așa că Ory are în față aproape întreg cartierul de miazănoapte. Casele, oamenii și străzile par acoperite de cenușă, „... dar vina e chiar a bărbaților și femeilor care au lăsat scrumul sufletelor lor arse peste tot ce-i făcut de mîna lor, peste întreaga cetate. Doar copacii, iarba, pămîntul și cerul au rămas neîndoliate..."

Ory se întoarce cu spatele la fereastră. Abia cînd se uită prea mult afară o încearcă senzația acută a captivității. Pe birou, un vas cenușiu plin cu piersici mari: „Nici fructele n-au fost atinse... O rochie din pielițe de piersici, un voal din flori de cireș..." Se întinde pe patul care se lasă ușor sub greutatea trupului ei — formă suplă și albă pe așternutul întunecat. Închide ochii. Își pleacă tîmpla pe umăr atingînd cu buzele cîteva șuvițe de păr. Simte mătasea lor și se înfioară. „Îl aștept aici! Nu mă duc la muncă... Au să trimită un ciborg, dar nu-i deschid. Pot să mă biciuiască mîine, să mă oblige să lucrez opt ore suplimentare la curtezanele publice, nu-mi pasă!"

* * *

— Ridică-te! poruncește Părintele.

Sivat își saltă genunchiul de pe cărarea de stîncă din fața tronului.

— Ești un prefăcut, Sivat!

— Eu?... Iar v-ați transformat chipul. Nu văd ce rost are asta în fața mea, iertată fie-mi cutezanța?

— Nu trebuie să te consideri decît un supus ca oricare altul și e bine să ți-o amintesc. Oricum, îți mulțumesc! Instalația funcționează minunat și posibilitățile ei de combinare a trăsăturilor par infinite.

— Nu par, stăpîne. Fețele puterii *sînt* nesfîrșite, ca și cele ale spaimei.

— Care pot fi spaimele tale, ale unui ciborg?

— Gîndul că vi s-ar putea întîmpla ceva...

— Minți, Sivat.

— Eu stăpîne?! se înalță hîrșîită vocea sfetnicului.

— Cred că ești singurul ciborg care nu-și respectă menirea. Te consideri conducătorul unei rase superioare și tare ți-ar plăcea să-ți odihnești fundul metalic pe tronul ăsta, așa-i?

— Părinte!

— Sivat!... Ce-ai da să afli algoritmul care vă poate transforma oricînd într-un morman de creiere putrezind între circuite, fire desfăcute și pîrghii dezarticulate?... Un Părinte, chiar și al ciborgilor, nu poate exista fără mînie.

Fața lui Sivat rămîne neclintită, doar șoaptele grele-i răsună în sală:

— Părinte, de ce trebuie să îndur asta? Creierul meu e ca al oricărui om, sufletul mi-e, deci, asemănător...

— Ca să nu uiți, Sivat.

— Părinte, să-ți vorbesc despre fiul tău.

— Spune.

— După calculele mele, cam într-o oră va fi aici împreună cu Sor.

— A mai pus întrebări?

— Azi dimineață, înainte de a pleca în cetate. I-am administrat însă un coșmar și s-a liniștit. De data asta Coleman a întrecut totuși măsura. A eliminat mai bine de jumătate din coșmar. Bătrînul începe să devină periculos.

— Coleman l-a crescut pe Dranoel. Îi cunoaște ochiul și puterea ca nimeni altul. Mă urăște, știu bine, dar e cel mai desăvîrșit neuropsiholog pe care-l avem. N-a întrerupt el coșmarul fără un motiv serios.

— Părinte, fiind un produs natural, fiul tău e o armă care depășește orice închipuire. Se poate întoarce chiar împotriva ta.

— Optsprezece ani de izolare și modelare specifică pentru a ajunge un Părinte perfect au dus la un

edificiu de gîndire și simțiri ce nu poate fi spulberat într-un an de contacte scurte și rare cu realitatea.

— Stăpîne, nu-i uita ochiul și puterea de dominare.

— Ajunge, Sivat! Trebuie să învețe să lupte pentru tron. Fiecare dintre cei capturați de el era un candidat real la putere, un dușman al meu și al lui. Cu timpul va afla și asta.

— Am înțeles.

— Pleacă. Te întorci cînd apare Dranoel cu saltimbancul acela... Cum îl cheamă?

— Sor, Părinte.

*

* *

Sor pare fascinat de ochiul meu. Mă privește piezîș, cu o curiozitate pe care abia reușește s-o ascundă. Continuă însă să-mi vorbească despre doctrina lui.

L-am oprit la ieșirea din sală, i-am explicat că vreau să devin membru al organizației și, dacă n-are nimic împotrivă, l-aș însoți o bucată de drum pentru că-mi face plăcere să-l aud argumentîndu-și teoriile. Sub influența puterii mele de dominare, a acceptat fără să șovăie.

Se entuziasmează pe măsură ce-mi explică întregul eșafodaj al ideilor lui, simplă expresie a setei de putere care îi caracteriza și pe ceilalți bărbați capturați de mine. Uneori îi asemăn cu fluturii ce se năpustesc noaptea asupra tubului de neon... Cred pesemne că pătrund într-un sul de lumină... Există totuși similitudini frapante între părerile părintelui meu despre societate și ideile lui Sor în aceeași privință. Curios, *mesajele* îmi întăresc observația prin întrebările pe care le pun:

Din moment ce gîndesc la fel, de ce sînt dușmani? E un lucru frumos să te poți înălța la valoarea gîndirii celui predestinat să conducă lumea, nu? Atunci, care e greșeala lui Sor? Dacă lumea lui e aproape

identică, în structură, cu cea a părintelui meu, de ce simt... că e totuși diferită de lumea mea? Unde trăiesc eu?

Ochiul mi se zbate. M-am concentrat prea tare încercînd să dau un sens concret *mesajelor*, dorind cu disperare să le traduc în cuvinte... Dar nu sînt decît întrebări confuze, iar soluțiile nu există încă... Mi-e rău... Atenție! Văd cum puntea fluctuantă de forme și culori întrepătrunse ce mă leagă de străfundurile lui Sor începe să se micșoreze, tinde să dispară. Un *mesaj* puternic și înțeleg că, dacă nu acționez, va apărea sentimentul înăbușitor care... Un cerc de fier îmi cuprinde tîmplele. Nu pot fi o unitate de contrarii, existența *mesajelor* n-ar mai avea rost.

Trec puntea. Imaginile interioare ale lui Sor se rostogolesc adunîndu-se pe un disc care, într-o fracțiune de secundă, devine alb: viteza lui de rotație e amețitoare.

Cineva mă scutură. Deschid ochii. Sor mă ține de brațe. E speriat. Îi văd buzele mișcîndu-se. Nu înțeleg. Ce vrea? În sfîrșit îl aud:

— Ce-ai pățit? Ți-e rău?

Ochiul îmi arde. Îmi adun puterile.

Puntea pe care am trecut și-a recăpătat structura de curcubeu ciudat. Pătrund în lumea dinăuntrul lui Sor. Bărbatul din fața mea s-a muiat dintr-o dată și trebuie să-l iau în brațe ca să nu cadă. S-ar zice că nu rezistă impactului cu puterea mea. E genul de om foarte sigur de el. Se consideră echilibrat, înzestrat cu un sînge rece și o rațiune în stare să facă față oricărei situații. O dată fisurată armura asta, cedează neașteptat de repede, nu numai psihic, dar și fizic. În scurtele lui lecții despre cucerirea oamenilor, părintele meu mi-a dat și exemple de soiul ăsta.

În Sor nu reușesc să văd decît o nesfîrșită cîmpie de gheață pe care, din loc în loc, alcătuite din cuburi negre, se înalță mici piramide cu vîrfuri retezate. Privesc dincolo de cîmpie. Caut zonele de teamă... Nu înțeleg... Cîmpia asta e nesfîrșită? Înaintez repede. Piciorul mi se izbește de un zid invizibil. Da. Cîmpia se termină la marginea unei oglinzi mult înclinate.

Întind mîna și împing peretele reflectant. Suprafața i se despică. Fisurile se răspîndesc cu iuțeală. Văd cetatea, palatul-cruce pe care se află răstignită o femeie... În spatele oglinzii, deci... Pîrîind îngrozitor, imensa oglindă se sparge în mii de cioburi uriașe și sute de oameni se năpustesc urlînd. Desfigurați de furie...

Un *mesaj* îmi ordonă să fug, deși n-am încotro, trebuie să rămîn. Am de îndeplinit o rugăminte. Voi amîna, totuși, puțin. Mă retrag în grabă. Mulțimea a inundat cîmpia și sfărîmă acum piramidele. Recunosc în structura lor modelul geometric al teoriilor lui Sor.

M-am retras înăuntrul meu, dar mențin încă puntea.

Sor e palid. Tot trupul îi tremură. Cred că i-am produs fisuri în bariera dintre subconștient și inconștient. Coleman m-a avertizat deseori asupra unui asemenea pericol. Dar psihic, se pare totuși că e imposibil să-i cad și eu victimă... Datorită *mesajelor* mă controlez perfect. Sau, de data asta, tocmai ele m-au obligat...? Nu, doar mi-au ordonat să fug.

Pe neașteptate, un șir de *mesaje* mă fac să înțeleg clar și precis că trebuie să-l distrug pe Sor pentru că seamănă cu părintele meu. Incredibil? Am înnebunit?!!

Sor mă privește fix. Are ochii sticloși și bolborosește ceva despre o femeie, logodnica lui, înțeleg, și-mi spune unde stă. Vrea să-l duc acolo, la această Ory. Omul de lîngă mine nu poate semăna cu părintele meu! Ideile lui? Dar și ceilalți conducători pe care i-am determinat să se predea aveau idei asemănătoare și mi s-a spus că nu erau decît niște instigatori... Ca și cum și părintele meu... Nu m-am gîndit niciodată la așa ceva. Nu se poate!... Să-i îndeplinesc rugămintea?... Trupuri albe și sfîrtecate apar în fața ochilor mei interiori... Cactușii cu cranii în vîrfuri...

Mă sufoc! Străbat puntea în goană și mă năpustesc pe cîmpia de gheață. Mulțimea mă înconjoară. Oamenii țin în mîini cioburi. Sîngele formează pîrîiașe. Pe lamele pumnalelor de sticlă surîde cel ce mi-a fost

prezentat mereu ca locuitorul fericit al cetății, supusul loial al părintelui...

Pe neașteptate sînt proiectat în afara lui Sor.

Lîngă mine, pe pavajul cenușiu, un mort.

UN MORT ?

* * *

— Sivat! tună Părintele și, preluată de microfoanele din jurul tronului, chemarea se răspîndește în fiecare încăpere a palatului.

Încremenindu-l cu piciorul în aer pe ciborgul care se pregătea să urce pe tapivol, glasul pătrunde și în camera de gardă de la ultimul nivel, biciuind, în același timp auzul celor azvîrliți în labirintul din subsolul palatului: bărbați și femei care, împleticindu-se, bîjbîie prin coridoarele întunecate. Sînt doar mutilați, nu uciși de capcanele ivite în cale, fiecăruia fiindu-i hotărîtă moartea numai după ce s-a tîrît de un anumit număr de ori prin labirint. Numărul e în puterea Părintelui și vocea lui e singurul lor contact cu lumea vie. Sivat intră. Pășește șovăind. Nu se mai înclină. Cuvintele îi sună puțin demodulat:

— A dispărut! Sor a fost găsit mort, iar el a dispărut. Am alertat deja toate patrulele.

— ...?!

— Chemați-l pe Coleman. Cred că Dranoel a vrut...

— Sivat!!

— ... să evadeze.

— Pînă la lăsarea nopții vreau să-l văd aici!

— Am înțeles.

— Îl aduci în capela-confesiunii-filiale.

Sivat își plecă fruntea, înaintînd cu spatele, face cîțiva pași apoi se răsucește pe călcîie și iese.

Părintele privește înnegurat spre mijlocul sălii, unde se reface peretele desfăcut de trupul sfetnicului, apoi se apropie de pereții transparenți ai sălii. Arterele din jurul palatului par giganticele tentacule ale unei caracatițe: „... monstrul străzilor care l-a înghi-

țit. N-are dreptul să dispară! Optsprezece ani de izolare perfectă, un univers întreg închipuit pas cu pas doar pentru el... Nici măcar un fir de praf n-a fost lăsat să cadă la întîmplare. Am verificat totul, amănunt cu amănunt. N-am putut greși, imposibil..."

— N-are voie!!!

Urletul fulgeră liniștea grea a palatului. Pumnul înmănușat al Părintelui se abate asupra zidului transparent. Durerea îl săgetează. Se întoarce încet către tron. Rostește răspicat:

— Pentru toți locuitorii cetății: douăzeci și patru de ore de purificare prin abținerea de la orice distracție, plăcere! Porunca intră în vigoare peste o jumătate de ceas!

Se răsucește din nou spre perete. Tapivolurile au și început să împînzească cerul. Par petice de nori negri. Mulțimea se împuținează și în cîteva minute dispare de pe arterele din jurul templului puterii.

Părintele mai supraveghează un timp împlinirea poruncii, apoi se îndreaptă către conul din mijlocul sălii. Are chip de marmoră și ochii de tăciune. „Îl iubesc sau mă iubesc?... Oricum ar fi, n-am voie să pierd."

— Să vină Coleman!

*

* *

Aștept în fața ușii lui Ory, logodnica lui Sor. Ce să-i spun? Poate că nici nu e acasă.

Mesajele sînt contradictorii. Unele îmi șoptesc că am venit aici pentru a-mi regăsi echilibrul, altele mă imploră să plec... În schimb, cît timp am alergat pe străzi nu și-au făcut simțită prezența decît printr-un sunet liniar și ascuțit, un fel de țiuit care mă înnebunea. E clar că acel eu-însumi invincibil, calm ca apa liniștită a unui lac de munte, a pățit ceva, deși teoretic e imposibil... Sînt bolnav?! *Mesajele* nu-mi permit... Mi-amintesc stupefacția lui Coleman cînd analizele îi arătaseră că am hepatită și, repetîndu-le peste o jumătate de oră, a constatat că eram perfect sănătos. A verificat minu-

ţios toate aparatele, memoria lor. Într-adevăr, fusesem bolnav de hepatită, dar numai pentru o jumătate de ceas. Ţin minte şi acum ritmul fascinant în care se succedau atunci *mesajele*.

Calc pe triunghiul negru din faţa uşii. Soneria cîntă un fragment din imnul părintelui meu. Aud paşi. Cineva mă priveşte prin vizor:

— Cine eşti? Ce vrei?

— Am fost la întrunire, răspund şi-mi dau seama că glasul îmi tremură. Ory continuă să mă privească prin lentilele încorporate în uşă. N-a ascultat porunca părintelui meu, aşa că se teme. Crede că sînt vreun ciborg deghizat. Trebuie s-o liniştesc. Fac un efort de concentrare. Nu reuşesc. Încă o dată. Da, *mesajele* apar:

— Am fost trădaţi. Ne-au înconjurat. Sfetnicul şi patrulele... Ory îmi deschide şi mă pofteşte înăuntru. Acum e în puterea mea. O urmez în cameră. Se opreşte, se întoarce şi mă măsoară din cap pînă în picioare. Încearcă să se stăpînească, să-şi îndrepte ochii în altă parte, dar chipul meu pare s-o hipnotizeze. Are în faţă un chior bizar. E reacţia tipică a celor pe care-i întîlnesc.

Mă simt stăpîn pe mine. Arunc încet, cu grijă, o punte îngustă spre inconştientul ei. O primeşte liniştit, cu fermitate. Pacea şi trăinicia acestui ţărm mă cam miră. Puntea e de un albastru intens. Nu voi păşi pe ea, e doar o punte de contact, de siguranţă. Dominaţia mea asupra lui Ory poate fi asemănată cu o mîngîiere.

Ce albastru adînc...

Ory se aşază în fotoliu. Are un chip obişnuit: frunte nu prea înaltă, ochi rotunzi uşor migdalaţi, nasul drept şi cărnos, buze puţin senzuale, iar bărbia — triunghi retezat aproape de vîrf. Îi privesc trupul; formele pline şi frumoase răzbat prin ţesătura moale a chimonoului. Aud o voce aspră, prea aspră pentru o femeie:

— Ce s-a întîmplat cu Sor?

Albastrul punţii capătă striaţii portocalii. Ce să-i răspund? Aştept coordonarea din partea *mesajelor*,

dar ele refuză să se desprindă din țiuitul ascuțit, înnebunitor...

Ory mă studiază atent. Crede că are în față... un infirm? În afară de Coleman, de părintele meu, de Sivat și, întrucîtva, de Turgh, ceilalți nu au absolut nimic comun cu mine... Semănăm doar la trup... de fapt, doar la trup semăn și cu părintele meu și cu Coleman... În orice societate, exemplarele inadaptabile sînt eliminate prin selecție naturală...? Dar în cetate ele constituie majoritatea... Atunci cine minte?... Care-i sensul acestei întrebări, doar trăim în aceeași lume? Chiar și Ory, cu puntea ei albastră?!

Ce se întîmplă cu mine, ce vreau să aflu?

Ce să-i răspund? Ory așteaptă. Puntea dintre noi a mai pierdut din striații, dar țărmul pe care-și sprijină un capăt a rămas la fel de ferm.

De ce e femeia asta atît de liniștită? Duc mîna la ochi. Pentru prima oară sînt întrebat:

— Vezi cu el? Pare doar un iris mov, lipsit de pupilă... Iartă-mă, ai avut un accident?

E sinceră: puntea a tresăltat invitîndu-mă să pășesc pe ea.

— Nu. O mutație. Mă ajută să reacționez în mod optim la stimulii exteriori și să privesc altfel oamenii... în ei..., rostesc uimit de răspuns, deși mai răsună încă în mine ecoul *mesajului* ce mi-a dat soluția.

Respir precipitat. Ochiul începe să-mi zvîcnească. Acum *mesajele* se înlănțuiesc într-o desfășurare amplă, clară, neașteptat de armonică. Ory se ridică în picioare. Îi șoptesc rar:

— Sor e mort. L-am ucis eu.

Femeia face un pas spre mine. Ce caut aici? *Mesajele* au devenit clopote asurzitoare.

Lărgesc puntea și o trec din cîteva salturi... De ce a trebuit să alerg astăzi atît?... Țipînd, gonesc din răsputeri pe țărmul liniștit și aud din spate vuiet de furtună. În față mi-apare o pădure tînără, alcătuită din copaci înalți cu trunchiuri drepte, albe. Din frunzele mici și pentagonale, picură lacrimi.

Intru în pădure, mă odihnesc pentru o clipă, apoi continui să fug, de parcă aș fi chinuit de un demon al

goanei... Ajung pe malul unui ochi de cer în apele căruia mă arunc și încep să înot.

Un *mesaj* ciudat... Îmi vine greu să înțeleg... Bine, dar Ory?... Întinsă pe mochetă, pare adormită: o floare cu petale amorțite... Mă apropii.

Apele ochiului de cer mă trag în adîncurile lor, trec prin straturi opace și transparente. Fără să mi-o pot explica, știu că alternanța lor e cea dintre lumea mea și universul ei, sînt uimit și nu înțeleg bezna straturilor ce-mi aparțin — după mine ar fi trebuit să fie luminoase — dar sînt încîntat de limpezimea celor stăpînite de Ory. La granița dintre ele apar imagini frînte: Sor, apoi greu de recunoscut (de fapt, presupun), părintele meu, cetatea ca un mormînt. Sînt aproape de fund și o lumină puternică mă întîmpină... Mîngîi ușor sînii femeii, o sărut și buzele ei îmi răspund. Lumina mă orbește, mă arde. Țip, vreau să ies la suprafață. Trupurile noastre se întrepătrund, am senzația că mă topesc și curg într-o matcă din care am mai pornit o dată.

Lumina a dispărut, durerea la fel. Văd ce nu poate fi descris prin cuvinte. E atît de simplu, de frumos...

Am încremenit amîndoi. Două statui îmbrățișate.

Sînt din nou eu-însumi, îmi aud clar *mesajele*.

Am ucis-o pe Ory.

*

* *

Părintele îl așteaptă pe Coleman în sala-spiritului-eliberat. În roba lui din pînză aspră, are acum înfățișarea unui bătrînel jovial, puțin gîrbovit.

Coleman intră în sală și, aruncînd o privire în jur, măsoară înălțimea sutelor de rafturi pline cu cărți. Colțurile buzelor i se ridică ușor.

— Coleman, n-am timp de ironii, răsună amenințător glasul Părintelui.

— Sîntem îngrijorați de soarta fiului nostru, nu?

— Ce s-a întîmplat?

— De unde să știu?

— Mi s-a raportat că azi dimineață i-ai scurtat coșmarul. E adevărat?

— Turgh și Sivat sînt doi idioți. De ce nu înțelegi că fiecare coșmar n-a fost uitat de copil, dimpotrivă, l-a împins pas cu pas spre calea unui om lipsit de puterile lui deosebite? Dranoel nu cunoaște visul — drumul firesc către echilibrul psihic. La el *mesajele* sînt echivalentul viselor. N-are nevoie de vise, cu atît mai puțin de coșmare, iar tu îl infectezi cu ele riscînd să-l dezechilibrezi...

— Coleman!

— Nu m-am plecat niciodată în fața ta! Vrei să mă condamni? Poftim.

— Continuă.

— Subconștientul și inconștientul alcătuiesc continuul cu care copilul ăsta s-a născut: e o mutație fantastică! A apărut astfel un calculator uman capabil să răspundă perfect și imediat la nivel conștient tuturor problemelor puse de instincte... de lumea înconjurătoare...

„... da, dar poate că *nu* și la cele ridicate totuși de înțelegerea lumii înconjurătoare, iar atunci... Antagonismul firesc dintre conștiința naturală și cea impusă prin educație, distrus la vîrsta la care nu mai ai încotro și accepți cămașa de forță a societății... Astfel se distruge orice echilibru uman... dar, dacă, în cazul lui, *mesajele* nu reprezintă tocmai forma unei conștiințe superioare..."

— Coleman, altceva vreau să aud!

— Ca orice om, Dranoel are totuși o zonă de dezechilibru natural, trebuie s-o aibă. E însă un domeniu extrem de restrîns, aproape inexistent. Dacă nu se încadrează în zona asta, un coșmar poate provoca fisuri în continuul de care ți-am vorbit.

— Coleman, nu știi într-adevăr nimic?

— Ce-ai vrea să...?

— Dranoel a ucis un om și a dispărut.

Ridurile de pe fața bătrînului profesor se adîncesc și pielea îi devine pămîntie. Buzele uscate i se întredeschid apoi se strîng, vineții, și lipirea lor e însoțită de un sunet înăbușit. Coleman se apleacă înainte

ca și cum s-ar pregăti pentru un salt. Trupul Părintelui se încordează: „Îl iubește nepermis de mult! El și-a dat seama de ce reprezintă ochiul cu care s-a născut; l-a crescut, îl cunoaște cel mai bine. Dar s-a supus poruncilor mele, a respectat datele realității imaginate de mine..."

— Coleman!

— Ți-ai stricat jucăria, răspunde profesorul și buzele i se întind într-un început de rîs care devine rînjet.

— E un străin în cetate. Habar n-are cum să se descurce în lumea asta. Îl vor găsi.

— „Habar n-are..." Ce ușor o spui!... Copilul ăsta reprezintă cel mai frumos moment din evoluția speciei noastre, dar e atît de neștiutor!

— Încetează!

Părintele se încruntă. „Sînt tatăl lui Dranoel. Ce trebuie să simt?!"

— Cine ți-a dat dreptul să-l înșeli și să mă obligi să creez în jurul lui o realitate falsă? țipă bătrînul.

— Puterea pe care o reprezint!

— Părinte perfect, demiurg izolat între pereții unui palat în care va recrea lumea folosind date furnizate din tine, asta va fi Dranoel? Așa ți-ai închipuit?

— Termină!

— Nu-ți dai seama că a pătruns în lumea adevărată, care te urăște? Dar, într-un fel, asta era probabil singura lui șansă să descopere adevărul...

— Adevărul i l-am făurit eu, i l-am inoculat picătură cu picătură. Acum e imun. Coleman, cînd un om știe timp de optsprezece ani că scaunul se numește masă, iar masa scaun, nu mai poate crede...

— În toți anii ăștia știam că te-ai înșelat, dar am sperat că Dranoel va putea rămîne el însuși... Uiți *mesajele*, faptul că nu poate trăi decît într-o permanentă stare de echilibru psihic?... L-ai distrus cu coșmarurile...

— L-am obligat să-și înfrunte dușmanii ca un Părinte adevărat!

— Nu, l-ai obligat să-ți dea pe mînă adversarii într-un fel pentru care nimeni să nu te poată acuza direct: răzvrătiții renunță la luptă și se predau singuri...

— Coleman, ai întrecut măsura!

„Și dacă, într-adevăr, m-am mințit!... Nu *dacă*: așa e. Am vrut să-mi elimin dușmanii și totodată să-l apăr de îndoială... De fapt, pentru ce? Pentru că-mi iubesc fiul sau pentru prelungirea propriei mele puteri, pentru visul realizării Părintelui perfect?... Vorbea tatăl sau stăpînul?... Părintele."

— Cine crezi că ești, ca să-ți poți permite totul? întreabă răgușit Coleman.

Muiate în ură, cuvintele bătrînului îi curmă șirul gîndurilor. Răspunde calm:

— Dranoel va trăi pentru a împlini ce i-am hărăzit. Sînt tatăl lui, dar, înainte de asta, Părintele unei lumi. Și, la nevoie, sînt în stare și să distrug. Chiar propriu-mi vis!

— Mă amenințI!

— Te previn.

În sală răsună vocea metalică a sfetnicului. Amîndoi bătrînii tresar.

— L-am găsit. Era la logodnica lui Sor. Femeia nu-și îndeplinea programul de muncă și nu s-a supus poruncii tale. A fost căutată de o patrulă care l-a descoperit acolo.

— Ați interogat femeia?

— Nu...

— De ce?

— E moartă. Cred că a ucis-o Dranoel.

— Sivat!!! urlă Părintele.

Coleman strînge pumnii și-și mușcă buza de jos. Sivat pășește înapoi și se lipește cu spatele de cărțile frumos rînduite. Își pleacă fruntea:

— Părinte, Dranoel era inconștient și ținea în brațe femeia. Goală...

— Viol...? întreabă înăbușit Coleman.

Dintr-un salt, Părintele e lîngă profesor și-l izbește de rafturi:

— A doua crimă într-o singură zi, înțelegi? Ce i-ai făcut? Te omor!

Bătrînul devine moale în mîinile lui. Părintele îi dă drumul. Coleman se împleticește. Apoi, trist, rostește în șoaptă:

— L-am pierdut amîndoi.

Părintele tace. Sivat așteaptă. Profesorul își înalță brațul arătînd spre sfetnic:

— Nu i-l da lui! Te previn.

O vreme, tăcerea aduce tavanul sălii pe umerii celor trei. Apoi, porunca înghețată o destramă:

— Sivat, adu-l pe Dranoel în capela-confesiunii-filiale. Coleman, urmează-mă.

*

* *

Stau între Sivat și un ciborg. Nu aud nici un *mesaj*. Răzbate pînă la mine doar un vuiet îndepărtat. Mă simt sleit de puteri. Ochiul mă doare și tîmplele mi se zbat. Poate din cauza zborului. Mă aflu pentru prima oară pe un tapivol. Arată ca un bazin dreptunghiular puțin adînc, moale și pufos, cu margini late. Pe fiecare latură sînt cîte două trepte ce pot fi folosite și ca banchete. Eu și Sivat stăm pe ele, iar ciborgul a rămas în picioare lîngă panoul de comandă prevăzut cu un minuscul ecran fumuriu. Un videolaser, pesemne, pentru menținerea contactului cu părintele meu sau cu celelalte patrule.

Tapivolul plutește cu iuțeală. Ne îndreptăm spre palat. Privesc în jos. Trecem deasupra unor ateliere, le recunosc imediat după forma zigzagată a clădirilor. Mi-au fost arătate în filmele înfățișînd munca oamenilor din cetate. Știu că sînt fericiți acolo, lîngă mașini, numai așa își pot epuiza energia fizică — flux poluat care înnăcă liniștea sufletului. Ce plăcut trebuie să fie cînd trăiești cu certitudinea că munca ta nu se termină niciodată și că, astfel, epuizarea împiedică nașterea meditației care te poate face nefericit... Nu vei realiza niciodată cum ești devorat de timp... Dar eu?

N-am muncit oare îndeajuns? Nu sînt destul de istovit? *Mesajele* îmi şoptesc... ce?

Zvîcnesc în picioare. Sivat mă apucă de braţ. Ciborgul duce o mînă la biciul paralizant.

Ory e moartă! L-am ucis pe Sor...

Îmi smulg braţul din cleştele degetelor lui Sivat:

— Unde e Ory?

Sivat nu-mi răspunde, dar face un semn uşor cu capul. Biciul ciborgului îmi atinge genunchii. Mă prăbuşesc înapoi pe banchetă. Încerc să mă ridic. Imposibil. Cîntăresc tone. Aş putea să-l domin pe Sivat, însă *mesajele* îmi spun că ar fi un consum psihic inutil.

Ne apropiem de palat. Voi fi dus în faţa părintelui meu. Trebuie să-mi amintesc totul cît mai repede. *Mesajele* s-au transformat în torente sonore. Mă simt sfîşiat în mii de bucăţi, fiecare dintre ele ţipîndu-şi întrebarea...

Ory — ţărmul înalt şi liniştit, ochiul de cer cu apele lui dispuse în straturi alternativ opace şi transparente. Lumina care mă orbea...

Broboane de sudoare mi-ating buzele. Aş vrea să-mi şterg fruntea, dar mîinile nu mă ascultă. Sîntem la cîteva sute de metri de palat. Nu înţeleg de ce mai persistă efectul loviturii? *Mesajele* nu mă mai ajută?!

Buzele lui Ory îmi răspund şi sînul ei fierbinte îmi arde degetele... *E atît de simplu şi frumos...*

Mesajele se concentrează în jurul aceştui *atît de simplu şi frumos*, de neimaginat. Îl cercetează din toate părţile, se rotesc din ce în ce mai repede în jurul lui. Vor să-i pătrundă înţelesul, dar se izbesc de o barieră invizibilă. Ochiul mă doare înfiorător.

Sub mine se întind arterele principale din jurul palatului. Pustii. Cetatea pare părăsită. Ordinul părintelui meu e ascultat fără crîcnire. Ory nu s-a supus, totuşi. Sor şi toţi ceilalţi pe care i-am dominat se plecau în faţa părintelui nostru. Doar Ory...

Tapivolul coboară lin pe platforma uriaşă din vîrful cilindrului. Sivat şi ciborgul mă apucă de braţe şi mă ridică încet.

— Vino! îmi ordonă sfetnicul.

Încerc să-mi mișc picioarele și constat că pot să păşesc. Urc treptele-banchetă şi cobor mica scară de lîngă tapivol. *Mesajele* au început să devină ferme, precise. Liniștea echilibrului firesc urcă în mine ca o maree lentă.

Intrăm în turnul din apropiere. Cabina se închide ermetic și coborîm ameţitor de repede. Curînd, ascensorul se opreşte. Peretele metalic se desface şi păşim într-o încăpere înaltă şi spaţioasă, mobilată somptuos. Domneşte culoarea galbenă, doar fotoliile adînci sînt purpurii. Contrastul mă încîntă, dar mă şi oboseşte. Sînt obişnuit cu nuanţele de cenuşiu, brun sau negru.

Sivat mă invită să iau loc într-un fotoliu. Am senzaţia că mă cufund într-o apă densă, parfumată şi odihnitoare. Niciodată nu am fost primit aşa. Sivat mă roagă să-l aştept puţin, apoi dispare printr-o uşă mascată în perete. Ciborgul rămîne lîngă mine, cu o mînă pe coada biciului.

Acel *atît de simplu şi frumos* e din nou asaltat de *mesaje*, dar ele sînt acum clare, liniştite, ca şi cum ar fi sigure de victorie. Acolo se află cheia! Apoi:

Ce tîlc au rugăminţile părintelui meu? De ce nu s-a supus Ory? Am ucis!... Apare în cele din urmă un *mesaj* lung, pe care-l cunosc, îl recunosc ca fiind un fel de sinteză a tot ce am învăţat despre lumea asta... Fără să vreau, ţip. Mă doare!... Aş vrea să mă pot refugia între pereţii cenuşii ai vilei mele.

Chipul lui Ory îmi apare în faţa ochilor. E neaşteptat de luminos... Încep să plîng. N-am mai plîns niciodată! Lacrimile sînt sărate...

Cineva mă apucă de umăr. Ridic capul. Sivat face un pas înapoi. Are faţa pămîntie. Mi-a văzut lacrimile. Îmi porunceşte să-l urmez.

Trecem repede prin coridoare şerpuite şi, în scurt timp, ajungem în dreptul unei porţi ovale, albastre... Puntea dintre mine şi Ory era de un albastru adînc, adînc...

Camera în care am intrat are pereţi din piatră umedă. E o încăpere mică, lipsită de mobile şi slab luminată. Miroase a aer stătut. Podeaua e tot de piatră.

Doi bătrîni mă privesc țintă. Îl recunosc pe Coleman, celălalt e, deci, părintele meu:

— Dranoel..., îi răsună stins glasul.

Pare obosit, îmbătrînit dintr-o dată. Îi răspund:

— În legătură cu Sor, v-am îndeplinit rugămintea, însă nu așa cum mi-ați cerut.

— De ce?

Mesajele țîșnesc impetuoase și aș vrea să le țin piept, dar trebuie să aflu adevărul.

Stabilesc puntea dintre mine și sufletul părintelui meu. Pășesc și alunec pe suprafața ei sîngerie, translucidă. Puntea se termină brusc și, ca și în cazul lui Sor, mă izbesc cu umărul stîng de un zid înalt și umed, acoperit de mușchi. Lovitura a fost atît de puternică încît mă ridic amețit. Brațul stîng îmi atîrnă neputincios. Cred că l-am luxat în cădere. Strîng din dinți cînd durerea mă străpunge pînă în creier. Am reușit însă să fisurez zidul. Îi întorc spatele și izbesc cu piciorul. O dată, de două ori... Aud huruitul pietrelor dislocate... Mă strecor printre sfărîmături. Măresc pasul. Aș alerga, dar brațul mă stînjenește. Privesc atent în jur. Caut acel *atît de simplu și frumos*. Trebuie să-l găsesc și aici. Părintele meu nu seamănă decît cu Ory, singura care-l înfrunta!

— Opriți-l! răsună glasul ascuțit al tatălui meu și-l văd cum se clatină, dar continui să caut prin hățișul întunecat în care am pătruns. Numai în lumea asta, dinăuntrul lui, voi înțelege... Aerul e cald, jilav. Respir greu. Poate că în curînd voi respira *adevărul*. Un vaier...

Sivat mă împinge spre ușă. Coleman se repede la el și amîndoi se rostogolesc, încleștați, pe podea. Părintele meu se prăbușește. În cădere mă apucă de picioare.

Sînt aproape de *ceva* care tremură printre trunchiurile contorsionate. Întind mîna să dau ierburile la o parte. Mă sufoc! Încerc să desprind degetele încleștate pe gîtul meu. Nu izbutesc.

— Începi imediat cercetările. În cel mai scurt timp vreau să-mi poți face un ochi identic cu al lui. Dar, fii atent, pînă nu ești sigur că ai izbutit să-mi construiești o copie perfectă, lui Dranoel nu trebuie să-i lipsească nimic, nu are dreptul să sufere!

Turgh tremură din tot trupul și nu îndrăznește să-și înalțe ochii lăcrimoși spre bărbatul semeț, așezat pe tronul înconjurat de un halou puternic.

— Sivat va fi în preajma ta. Cheamă-l ori de cîte ori ai nevoie de ajutor. În afară de mine, nimeni nu are voie să-ți vadă rapoartele. Ai înțeles?

— Da, Părinte, curge mierea din gîtlejul lui Turgh.

— Sivat?

— Am înțeles, stăpîne.

Sivat îngenunchează alături de Turgh care se bucură văzînd umilirea sfetnicului, dar știe că rapoartele vor fi citite totuși mai întîi de ciborg.

— Turgh, nu uita! Dranoel va duce în continuare o viață demnă de fiul unui Părinte. Murdăria lumii ce-l înconjoară să nu-l atingă. Orice informație venită din afară e o poartă spre un *domeniu interzis* liniștii lui spirituale, un tentacul care-i poate distruge ochiul!

— Pot folosi studiile lui Coleman? șerpuiește întrebarea firavului asistent.

— Îți aparțin, profesore.

— Mulțumesc, Părinte, murmură fostul ajutor al bătrînului profesor.

— Plecați!

Cei doi se retrag în tăcere. În dreptul conului pămîntiu, Sivat îl bate încurajator pe umăr pe Turgh care tresare și zîmbește repede, umil. Apoi coboară amîndoi în cabina ascensorului.

Părintele se scoală de pe tron, sare peste cărarea de stîncă și ajunge lîngă peretele transparent. Tăișul privirii lui încearcă să spintece imensul domeniu interzis lui Dranoel care cuprinde arterele din jurul palatului.

* * *

Între pereții vilei sau plimbîndu-mă pe aleile parcului mă simt din nou stăpîn pe mine însumi, datorită *mesajelor* care aici, în lumea mea, și-au recăpătat fluența și claritatea. Cînd mă inundă amintiri confuze și nedorite se mai răzvrătesc uneori, fără să mă tulbure totuși profund.

De aproape o lună urmez un tratament intens de refacere nervoasă și fizică. Nu știu cum aș putea să-i mulțumesc vreodată părintelui meu pentru grija pe care mi-o poartă. Mi-e dor de el. Nu l-am văzut de mult — mă întreb ce chip are astăzi? — de la întîlnirea aceea neînchipuit de rușinoasă... Cîte remușcări mi-a provocat...

Turgh și Sivat sînt și ei admirabili. Nu-i preocupă decît ochiul și sănătatea mea. Amîndoi se întrec în a-mi născoci fel de fel de distracții. De exemplu, zilele trecute mi-au propus să-mi încerc puterea de dominare asupra cîinilor de pază din parc. A fost un joc realmente amuzant.

Acum merg împreună cu Turgh spre noul laborator ascuns printre brazii argintii. Profesorul îmi spune că mîine va începe un tratament special pentru ochiul meu și, ca o ultimă verificare, e necesară o analiză complexă a unei probe microscopice luată din cornee.

Sînt de acord, deși *mesajele* se neliniștesc. Mă străduiesc să nu intru în panică. Corneea e o simplă membrană. Turgh m-a scăpat de sentimentul acela sufocant și am încredere în priceperea lui... deși *mesajele* mă avertizează că mă înșel. Trebuie să fiu calm. Foarte calm!

Am ajuns la laborator. Trecem prin holul larg și intrăm într-o sală plină cu ecrane și roboți-chirurgi. Turgh mă roagă să mă întind pe patul îngust.

Ce tare e patul! Și rece. O lumină puternică izbucnește deasupra mea și închid ochii cînd îmi dau seama că nu mai văd decît cercuri galbene și verzi care se rotesc amețitor. Strîng cu putere pleoapele.

Aud brațele roboților mișcîndu-se lîngă capul meu. Un *mesaj* țipă disperat. Simt cîteva înțepături în braț, în cap. Încerc să văd ce se întîmplă, dar acum s-a făcut întuneric. Un alt *mesaj*... Nu înțeleg!... Mi-e cald! Ard!... Puntea atît de albastră... Apele mă trag în adîncuri... prin straturi... opace și transp...

E atît de simplu și frumos... aud pentru întîia oară un *mesaj* în cuvinte... un cuvînt... ULTIMUL MESAJ.

Stai singur pe cîmpia albă și nesfîrșită a sufletului și te întrebi îndurerat cum, unde și cînd s-au strîns cuvintele ce nu le poți rosti niciodată, dar care te sfîșie cu sensurile lor grele — ghilotine lăsate fără încetare pe trupul trandafiriu al liniștii atît de mult dorite — și nu te poți smulge gravitației uriașe a părerilor de rău născute din neînțelegerea ființei tale, iar trupul îți devine fragment de materie superdensă prăbușit fără încetare în vidul propriului tău psihic golit de substanța narcotică a gîndurilor așa-zis raționale și logice, a sentimentelor cuviincioase, fiindcă acele cuvinte imposibil de rostit sînt adevărurile de care ți-e frică, deși imaginile lor mai totdeauna ascunse au frumusețea stelelor în nopțile senine de vară ale Pămîntului și nu pot avea nume, cu toate că știi precis: sînt totuși cuvinte, atît de mult simți asta încît ajungi să te întrebi dacă nu cumva, pînă la urmă, înainte de orice a fost cuvîntul, de fapt imaginea pe care ai bănuit-o, apoi ai văzut-o și în final ai botezat-o ca să-i stabilești un cadru precis de reprezentare — cam abstract, e drept și, sincer vorbind, idiot prin limitele sale chiar dacă apelezi și la a patra dimensiune, da, adevărurile ce nu posedă reprezentări se rostogolesc asupra ta — tsunami iscat de cutremurul din subconștientul tău care nu e decît calea spre conștient zguduită de mînia inconștientului răzvrătit că l-ai îndopat cu toate bucuriile și durerile, visele închipuite sau abia schițate — linii întrerupte mereu, întruchipînd arareori un biet crochiu, astfel că adevărurile nebotezate inundă insula de siguranță pe care te-ai refugiat atunci cînd ai pronunțat: gata, sînt un om în plină maturitate, am realizat asta și asta, voi atinge încă

două-trei ţeluri, şi ţi le închipui măreţe, mă pot considera deci un om împăcat cu sine însuşi deoarece mi-am îndeplinit datoria, dar te şi simţi amăgit de propria-ţi îngîmfare, preferi totuşi minciuna, neputincios fiind să-ţi suporţi micimea, iar cînd insula de siguranţă ţi-e inundată te zbaţi cu disperare vrînd să nu te îneci şi ai norocul să scapi devenind practic un nou-născut numai dacă eşti potolit la vremea potrivită, timpul jucînd rolul destinului implacabil, căci de cele mai multe ori înecul se produce simultan cu moartea şi eu ştiu că am plutit destul prin spaţiu în costumul meu alb de astronaut, singur supravieţuitor al navei sfărîmate, şi că oxigenul îmi mai ajunge doar pentru o oră.

CUPRINS

Întîlnirea 7
Dispariția 15
Pădurea 24
Evadarea 34
Exercițiu anormal 42
Recviem 51
Opțiune 54
Moartea unui Crimsingals 69
Colonia 73
Flash-back: „Izgonirea din rai" 118
Domenii interzise 140
Epilog 175

ÎN EDITURA ALBATROS
au mai apărut

Solomon Marcus
PARADOXUL

Dan Popescu
CORNUL ABUNDENȚEI, UN MIRACOL?

Elena Siupiur
COPILĂRIA MEA PE UN AMBALAJ DE CIOCOLATĂ

ÎN EDITURA ALBATROS
au mai apărut

Iosif Sava
IUBIȚI MUZICA SECOLULUI XX?

Florin Anghel
ADOLESCENȚA... E CA ZORILE

Lucian Gavrilă
CLASIC ȘI MODERN ÎN ȘTIINȚA EREDITĂȚII

Lector CONSTANTINA PALIGORA
Tehnoredactor MARIANA ŞTEFAN

Bun de tipar 30 III/84 Apărut 1984
Comanda nr. 2509
Coli de tipar 11,25
Tiparul executat sub comanda 5522 la
Întreprinderea Poligrafică Galaţi
B-dul George Coşbuc nr. 223 A
Republica Socialistă România

Fantastic Club

Lei 6,25

IN ACEEAȘI COLECȚIE

au mai apărut :

Liuben Dilov :
DRUMUL LUI ICAR

Lucian Ionică :
ZIUA CONFUZĂ

Romulus Bărbulescu :
CATHARSIS

sub tipar :

Alexandru Ungureanu :
MARELE PRAG

Gheorghe Păun :
SFERA PARALELĂ

Laurențiu Cerneț :
SALT ÎN MIINE